

NÉMETH KATALIN

LELKI NAPLÓ

TALÁN NEKED IS SZÓL,
AMIT NEKEM MONDOTT AZ ÚR

Sorozat: Negyedik kötet

VI. Pál pápa Őszentsége 1966. október 14-én akként rendelkezett, hogy a rendkívüli természetfölötti jelenségek közlését nem szükséges „Nihil Obstat” jelzéssel ellátni.

Urunk Jézus Krisztus szándéka szerint írtam. Kegyelme igazgassa könyvem útját.

Uram, legyen meg a Te akaratod.

Ámen.

Németh Katalin

LELKI NAPLÓ

TALÁN NEKED IS SZÓL,
AMIT NEKEM MONDOTT AZ ÚR

Sorozat: Negyedik kötet

Szeged
2004

Minden jog fenntartva, beleértve a bárminemű eljárással való sokszorosítás jogát is.

Köszönetet mondok mindazoknak, akik segítséget nyújtottak a kötet kiadásához, valamint lányomnak a kézirat hibáinak javításáért.

Németh Katalin

ISBN

Felelős kiadó:

Készült:

TARTALOM

Előszó.....	7
Látomásaimból.....	9
A hit (vers).....	13
Látomásaimból.....	14
Istenem, segíts nekem (vers).....	19
Látomásaimból.....	20
Mit akar az Úr tőlem (vers).....	25
Látomásaimból.....	26
Keresztények, sírjátok (vers).....	39
Látomásaimból.....	40
Közelebb, közelebb Uram Hozzád.....	227
Megfelelni Istennek.....	231
A búzából kenyér lesz, kenyérből Isten.....	237
Karácsony, advent.....	241
Legnagyobb utat az ember nem az utakon járja meg.....	251
Torinói lepel.....	257
A hit hallásból fakad.....	265
Az életről.....	271
Ima.....	275

„ A hit tehát hallásból fakad, a hallás pedig Krisztus tanításából.”

(Róm 10, 17)

ELŐSZÓ

Szólok, és nem értenek. Az igazságot mondom, és nem hisznek nekem. És ez így lesz a világ végezetéig. Mindig jönnek küldöttek a szeretet világosságával, de ti nem látjátok meg őket, mert csak önmagatokig ér a szemetek.

Idővel arról ismertek majd rám, hogy én mindig az leszek, akire a legtöbb követ dobjátok.

A magány napjaiban a múlandóságból az ember elindul. Egyre messzebb ér, oda, ahol saját magához is eljut. Milyen sokakkal kell találkozni az embernek, mielőtt önmagával találkozik.

Az ember a legnagyobb utat nem az utakon járja meg.

A telt kezek nem kulcsolódnak. Istenért nagy utat kell megtennünk, s közben el kell mindent ejtenünk, hogy végül két üres kezünk szabadon kulcsolódjék az Úr előtt.

A tudás nem teszi boldoggá az embert, sötétségbe van az, aki csak tud, mert az igazi világosság túl van a tudáson.

Az Úr elengedi azt, ki Tőle távozni akar, ám mégis kíséri, hogy két karjával felfogja, ha elesik.

Ha minden papját megölnének, ha minden könyvet elégetnének, ami Róla van írva, és elkorhadna Szent Keresztjének a fája, akkor is megmaradna a földön az Ő tanítása, és a keresztje is megmaradna, örökkön örökké.

A napfény betérdelt a nyitott ajtón az Isten házába, azután térden állva kúszott beljebb, s meg-megbotolva az egyenetlen kövezet kockáin, akadozva húzta maga után aranyszínű fátyolát végig a templomhajón, fel egészen az oltárig, és ott tündöklőre gyúlt a kereszt szikrázó ércén.

Isten tündöklése.

Légy napsugár, mely világosságot visz az emberek szívébe! Az igazság, az igazságosság, a jóság napsugara.

Légy fénysugár te is a földön, az életnek abban a körében melyben élsz! Fényed világa oszlassa el a sötétséget.

Légy láng! Ez a láng mások lelkében tüzet gyújtva, melegítsen és világítson.

Légy csillag, mely utat mutat! Mely a keresőket vezérli, melyre mindenki felnéz. Mert az égre emelt tekintettel, az ég vezérel mindenkit.

LÁTOMÁSAIMBÓL

1997. 01. 30.

Látom a mennyek országát. Tisztítóüzben a lelkeket mutatja meg nekem az Úr. Számomra nem kellemes e látvány. Szemlélődöm. Mintha tudnám, hogy történni fog valami. Lelkeket látok, akik feljönnek onnan. Ettől kellemesen érzem magam.

Jézus Krisztus megjelenik, jön elém. Majd Vele tovább megyünk.

Fénylő ország. Angyalok vannak körülöttünk. A béke és nyugalom kisugárzásában nagyon kellemes érzéssel vagyok jelen. Az angyalok között egy személy, ismerősnek tűnik. Gondolkodom. Vajon honnan ismerem őt?

- Nem ismersz meg?
- Nem.
- Én vigyázok rád, mindig veled vagyok.
- Köszönöm. Olyan jó itt.(szeretnék leülni)
- Most már itt maradsz?
- Jó itt, azért akarok leülni.
- Jézus megszólít: Gyere, tovább kell még menni.

Valahol, egy épület árkádjai alatt sétálok. Ruhám, mint a hó, fehér. Csend van, mely szinte megszólít. Különösen érzem magam. Mondhatnám a csend, mely átjár mindent, megszólít. Lelkem felemelkedett, és nagyon boldognak érzem magam.

Lépcső vezet ide fel. Kiülök a lépcső szélére és nézelődök. Nappali világosság van, de az égbolton csillagok ragyognak. Sok idő telt el. Éreztem, de másra nem emlékszem.

Jézus mutat egy utat, mely felfelé vezet, valahova messzire.

- Utad oda vezet!

Abban a pillanatban ott vagyok. Kellemesen érzem magam a fényben.

Áldásra emeli kezét.

- Legyen, áldott az utad!

Ekkor meglátok egy oltárt, mely előtt vagyunk. Megköszönöm az áldását. Oda megyek az oltárhoz, letérdelek, majd imádkozni akarok. Tudom, hogy várok valamire. Jézus mellett áll a bal oldalam felől.

Beszél hozzám:

- Kevés lélek van itt. Te hozol nekem ide lelkeket.

Írjál! Lelkeket hozol vele. Lesznek emberek, akik még elfordulnak tőled, de sokan eljönnek hozzám általad.

Megnyugvással hallgattam Jézus szavait. Elvitt a sírjához Jeruzsálembe. Megmutatta a helyet, ahol sírba helyezték. Mielőtt közölte volna velem, hogy hol vagyunk, láttam olyan helyzetben, ahogyan eltemették. Elszomorított a látvány. A lepel nem volt rajta, csak a

teste volt a sziklabarlangban. Jól megnéztem az arcát, hogy emlékezni tudjak rá.

Nagyon sokat szenvedtél. Sérüléseit látván gondoltam.

- Mégis megbocsátottam!
- És megbocsátok. Pedig látod mit tettek az emberek velem, és megbocsátok nekik!
- Annyira szeretek!

Gondolom: mi az ehhez képest, amit nekem okoztak az emberek. Meg kell bocsátani mindenkinek.

Jézus mondja: és amit még tenni fognak veled!

A halotti lepelre gondolok. Látom magam előtt, kirajzolódik rajta Krisztus képmása.

Nézem az eltemetett testet, mellette fényben látom Őt, amint ott áll szomorú arccal.

- A léleknek vissza kell mennie a testbe és akkor újra éled. Csak ezen az úton lehetséges valakinek feltámadni.

Kijövünk a sírból. Előttünk a táj megnyugtató, lefelé kell menni, s utunkban élénk jön sok-sok bárány. Körbe vesznek bennünket. Tekintetemmel fürkészem a tájat, és arra gondolok, hogy én valóban itt vagyok, lelki testben. Remélem, eljövök földi testben is, és akkor ugyanezt fogom látni.

1997. 02. 05.

Jézus Krisztus Urunkat látom, amint engem vár. Odamegyek hozzá. Kezembe ad egy aranyszínű gömböt, melynek tetején kereszt van. A jobb tenyerembe tette. Nézem. Nem értem. Nem tudom miért adta nekem. Ekkor balkezemben pásztorbot lesz látható.

Arra gondolok, hogy az országalma. De miért adta nekem?

Látom, amint a hátam mögé helyezem. Azután újra a kezemben van. Ekkor megköszönöm.

Fent magasán látom magam. Arany fény vesz körül. Gyönyörködök a látványban.

Megváltozik a látvány. Kezemben könyv van. Az én könyvem, melyet örömmel ölelek magamhoz. Hálával gondolok Istenre, és kérem áldását azokra a személyekre, akik segítettek ebben. Forgok örömembe a könyvemmel, majd örömkönnyek gördülnek le az arcomon. Érzem, boldogságom határtalan.

Majd sok-sok könyvet látok, mintha futószalagon haladnának. Kezek emelkednek könyveim felé.

Sokan megvásárolják, gondolom.

Jézus mosolyogva mondja:

-Kegyelem által kaptad meg! Nem azért, mert te kérted!

Ez az a Kegyelem, mely Mindenható.

A HIT

Nem tudják, mit jelent Istenben hinni,
Szeretni, félni, és Vele együtt élni.
Minden percedet megosztani Vele,
Szeretettel, fölnézni, föl a mennybe.

Az Úr mindig látja tekinteted,
Ha te is imádkozol, észreveszed.
Megtudod mit jelent, Istenhez szólni,
Őt áldva, a lelked fog megszólalni.

Kérem az Istent, bocsássa meg nekem,
Ha valamivel, ellene vétettem,
Nem akarom Őt soha megbántani,
Igyekszem hozzá hűséges maradni.

1997. 02. 09.

Ima közben.

A szeretetláng rózsafüzért imádkoztam. Szűz Mária előttem áll egy szál aranyrózsával.

-Neked adom a szívemet, mellyel olyan túláradó kegyelem forrása leszel, mint Én.

Szerettem volna Szűzanyának mondani, hogy én talán nem érdelek meg ekkora kegyelmet, de még a gondolatom is elakadt. Bármennyire is szerettem volna Vele közölni, nem tudtam.

- A Szívemmel együtt a kegyelem árad belőled és imádkozni fognak általad az emberek. Ezt akarom!

Tovább nem láttam.

Térden állva maradtam és sírnom kellett, nem bírtam ki, hogy ne sírjak. Nagyon sírtam.

Én nem tehetek róla, de nagyon vágyódom szeretet után. Nagyon nehéz. Most értem meg, Jézus Urunkat mit élt át. Vágyódik a szerető szívek után. Ez a vágy olyan erős, hogy talán az emberek meg sem tudnák érteni.

Mondani akartam Máriának, hogy bűnös vagyok. Nem tudtam kimondani, miután ez átvillant a fejemben még a gondolatom is elakadt. Semmit nem tudtam gondolni, pedig akartam.

1996. 02. 09.

Felettem a levegőben látom Jézus Krisztus Urunkat. Kezeiben a pásztorbot és aranyalma. Várok valamire.

Mellette látom magam, ugyanolyan ruhában, mint Ő és kezeimben szintén a pásztorbot és az aranyalma. Elindulunk együtt. Minden mozdulatunk egyforma.

Egy hófehér épületet látok egy pillanatra. Tudom, hogy oda megyünk, de már csak a falat látom és az ajtót, mely nyitva van. Bemegyünk, nagyon szép templomban vagyunk. Nem látszott ilyen nagynak, mint amilyen. Az oltárhoz megyünk. Látom, amint a szentmiséhez készülődök. Jézus ott van velem és mondja, mit kell tennem. Készülök a szentmise áldozathoz.

Kérdem:

-De, én?

-Igen. Te!

Folytatom. Amikor a szent ostya a kezemben van, vért látok belőle lefolyni. Lenézek, a lábam nagyon véres. Megijedek, hogy a ruhám is véres lesz, gyorsan visszahelyezem a kehelybe, és tenyeremmel letakarom.

- Vedd le róla a kezed!

Leveszem a kezem és látom, hogy friss vér van benne. Rosszul érzem magam, fáj a gyomrom is. A bal lábam véres lett. Letörölöm, és akkor látom, hogy egy lyukból jön ki a vér. Ellátom sebemet, bekötözöm. Feltörölöm a padozatot is. Utána leveszem a kötést, már nem vérzik, de a seb látható.

Megfordulok, és akkor látom, hogy nagyon sok ember van jelen. Tele van a templom, sokan állnak. Megáldom az embereket. Középen a padsorok között ismerőst látok, őt külön megáldom. Az emberek elmennek egy kivételével, ő leül egy padba és imádkozik. Én átmegyek egy másik oltárhoz, ott letérdelek, imádkozok. Az ismerősöm is oda jön, letérdel, és tovább imádkozik.

Jézus elébünk áll és a mellettem lévő kérdezi:

-Te is azt kéred?

- Igen.

Később valahol egymással szemben állunk és én nagyon sírok.

Jön az Úr angyala. De jó, biztosan mondani fog nekem valamit.

- Mondjak valamit? Várod?

- Igen.

- Megkapod, beszéltek róla. Mondani fogják, de még várni kell. Meg lesz neked.

- A könyvre gondolok, hogy kiadják.

- Még meg kell küzdened!

- Kérsz valamit az Atyától?

- Nem. Az Atyára hagyatkozom. Amit megad nekem, biztosan jó nekem. Gondolom, akarja, hogy írásomat olvassák.

- Más valamit kérsz?

- Nem. Amit az Atya jónak lát, azt megkapom és az elég nekem. Csak azt kérem, amit adni akar nekem. Tudja, miért fáj a szívem, ha akarja, vagyis ha jónak

látja, megadja. Ha nem biztosan nem kell nekem valamiért.

Más vágyat nem éreztem Olyan mélyről jött lelki békével gondoltam ezeket. Mintha ez a nyugalom átjárt volna mindenemet. Még azt is gondoltam, hogy amire szükségem van, Isten megadja. Másra nem lehet szükségem. Tudja, mit miért kell megélnem. Rá hagyatkozom és akkor a lelkemben biztosan béke lesz. Régen éreztem ekkora békességet a szívemben, lelkemben.

Köszönöm Istenem, hogy megnyugtattál.
Köszönöm.

1997. 02. 10. reggel.

Rózsafüzért imádkoztam.

Megjelent Szűz Mária és előtte térdelve láttam magam.

Arany rózsát rakott imára kulcsolt kezembe.

- Segítelek. Imádkozzál!
- Imádkozzál, tudod kegyelmem mindenható!

Néztem a rózsát, nem tudtam megszólalni. A rózsá mintha nőtt volna a kezemben.

Nagyon szép.

Mondanom kellene valamit, - gondoltam – de nem tudtam. Hallgattam.

- Másik rózsát is kapsz, nem csak ezt az egyet.
- Imádkozzál! Az imád a szívemnek öröm, és a Fiamnak is.
- Imádkozzál, és másokat taníts!
- Segítelek!

1997. 02. 11.

- Erről az útról már nem térhetsz le! Ha le akarnál térni, visszahoználak! (az elveszett bárány jutott az eszembe, azt az egyet is meg kell keresni)
- Nagyon sok mindennel kell még megküzdened!
- Még nem is gondolod, mennyi problémát kell megoldanod.
- Nagyon nehéz lesz a helyzeted!

ISTENEM SEGÍTS NEKEM

Istenem, segíts nekem!
Hozzád kiált a szívem,
Soha ne hagyj el engem,
Nyújtsd felém, segítő kezedet!

Istenem, segíts nekem!
Mit hoz a holnap nekem?
Most is sajog a szívem,
Nagyon fáj valami bennem.

Istenem, segíts nekem!
Fáj, hogy nem is értenek,
Néznek, de nem látnak meg,
Gondolatokkal gyötörnek!

Istenem, segíts nekem!
Félúton nem állhatok meg.
Segíts tovább haladni,
Csillagfényben, hozzád jutni!

1997. 02. 12.

Az Atya előtt vagyok. Jézus Krisztus a jobbján, Szűz Mária előtte van.

Térdelek, imádkozok, és stigmák vannak a kezeimen, melyek véreznek.

- Az idő sürget! Írnod kell!

-Tanulj! A magányban jobban megérnek benned a gondolatok. Ne félj! Nem veszek el tőled semmit. Annál jobban szeretlek. Azért jöttél, hogy megírd az embereknek, hogyan éljenek.

Szűz Mária elment, láttam eltávolodni.

- Dolga van!

Fent voltam, ahonnan letekintve, nagyon sok embert láttam. Egy hatalmas kígyó ment közénk. Először elhúzódtak, majd visszamentek és a tömeg eltaposta a kígyót.

Kezek nyúltak felfelé, voltak, akik letérdeltek.

Szóltam az emberekhez:

- Térjete meg! Tartsatok bűnbánatot!
- Imádkozzatok!

(Itt eszembe jutott egy régi kép, amikor a föld kettéhasadt, Jézus átlépett rajta és engem a karjaiba vett és úgy vitt át. Megvédelek! Ha, kell, karjaimba veszlek. Sokan jöttek és beleestek, elnyelte őket a sötétség.)

Ezen töprengtem, hogy mit jelentet ez a kép.

Másik kép tárult elém.

Tenger. A víz csendes, békés a napfény táncot jár a víz tükrén. A vízen térdelek, mellettem tavirózsák nyílnak. Velem szemben egy óriás fehér gyertya lesz látható. Több emelet magasságúnak látom. A vízből jön valami felfelé, mintha köd lenne. Ez a felhő betakarja az egész környezetet. Jézus szemben áll velem. Ebben a felhőben is fényesen ragyog.

- Most nem érted. Majd meg fogod érteni, mit jelent ez a látvány.

Ott térdelek a vízen tovább. A rózsák közül letépek egyet. Azután megpróbálom visszatenni. Gondolom, talán nem lett volna szabad ezt tennem. Visszanő és elkezd növekedni. Óriás virágos fa lesz belőle. Annyi virág nyílik rajta, hogy levelei alig látszanak. Nagyon szép. Később a fa mögül valaki óvatosan kitekint, mosolyog és odalép hozzám. Egy csokor virág van a kezében.

- Ugye szabad ezt neked adnom? Igaz ez nagyon kicsi virág, de neked szeretném adni.

Boldogan mosolyog és átadja.

Megköszönöm a kedvességét. Mellettem, letérdel a vízre, és beszél hozzám. Amit mondott, arra nem emlékszem.

1997. 02. 15.

- Mondd meg nekik:

Szentmisén részt venni, annyi, mint Velem találkozni. Ott vagyok, megérintem a lelkeket, azokat, akik őszintén fordulnak felém.

Nem engedem, hogy nevetségessé tegyék azt, aki az Én nevemben cselekszik!

Ne félj!

Nem sokáig kell várnod, és megadom, amit ígértem. Az egész világot neked adtam, és ez így is van.

Most fogsz csak igazán tanítani!

Én is tanítottam kétezer évvel ezelőtt, sokan körülöttem ezt nem is gondolták. Még te sem gondolod, hogy mennyire tanítás, és tanítás még azok számára is, akik most úgy gondolják, hogy mindent tudnak.

Mindent csak Isten tud!

Ne tegyék oly nagyra magukat. Neked még fejlődöd kell! A beszédkészséged meg van, hogy tanítsd a népemet.

Láttad ma is az örömemet. Minden lélekkel örömet hozol a lelkemnek. Neked is öröm és béke a szívednek, amikor felemeled őket a mocsárból, és felém fordítod őket.

Ne legyen Nálam fontosabb semmi!

Tőlem merítetd a tudást, békét a szívednek, erőt az elkövetkezőkre!

Ne gondold, hogy könnyű lesz!

Neked még erős próbát kell kiállnod!

Nem Én teszek próbára. Én segítek, hogy erőt adjak a próbát elviselni, kibírni, megtalálni az igaz utat, mely a léleknek a legnagyobb öröm, és Atyánknak a kedvére van.

Az Atyát szeretni és tisztelni kevesen tudják. Azt hiszed az Neki jó, ha te szenvedsz? Ő nem akarja, hogy te szenvedj!

Aki a szívünknek a legkedvesebb, azt szeretjük és védelmezzük, óvjuk, segítjük és örülünk, ha ő boldog. Látod a te szenvedésed az Atyának is szenvedés!

Legyél mindig, mindenben, hűséges és alázatos! Ha bántanak és megaláznak, gondold a te Istenedre, abban a pillanatban erőt merítesz, és mosolyogva viseled el a megpróbáltatásokat! Lesznek, több mint gondold.

Az fog legjobban bántani, akiről most azt gondold, hogy jó hozzád, szeretettel van feléd! Csak gondold. Nem úgy megy ám, hogy az embert a szépségéért és a jóságáért szeretik. Nem. Inkább ezért irigyelnek és megvetnek.

Beszélnék rólad!

Megsemmisíteni akarnának! De nem tudnak!

Neked élned kell!

Velem, Lelkemmel a világot fogod előttem térdre
kényszeríteni! Nem erőszakkal, de mégis te teszed ezt
velük.

Le fognak borulni az Égiek előtt!

A győzelmi koszorú már ott lebeg a fejed felett.

Egyedül fogod végrehajtani, amit vállaltál!

Te leszel a legboldogabb a világon. Büszkén és
emelt fővel, a győzelmi koszorúval állsz majd előttem.

-A világot ajánlom a kezébe!

- Atyám! Tégy belátásod szerint!

MIT AKAR AZ ÚR TŐLEM

Én nem tudom, mit akar az Úr tőlem?
Én nem tudom, miért is kell szenvednem?
Én nem tudom, hova vezet az én utam,
Én nem tudom, miért bántanak engem,

Azt tudom, hogy az Úr mindig velem van.
Azt tudom, az Úr irányítja utam.
Azt tudom, hogy az Úr segítséget küld,
Azt tudom, hogy az Úr nem hagy egyedül.

Én nem tudom, mit akar az Úr tőlem?
Én tudom, imámat hallja fönt a mennyben.
Én azt tudom, az Úr nem hagy el engem.
Én tudom, följutok hozzá a mennybe.

Én azt tudom, az Úr hallja kérésem,
Én azt tudom, hogy szól hozzám békésen.
Én nem tudom, mit kell még megtennem?
Én azt tudom, hogy az Úr szeret engem.

Én azt tudom, imáim hozzá szállnak.
Én tudom, meghallgatásra találunk,
Ezért boldogan imádkozom tovább,
Én azt tudom, hogy ez itt a földön is,
Mennyei boldogság.

1997. 03. 16.

Neked ajánlottam fel, hogy segíts megtéríteni az embereket! Elfogadtad, és látom, jól munkálsz!

Van egy kérésem! Ne csüggedj miattuk! Ne gondolkodd azon, hogy miért gonoszak az emberek! Akkor csak bánkódsz!

Az üdvösségedre szolgál, ha azzal törődsz, hogy hogyan tudsz a lelkükre hatni! Hát azzal törődjél, és akkor nem fogsz annyit sírni! Nézzél Rám, és akkor erőt merítesz magadnak, szükséged van rá!

Tudom, nehéz az életed. Nem feledkezek el rólad egy percre sem!

Tudlak segíteni, ha figyelsz! Figyelj mindig Rám! Hallani fogod szavaimat, és megváltozik az életed hamarosan. Tudsz az embereknek segíteni! Legyél türelemmel, és Én hozzásegítelek kegyelemmel mindenhez, amit el kell érned!

Mindenhez!

De ne feledd, hogy követni tudj, mindig Velem kell lenned! Hogyan lehet valakit úgy követni, ha nem vagyunk vele? Akkor azt követjük, akivel vagyunk. Nem követhetünk két irányba. Haladni csak egy úton lehet, mert különben ide két lépés, oda két lépés, és nem halad az illető sehova!

Te csak menj! Mindig tovább! Velem, Lelkemmel megteheted azokat a lépéseket, melyeket követni nem tudnak, de elvenni sem! Pedig nagyon irigyek az emberek, még a barátaid is. A tetteidet irigylik, de a lemondásokat nem tudnák megtenni. Csak az eredmény, az, amit szeretnének elvenni tőled.

Annyiszor figyeltelek, hogy amikor a legnagyobb szeretettel viseltetsz irántuk, akkor is olyanok, mint a kígyó. Nem tévedés, jól írtad! Neked adok minden tudást, mert szeretsz Engem őszintén, és lemondások árán is mellettem vagy. Vérzik a szívem, amikor bántanak. Te meg sírsz, mert érzed a lelkedben a fájdalmat. Nehéz lesz, amit még vállalsz, de a szívedben nagyon nagy boldogság fog eltölteni. Haladsz, és Én segítelek, ezt soha ne feledd!

Az életedet megáldottam, és megteszek mindent azért, hogy megvédjelek az emberektől. Nem igazán értelek, amikor azzal bajlódsz, ami nem a te dolgod. Tanulj meg nemet mondani, és ne csak mond, tedd is meg! Nem azért vagy ott, hogy kímélj másokat!

Legyél önmagaddal elégedett, és soha ne hagyj, hogy föléd helyezték magukat! Vagy, aki vagy! Te ezt tudod. Legyél méltósággal megáldva! Ha akarnak beszélni hozzád, emelkedjenek fel, nézzenek feléd, és akkor foglalkozzál velük!

Te nem a sártengerben vagy, hogy beletapossanak.

Te a fényben vagy, melyet láthatnak is dicsőségedre, és tisztelettel hajtsák meg a fejüket! Ezt ne feledd! Még térdet is hajthatnak egész nyugodtan. Nagyon sokan vannak ellenedre, de a Lélek felett nincs hatalmuk, bármilyen magas beosztásuk is legyen. A Lelket neked adtam, éljél békében, Lélekben, és akkor mindig Velem vagy! Tudom, ennél többet nem akarsz, és szeretni a legszebb, és legjobb. Bátran haladj tovább! A boldogság kopogtat az ajtódon, már csak be kell engedned! Nyisd ki azt az ajtót!

Béke veled!

1997. 02. 19.

Ima közben:

Szűz Mária egy arany rózsát nyújt felém.
Rózsaszálak tetején áll. Meglepődtem. Mária a
rózsát a szívem környékére tette és az ott maradt.

- Ezt a sok imádért adom neked.
Ebben a pillanatban rózsasőt láttam körülötte.
(rózsaszál, és rózsaszírom)
- Lesz, aki látni fogja ezt a rózsát rajtad!

Térdelve láttam magamat, a szívemnél a rózsá
világosodni kezdett, majd egészen fehér lett, mely
világított, szórta a fényt.

- Imádkozzál tovább!
- Megsegítelek! Tudod kegyelmem mindenható!
Tovább imádkoztam, a rózsafüzér imámat.
- Tudom nagyon sok mindennel kellett
megküzdened. Lesz, ami miatt sok bánkódást
fogsz még leküzdeni.
- Segítelek!

1997. 02. 23.

Befejeztem az írásomat, és imában fejeztem ki
köszönetemet.

- Gyermekem, neved fel van írva a menyben, és fel lesz írva a Földön! Soha nem fogják elfelejteni.

Jézus:

- Hatalmat adtam, és a nevemben megdicsőítelek!

- Mindent leírtál, amit tudni kell, hogy hogyan éljenek.

Szűz Mária áll és többször próbál igazítani a köntösén, de mindig újra kezdi. Lent hátul a köntöse szegélyénél valami nem jól van. Megint igazítani próbálja.

Gondolom, segíték neki. Bátortalanul megpróbálok segíteni. Amikor a kezemmel érintettem a köntöse szélét, először a számhoz emeltem, hogy megpusztiljam. Amint megpusztiltam az egész köntös lecsúszott rám, de úgy hogy köntösként teljesen betakart. Ezen meglepődtem.

- Betakartalak veled! A tiéd!

- Az Én védelmemet adja neked! Megvéd!

Annyira meglepődtem, hogy elfelejtettem megköszönni. Közben láttam magam, rajtam a kék színű köntössel. Az jutott eszembe, hogy eddig fehér színű ruhában voltam, mely alatta látható volt.

A Szűzanya hófehérben csillogott és kezéből búzakék rózsafüzér csüngött le. Ilyen van nekem is, melyet a Szent Gellért zarándokúton vettem magamnak Olaszországban.

Nehezen hittem.

1997. 03. 04.

Az Atyához kérésem: Szeretnék hallani valamit, mely megerősítene, hogy a munkámat jól tegyem!

- Angyalaim segítenek!
- Írjál, dolgozz! Az idődet ne pocsékod el feleslegesen!

(Láttam egy személyt.)

- Utadban van!

Valaki félretette, az úttól messzire távol. Ott állt, beszélt.

- Nem kell vele beszélgetned! Felesleges!
- Igen Uram!
- Egyedül fogsz oda jutni, ahova szántalak!
- Nem fordulhatsz vissza, oda kell jutnod!
- Írjál! Mindig időben fogod tudni, hogyan és mit cselekedjél!
- Most az írásodat fejezd be, amivel félbe vagy!
- Folytasd!
- Siess, készen legyél!
- A lelkedben legyél békés, és ez a béke maradjon meg! Fontos. Ebben a békességben mindig a helyes úton haladsz. Magadban, bent keresd a békét, a lelkedben!
- Most ne az evésen járjon az eszed!

(Egy másodperc töredékéig eszembe jutott, hogy éhes vagyok.)

- Bocsánat Uram!

Nagyon bántam előző gondolatom. Nem akartam.

- Téged választottalak, és egyedül a Lelkemmel, föl fogsz jutni a legmagasabb helyre.
  - Hallgatni fognak rád.
- **IMÁDKOZZATOK:**
BÉKÉÉRT, BÉKESSÉGÉRT, KEGYELEMÉRT!

Sok embert láttam lent. Le akartam menni közéjük.

- Ne menj le közéjük!
- Maradj felettük! Ne érjenek el. Odalent szétszednének. Ne menj le!
- Hatalmat adtam, melyet örökre neked adtam, hogy hatalommal szólj hozzájuk!
- Kegyelmem mindenható. Hallgatni fognak szavadra!

1997. 03. 06.

Megköszöntem az Úrnak, hogy befejeztem az írásnak e fejezetét.

Köszönetet mondtam a Szentléleknek, Jézus Krisztusnak és a Szűzanyának. Köszönöm, és imádkoztam...

Az Úr : Hívtalak!

- Ne hidd, hogy befejezted a munkádat!
- Nagyon sok mindent kell még tenned!

- Nem kell most sehova menned. Majd hívni fognak és akkor menned kell!
- Ne félj, az Ég összes angyalai veled vannak! Kísérnek téged és segítenek.

Olvassál és tanuljál!

Mindent tudnod kell! Mindent!

Olyan munkát bíztam rád, hogy nagyon sokat kell tudnod!

Nagyon nehéz lesz és sok megpróbáltatás vár rád!

Nehezebb lesz, mint gondolod!

Most azt hiszed a nehezen túl vagy. Pedig még nem is gondolod, milyen nehéz lesz a megpróbáltatásokat elszenvedned.

- Ne feledd! Az ég összes angyalait neked adtam!
- Meg fogod tenni! Lesz erőd hozzá.
- Beteljesedik az írás!

1997. 03. 07.

Szűz Máriát látom ima közben.

A karján búzakék üvegből készült rózsafüzér van. Mellette a karján rózsaszín virágokból hosszú füzér van majd ugyanilyen virágokból, koszorú jelenik meg a feje felett. Ilyen virágot még nem láttam. Körülbelül hat centiméter az átmérője egy-egy virágnak és fel van fűzve. A karjára van akasztva, mint a rózsafüzér. A ruhája fehér, mely felett búzakék köntös van. A lába alatt is ilyen virágok lesznek.

1997. 03. 08.

A hétfájdalmas rózsafüzért imádkoztam.
Az Úr látomásban megjelent és szólt hozzám.

-Mindig választ kapsz a kérdésedre!

-Imádkozzál! A hétfájdalmas rózsafüzért is!
Közben sok minden megvilágosodik előtted. Jézus szenvedéseit látod! Te is megszenvedsz! Még ezután lesznek nagy szenvedéseid!

- Hogyan?

- Most nem tudhatod meg! Majd megtudod!

Később láttam, amint Jézust sírba tették.

Láttam amint vitték az Úr testét. Az édesanyja is ott volt. Borzalmas volt látni. Később a sír bejáratát lezárták. Máriát kísérték többen az úton hazafelé. Nagyon gyengének látszott, lassan, de mégis ment. Közvetlenül mellette többen támogatták. Látszott többször, hogy nagyon nehezen bírta magát tartani, majdnem összeesett. Amikor hazaértek lefeküdt, de inkább beledőlt az ágyába. Majd befelé fordult, bánatába elmélyedve.

Többen voltak körülötte, akik imádkoztak.

Később próbálták megitatni. Néha vizes ruhával megtörölték arcát. Sok angyalt láttam körülötte. Úgy látszott, mintha ők is imádkoztak volna.

Valaki Máriának az arcát megint megtörölte. Megfogta kezét, saját kezébe helyezte és megsimogatta.

A bánat súlya alatt, úgy feküdt, mint egy élettelen test.

- Istenem!
- Ezt is ki kellett bírnia!

1997. 03. 08.

-Írjál utószót! Abban időpontot megjelölni, hogy mindenki imádkozzon a Földért!

- Szentmisét felajánlani és ott mindenki imádkozzon érte!
- Közös ima!

- Megbeszélni, hogy az országban minden templomban szólaljanak meg a harangok, imára hívjanak mindenkit!

- **IMÁDKOZZATOK, HA ÉLNI AKARTOK!**

- Köszönöm. Addig megyek, amíg el nem intézem, hogy úgy legyen, amint Te Atyám akarod.

1997. 03. 09.

A hét fájdalom rózsafüzért imádkoztam.

Krisztust leveszik a keresztről, és Anyja magához ölelve tartja. Törölgeti Jézus arcát, ölelgeti, puszilgatja.

Közben gondolja: Istenem nem engedheted, hogy meghaljon, az nem lehet. Sír.

Jézus sírba tétele.

Az Istenanya ott térdel egyszülött Fia mellett. Látszik rajta kimerültsége. Mégis minden erejét összeszedve fel akarja magához emelni. Utoljára még magához szeretné ölelni. Ráborulva tudja ölelni, mert felemelni már nem bírja. Föléje hajol, a karjait megmozgatja, többször. Közben gondolja, hogy nem lehet, hogy meghaljon. Mellé térdel és imádkozik.

- Istenem ugye nem akarod, hogy meghaljon!

Elmélyedve imádkozik, és nem akar onnan eljönni. Szólnak neki, hogy muszáj elmenni. Nem akar indulni akkor sem. Megfogják, és elindulnak vele. Mindkét oldalánál támogatják.

A látvány nagyon elszomorított. Sokáig ott volt emlékezetemben. Többször átgondoltam a látott eseményeket.

Jézus nem bántott senkit. Az embereken minden esetben a kapzsiság és a hatalmi vágy uralkodik.

Ilyen szomorú eseményeket látva, lelki fájdalmaim vannak. Sokáig nagyon szomorú vagyok.

1997. 03. 13.

Délelőtt, szentmise alatt.

Jézust látom. A kezében egy kulcs van, mely karikára van helyezve.

Szűz Mária nyújtja érte a kezét, és nekem adja. Inkább belehelyezi a kezembe, mert én nem nyúltam érte.

- A tiéd! Neked adtam, mindent kinyithatsz vele!
- Hogyan? Mit tegyek ezzel a kulccsal?
- Tudni fogod! A kezedbe adtam.
- A kulcs fehér, és a karika is, mintha fényből lenne. Néztem a kulcsot és nem értettem.

Jézus mondja: Most döntenek, a könyveddel hogyan tegyenek. A döntésük jó.

1997. 03. 13.

Délután.

A hét fájdalom rózsafüzér imádkozása közben:

Mária fogja Fia élettelen testét.

Mária a földre borult melléje és nagyon sírt. Átölelte és fejét az ölébe helyezte. Arcát és homlokát simogatta.

Később Jézus sírjánál hallottam Mária gondolatait:
Uram, ugye nem halt meg?
Uram, nem hagyhatod, hogy meghaljon.
Uram, engedd, hogy éljen!

Ott térdelt mellette, és minden szava imádság volt.

1997. o3. 14.

Ima közben:

Krisztus a kereszten szenved.

Gondolatomban azt véltem felismerni, hogy Istennek mennyire fájt Őt így látni, egyetlen Fiát. Senkinek nem jutott eszébe, hogy az Atya milyen szenvedésen ment keresztül, hogy az egyszülött Fiát adta oda a keresztre érettünk. Mekkora lemondás volt az Atya részéről.

Akkor sem és ma sem értették meg az emberek. Az emberiség talán meg sem érdemelt ekkora áldozatot. Pedig érettünk áldozta fel Fiát, hogy mi általa elnyerjük az életet, az örök életet.

Én úgy gondolom, hogy Jézus Krisztus fájdmát az a tudat enyhítette, hogy segít az emberiségnek, és ez a felemelő érzés némileg tompította fájdmát.

Az emberek bűnösök, bűnben élnek, és nem emelik lelküket Jézus és Isten felé. Micsoda borzalom az egész világ! Jézus és az Atya ettől nagyon szenved. A szeretetlenségtől. Jézusnak szerető lelkekre van szüksége ma is.

1997. 03. 20.

Ima közben: a hét fájdalmas rózsafüzért imádkoztam.

Jézus sírba helyezését látom. Mária mellette maradt és imádkozott. Kérte az Atyát: ne engedje, hogy a Fiát elveszítse.

Ima közben Mária arca fényleni látszott, majd egyre fényesebb lett. A fény lassan betakarta mindenütt és a barlang megtelt az Ő fényével és világos lett.

Jézus kinyitotta a szemét és felsóhajtott, halkan hallatszott: Anyám!

Utána baloldalra hajtotta fejét, és lehunyta szemét. Mária nem vette észre, mert csukott szemmel fohászkodott.

Később láttam, amint Jézus felült, felkelt és kiment a barlangból. Tekintete a messzeségben, mint aki keres valamit.

Gondolatát hallottam: Anyám, Anyám!

Odébb ment. Egy fának az ágait félre húzta, és nézett a távolba. Édesanyját várta és féltően gondolt Rá.

-Anyám!

Mezítláb volt, és tovább várakozott.

Én sírtam. Nagyon sajnáltam. És sajnálom most is, és sírok most is, amikor ezeket a sorokat írom.

Zsaskovszky: énektár (1855) - Faludi Ferenc

KERESZTÉNYEK, SÍRJATOK

Keresztények sírjátok,
Mélyen szomorkodjatok,
Keseregjen minden szív,
Aki Jézusához hív.

Nincsen abban irgalom,
Hozzád buzgó fájdalom,
Aki téged meg nem szán,
Ó Jézus a keresztfán.

Szent testednek sebeit,
Vérrel folyó kékeit,
Aki látja és nem sír,
Élő hittel az nem bír.

A kősziklák repednek,
Nap és hold sötétednek,
Minden élő megindul,
Csak a bűnös nem búsul.

Szállj szívedbe, sirasd meg
Vétkeidet s fontold meg,
Hogy az Isten Fia volt,
Aki érted így megholt.

Ugyanezen a napon este:

Jézus áll előttem és jobb kezével a szentháromságot mutatja.

-Tudod mit jelent?

- Atya, Fiú és Szentlélek.

- Érted?

Nem gondoltam semmit csak néztem.

Újra elmondta: Atya, Fiú és Szentlélek, egy és oszthatatlan! A Szentlélek benned van. Érted?!?

- Értem. Benne vagyok a Szentháromságban. Erre én soha nem gondoltam.

- Most már érted? Egy és oszthatatlan.

Kevés idő elteltével újra látom Jézus Krisztust.

Jobb tenyerét mutatja felém, mely véres és látszik a szög helye, majd lecsöppen a vér a tenyeréből.

Nagyon sajnálom, hogy fájdalmat okoztak Neki.

- Most is fájdalmat okoznak, azért vérzik!

Könnyesek a szemei és mutatja a másik tenyerét.

Ott is ugyanolyannak látom, ott is folyik a vére.

Csak sajnálkozok továbbra is.

- Szeretném, ha nem bántalmaznának, és nem szenvednél. Szeretnék segíteni. Mond: mit tegyek, hogy segítségemre legyek?

- VÁLALSZ A SZENVEDÉSEIMBŐL?

- Adok belőle, és akkor elveszel a fájdalommból.
- Természetesen. Mindent vállalok, csak segítek
Neked. Tudod, hogy megteszek mindent, de nem
tudom, mit kell tennem.

Kezeit tenyerével felfelé tartotta, és nyújtotta
felém.

- A tiéd!
- A kezeimet tenyérrel felfelé felé nyújtottam, és
megérintette. Véres lett mind a két tenyerem.
- Stigmát kaptál! A tiéd!

Sírnom kellett. Láttam, mind a két tenyerem
vérzett. Elkezdett égni a tenyerem, mind a kettő. Majd
zsibogni és fájni. A fájdalom felsugárzott a karjaimba a
vállamig. Nagy fájdalmat éreztem.

Valójában nem vérzik, de ég és fáj, mindkét
tenyerem közepén.

- Most mit tegyek?
- Tudni fogod, mit tegyél.
- Nagypénteken szigorúan böjtölj!

Ma nem ettem semmit, és holnapra is ezt tervezem.
Üres teát és vizet fogyasztok. Arra gondoltam, hogy
nagypénteken is ezt várja el tőlem az Úr.

- Nem várja, de öröme telik abban, amit teszel. Nem
kell, de teheted, folytathatod.

Krisztus Urunk feltámadt! Nagyszombat.

Este a Dómban voltam.

Láttam az Urat a szertartások előtt. Szomorúan állt és imára helyezte össze, kezeit. Én csodálkoztam ezen. Megkérdeztem:

- Te imádkozol?
- Igen. Értetek és érted. Te érted!
- Kevesen jönnek a templomba és imádkozok értük. Küldöm őket.

Később a vízszentelésnél is láttam, az esemény felett. Majd az Úrfelmutatás alatt is láttam egy ideig összetett kézzel a püspök atya felett állt. Utána áldásra emelte kezét, és az áldás arany fényben volt látható.

- Oltáriszentség volt a jobb kezében, egy rövid idő múlva a bal kezében kehely volt látható. A kehelybe belemártotta az ostyát és felmutatta. Megismételte, majd a kelyhet a benne lévő ostyával a püspök atya kezébe tette.

Amikor a szentmise végén az atya áldást osztott, Jézus Krisztus adta áldását valójában, mely látható volt. Ott állt a püspök atya felett, kezével az áldást adta, mely arany fényben sugárzott tovább és az egész hívő sereget érintette. Mintha háromszögalakot alkotott volna a végén, melyben Jézus Krisztus állt.

1997. 04. 06.

Ima közben.

Szűz Máriát látom, fogja a kis Jézus kezét, és egy templomból jönnek ki.

- A Gyermekek, akit a templomban megtalálnak. – A Kis Jézus, Mária fején, aranyszínű koronát lát.
- Egy korona van a fejeden! Miért van neked koronád?

Mária nézi a gyermeket, majd vállát átöleli, és tovább mennek. Jézus újra megfordul, és Anyjának a koronáját szemléli.

- Nekem is lesz koronám?
- Biztosan, ha az Úr is úgy akarja.
- Fáj az Neked, hogy korona van a fejedem?
- Nem fáj.
- De nekem fájni fog! Fájdalmam lesz, és akkor meghalok! Akkor halok meg, amikor korona lesz a fejemen.
- Nem engedem!

A Gyermeket magához ölelte, egyre szorosabban, mintha egygé válna Vele. Csak arra gondolt, hogy nem történhet meg.

Később látom amint Mária találkozott a keresztet hordozó Fiával. Majd tovább láttam a Golgotán, és láttam a kereszten. A kereszt tövében ott állt a Fájdalmas Anya. Láta a töviskoronát a Fia fején, eszébe jutott, mit mondott a koronával kapcsolatban. Kis idő múlva úgy látta, hogy világít a fején a töviskoszorú, mintha foszforeszkálna benne a fény. Nem értette, hogy miért látja ezt. Szívében érezte, hogy valóság, amit lát. Majd egy angyal jelent meg Jézus Krisztus jobbján.

Amikor levették a keresztről és magához ölelte Fia testét, a töviskoszorú már nem volt a fején, és a fény változatlanul beragyogta a fejét.

Amikor Krisztus Urunk testét betakarták, úgy láttam, hogy a test átvilágítja a leplet. Mária nem szólt, de tudomása volt róla. A sírban is látható volt a fény,

mely Jézus Krisztus testéből sugárzott ki. Édesanyja úgy érezte, hogy más nem látja a fényt, csak Ő. Hallgatott bölcsen. A bánat súlyától nem tudott mással foglalkozni.

Amikor a sírtól eljöttek ezt gondolta:

- Különös, hogy senki nem látta a fényt. Az Úr akarata volt biztosan.

1997. 04. 06.

A Szent Gellért templomban voltam a Tátra téren.

Jézus Krisztus megjelent a szentbeszéd alatt. Hófehér ruhában, fényesen ragyogott. Kezeit felemelte kissé, közben vérző sebei láthatóak voltak. Mintha hívna. A szentbeszéd után odament a paphoz.

Jézus Krisztus Urunkat, a pap jobb oldala felől, kissé mögöttem láttam.

Az ostyát tartotta kezében, majd a kehelybe tette, mely a pap kezében volt. Utána még ott maradt.

Megáldoztam, és amikor leültem, Jézus Krisztus mellettem állt. Megsimogatta arcomat, mosolygott, majd vállamra tette kezét.

1997. 04. 21.

Ima közben. Jézus Krisztus, megengedi, hogy lássam.

- A korona nagyon nehéz!
- Tudom.

- Nehéz tartani! Szeretnék elvenni tőled, de megtartani nem lenne erejük. Ha lehetséges lenne, ellopnák tőled, de nem tudják. Arra nem gondolnak, hogy mennyi küzdelem és lemondás árán lehet megtartani. És mennyi fájdalommal van tele az élted. Eszükbe sem jut.

- Ott ragyog a koronád a fejed felett. A tiéd, neked adtam!
- Ne legyél türelmetlen! Amire szükséged van, meg fogod kapni.
- Amikor megteszel valamit, és a szívedben békességet érzel, ne aggódj, helyesen cselekedtél!
- Békesség neked!

1997. 05. 09.

Jézus Krisztus áll előttem, pásztorbottal a kezében.

-A te pásztorbotod? Mire támaszkodsz?

-Igen. Egyedül Nálad találok vigaszt, és segítséget. Tudom, az emberek nem segítenek. El vannak foglalva a pénzükkkel.

Sok-sok galamb lesz körülöttem. Örülök nekik, és gyönyörködök bennük. Úgy tekingetnek fel rám, mintha mondani akarnának valamit. Egy fekete macska jön a galambok mellé, és megáll. Egy fehér cica is jön hozzánk.

- Mit akar ez a fekete macska?

Ekkor eltűnik.

- Erre a fekete macskára nincsen szükség. –
Jézus Krisztus mosolyogva néz rám.

Egy fehér színű galamb a vállamra száll, majd a balkezemre. A csőrében gyűrű van. Gondolkodás nélkül a gyűrűt kiveszem a csőréből és felhúrom az ujjamra. Azt gondoltam karikagyűrű, és most látom, hogy kő van benne. Gyönyörű, mintha gyémánt lenne, a fény szikrázik rajta. Nem gondoltam arra, hogy megtehetem-e, de elfogadtam.

Jézus:

- Most már eldöntötted?!

-Ugyan mit döntöttem el, amit eddig nem!

- Mit jelképez ez a gyűrű?

Békés és nyugodt vagyok.

1997. 05. 28.

Este.

-Szólítani foglak, a neveden!

Néhány évvel ezelőtt ezen a napon jelent meg előttem először Jézus Krisztus.

1997. 05. 29-én reggel évforduló.

Hat órakor felébredtem. Indulok ki a szobámból és hallom:

- Születésnapod van!

Elgondolkodtam rajta. Négy évvel ezelőtt is pontosan hat órákor keltem fel a jelenés másnapján, majd megnéztem a tükörbe, hogy hogyan nézek ki. Bizony megváltoztam.

1997. 05. 31.

Ima közben megszólított az Úr:

-TANULNOD KELL, HOGY ELÉG BÖLCS LEGYÉL!

-MEG KELL ÉRTENED AZ EMBERISÉG LÉTÉT, CÉLJÁT ÉS ÉRTELMÉT!

1997. 06. 04.

Ima közben Az Atya újból megszólított:

-AZT AKAROM, HOGY ÉLETÜK LEGYEN AZ EMBEREKNEK!

-AKAROM, HOGY ÉLJENEK!

1997. 06. 11.

Jézus Krisztust látom, fehér ruhában. Sietős léptekkel halad.

-Ezt az utat együtt tettük meg!

Egy fényfelhőt látok meg, mely elkezd gomolyogni, és egyre nagyobb lesz. Laposan szétterül. Jézus Krisztus felette sétál. Hív.

- Gyere!

Arra gondoltam, hogy én nem maradok felette, hanem belesüppedek a fénybe.

- Gyere! Ne tétovázz! Tudsz felette maradni!

Elindulok, belépek a fényre, de bátortalanul. Sétálok. Tovább haladok. A fény elkezd felfelé növekedni, míg ki sem látszok belőle. Különös ragyogást látok az arcomon, és körülöttem mindenütt.

- Bátran sétálva haladok.

Különös, hogy egy fény hintát látok és beleülök. Lassan hintázok és dolgaimon gondolkodok. Rövid idő múlva rózsákat látok. Ezek mintha fel lennének fűzve, és ez által egy kötelet alkotnak. Ez a rózsakötél egy lendülettel alattam lesz, jön a következő, és sorba sok-sok.

Ezek a kötelek a hinta vonalát követve maradnak ott a levegőben. Külön-külön is lehetne rajtuk hintázni. Végül egy lengő hidat alkotnak. Én elindulok rajta, és nagy biztonságban érzem magam. Megyek tovább. Rövid idő múlva imára összeszemelem a kezeimet, és letérdelek, ebbe a virágalkotásba.

Ekkor veszem észre, hogy amint ott térdelek szárnyaim vannak, fehér fényből.

Ez nem lehetséges, gondolom.

Figyelmesen nagyon megnézem, de akkor is látom a szárnyakat.

- Ez meg hogyan lehetséges?

- Az ÚR hatalmas kegyelmét fogod megélni! Ekkora kegyelmet az emberiség még nem tapasztalt meg!
- Soha nem tapasztalt kegyelemben lesz részed!

Ekkor vettem észre, hogy a fény hullámszerűen körülöttem. A tenger hullámaihoz tudom hasonlítani. Felettem sok angyalt láttam, és együtt mozgott minden, az angyalok és a fény. Szédülni kezdtem. Úgy gondoltam, hogy a látványtól.

Én továbbra is ott térdeltem a szárnyaimmal és imádkoztam. Az angyalok lent és fent, mindenütt úszkáltak, és minden mozgott körülöttem.

- Vigyétek az imáimat!
- Egy pillanat alatt megváltozott a látvány és a szegedi Dómban térdeltem az oltár előtt.

Úgy látszott, hogy egy ősz pap áldását adja rám.

1997. 06. 16.

Látok egy angyalt, amint jön, felém tart és megáll mellettem. Utána jönnek többen és körbeállnak engem, majd jobbra, balra ingadoznak. Ezt folyamatosan látom. Szépek. Ki akarok menni a kör közepéből közéjük. Nem lehet. Visszamegyek. Továbbra is ritmikus mozgásukkal körülöttem vannak.

Megjelenik Jézus Krisztus. A körön kívül áll. Egy pillanat alatt utat nyitnak, jelezvén, hogy arra mehetek. Odamegyek Hozzá.

-Látod angyalaim, körülöttem vannak. Vigyáznak rád. Arra mehetsz, amerre segítenek!

-Köszönöm.

-Ha valahol nem érzed jól magad, a lelkedben nincs nyugalom, menj onnan! Vissza az angyalokhoz, ott jól érzed magad! Erről tudod, hogy jó helyen vagy.

Jézus Krisztus mellett vagyok és látom az Atyát.

-Uram, remélem elég jó voltam, és nem követtem el hibát. Remélem szándékom szerint cselekszem.

Kérlek, segíts!

Tudod, mit szándékozok megtenni! Segíts, hogy megtérjenek a lelkek! Tudod, hogy miért mondtam. Hiszem, hogy velem leszel és küldöd a kegyelmet.

Mindenképpen el akarom érní, hogy megtörténjen.

- VELED LESZEK!
  - MINDIG! MINDENHOL ÉS MINDEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT!

  - Ugyan mit tesznek még velem? Engem is keresztre feszítenek?
  - Kérlek, segíts nekem, hogy az emberek ne mocskoljanak a szájukkal!
  - VIGYÁZZ! ÓVAKODJ, A BARÁTAIDTÓL!
  - SZÁJÁVAL MINDENKI LEHET BARÁTOD!
  - Ugyan mit követnek még el?
- Valakit megmutat nekem.
- BESZÉL AZ ÉRDEKEDBEN! VÁRJA KÖNYVEDET, HOGY OLVASSA!

  - Istenem, nagyon szeretlek. Kérlek, segíts, hogy megjelenjen a könyvem! Olvassák, megtérjenek és imádkozzanak!
  - Utána vajon mi lesz?

Nagyon sírtam. Valóban sírtam, nem csak a látomásban.

EL AKARNAK TŐLED VENNI MINDENT!

- AZ ERŐMET NEM TUDJÁK ELVENNI, A TUDÁST SEM!

Mit akarnak!

- MEGSEMISÍTENI!
- Mit!
- TÉGED!
- ÖRÖK ÉLETET ADTAM NEKED!

1997. 06. 17.

Egy vízesésnél látom magam. A vízesés félkör alakzatú. Én alatta állok a vízben, mely tiszta, áttetsző. Ahol vagyok, a víz tükre sima.

Jézus Krisztus Urunk megjelenik, a vízben áll. Hív, menjek oda. Amint előtte állok, a vízesés tetején meglátom a Szűzanyát. Fényben áll, szikrázó fények vannak körülötte is.

Jézus Krisztus leül egy sziklára, én is odaülök mellé.

-MOND, HOGYAN SZERETNÉD?

-Mit?

-HOGYAN TOVÁBB?

-Nem tudom. Nem tudom, az Úr tudja, minek kell történnie.

-UTÁNA SOK BAJOD LEHET BELŐLE!

-Ha akarsz, megvédehetsz a bajoktól.

-NÉZD MEG, MIT AKARNAK!

Látok embereket, gyülekeznek. Egy feláll és elmondja durcásan, hogy mit akar. Még többen lesznek.

-EZEK BAJT AKARNAK NEKED! NEM CSAK ENYIT, ENNÉL SOKKAL TÖBBET!

-Az Úrra bízok mindent. Ha azt akarsz, hogy ne tanítsak, akkor úgy lesz. De ha mégsem! Legyen nekem a Te akaratod szerint.

-SZERETNÉL TENGERNÉL LENNI?

-Igen. De ugyan mi lenne velem ott is?

Látok egy szép tájat, emberekkel. Én egy fa árnyékában ülök, mellettem fehér liliomok nyílnak. Szemlélem környezetemet. – Itt is egyedül. – Megfordulok, ott sincs senki, elindulok arra.

Megint a vízesés előtti vízben vagyok Jézus mellett.

Látok embereket az ismerőseim közül. Egyenként mondanak valamit.

Megnyilatkozásukkal tudatta az Úr, hogy hogyan viszonyulnak hozzám.

1997. 06. 19.

ROSSZ HÍREKET FOGSZ HALLANI!
NEM ENGEDEM ELJUTNI HOZZÁD!

1997. 06. 20.

HAMAROSAN ELJÖVÖK ÉRTED! ELVISZLEK!

1997. 06. 22.

Látomás este:

Az menybölt sötét, majd csillagokat látok. Csend.

A csillagok, mint fénylő könnyek, felszáradtak az ég arcán.

Megjelenik Szűz Mária és Jézus Krisztus.

- Miért sötét az égbolt?- kérdeztem.

Kettőjük között egy hatalmas fénylő kereszt lesz látható, mely aranyszínű. Ekkor világosabb lesz. A kereszt lángba borul. – Ezen meglepődök. –

-Miért lángol?

Jézus szól

- MEGNYÍLIK AZ ÉG. AZ ÉG ÖSSZES ANGYALAIT ÉS SZENTJEIT KÜLDENI FOGOM! A SEGÍTSÉGEDRE LESZNEK!

-Látom, amint az ég kettéválik és jönnek az Égiek. Sokan.

Nem lángol a kereszt, újra fényében látható. Amint elaludt a tűz, fehér fényben világít. Az égen feliratot látok, aranyszínű betűkkel:

ÉLJETEK!

Közben az menybölt is kivilágosodott, de a csillagok fényesen tovább ragyognak.

-ÉLJETEK!

Térdelve ígérem, hogy imádkozok tovább. Sokat fogok imádkozni. Ha kell éjjel-nappal, hogy meglegyen. Értem.

Csak a könyvemről tudnék már valamit. Sok dolgom lesz-e még veled?

-DOLGOZNOD KELL MÉG RAJTA!

1997. 06. 29. Délelőtt.

A Szűzanyát látom. Sok-sok rózsza felett áll. A lábfejből fényt sugároz, szórja mindenfelé. Mintha egy nagy drágakő lenne ott, és abból jönne a fény. Rózsafüzér csüng a karján. Hófehér a ruhája. Fején rózsakoszorú, mely aranyból van. Rám tekint.

-NE FÉLJ, VELED VAGYUNK!

Abban a pillanatban Jézus Krisztus Urunkat is látom. Mellette áll. Alattuk az ég angyalai.

-VELED VAGYUNK! NE FÉLJ!

-AKINEK ADTAM SZÍVEMBŐL, ÉS FIAM IS ADOTT SZÍVÉBŐL, NEM TUDNAK ELLENE TENNI.

-IMÁDKOZZÁL!

Jézus Krisztus felemel a karjaiba és elindul velem.

-FELEMELLEK, ÉS ÉN VISZLEK, NEM ÉRHETNEK EL! NEM ENGEDEM!

Karjaiban vagyok és visszaneztek. Mélyen, lent, sötétséget látok. Mintha egy mély nyílás lenne alattunk, melybe sötét van. Valaki beleesik. Eltűnik benne. Vannak, akik jönnek felém, de nem érnek el, belezuhannak a sötétségbe. Valakit felismerek, ő átlép rajta, nagyon nehezen, de végül sikerül. A lendülettől elbizonytalanodnak léptei. Rövid időn belül visszanyeri egyensúlyát. Letérdel és imádkozik. Kezét nyújtja felém, megcsókolja kezemet.

Az Úr Jézus még mindig a kezében tart.

-Nem engedlek, viszlek!

-Nem engedem, hogy elérjenek hozzád! Nem akarnak jót neked!

-Akit Én a karjaimba veszek, azt nem tudják elérni! Megvédem!

1997. 07. 01.

Este:

-Haladsz, lépésről lépésre! Lassan oda érsz, ahova szántalak! Tanulj!

- Sokat kell még tanulnom?
- Nem sokat. Hamarosan nagy örömben lesz részed. Ujjongó öröm tölti be életed, amiben hiszel, meg lesz. Akkora hitet adtam neked, hogy ennél nagyobbát még ember nem kapott. A hiteddel megvalósítom, hogy életük legyen. A világot fogod kormányozni a hiteddel!
- Jézus él!
- Nem látod? Él?

Egy látomásom mely régről való, megjelenik előttem. És hallom az akkor hallottakat.

- Vaspálcával fogod kormányozni a világot!
- Mégis megtörténik! – gondolom.
- Hiszek Uram, de nagyon nehéz!

1997. 07. 07.

Reggel, ima közben:

Szűz Mária megjelenik.

- Fogom a kezed, és a Fiam is fogja a kezed. Vigyázunk rád!
  - Ne félj! Imádkozzál!
  - Elragadtatásban lesz részed, és onnantól megváltozik az életed!
  - De milyen irányba?
  - A fényben és fogjuk a kezed akkor.
  - Bocsánat. Értem.
  - Nagyon boldog leszel, olyan boldog amilyenről, még nem is gondoltál!
  - Látom: Szűz Mária és Szent Fia fogják a kezem. Jézus Krisztus felemel. Valami alattunk van, melyen átvisz, oda, ahol fehér szikrázó fény van, melybe belefolyunk. Benne vagyunk.
- Boldogság tölti el a lelkemet.

1997. 07. 20.

Jézus Krisztus fogja a kezem, vezet. Én a jobbán ballagok. Amerre haladunk, jobbra az út mentén valami

nagy sötétséget látok. Elgondolkodva farkasszemet nézek a csenddel. Rosszat sejtek. Meg akarom tudni, mi az a sötétség, de nem látom. Nehezen haladunk el mellette. Mintha elnehezülne a lábam, és alig tudok tovább menni. Amikor elhaladunk mellette, mintha megkönnyebbültem volna.

- Ne, félj! Nem engedem, megvédelek!
- Ugyan mi fog történni?

Rosszat sejtek. Eszembe jut, az utóbbi hetekben milyen szörnyű gonoszsággal voltak körülöttem. Lesz még, biztosan.

Látom a mennyek országát. Az Égiek birodalmában gyönyörködöm, és az Atya előtt találom magam. Térdet hajtok és a lábát akarom megcsókolni, és akkor sebhelyet látok.

- Ez a seb az Atya lábán? De miért?
- Ha az Atya és a Fiú egy Lélek, akkor a Fiú szenvedését az Atya is érezte.

Eddig nem is gondoltam. Megvilágosodott előttem, hogy milyen szenvedése volt az Atyának. Bár az Atya és az emberi természetet fölvevő Fiú két különböző isteni személy, mégis egy Isten.

- AZT AKAROM, HOGY ÉLETÜK LEGYEN AZ EMBEREKNEK!
- NAGY FELADATOD VAN!
- EGY SZÍVVEL ZENGJEN AZ ÉNEK!
- KÉRJÉK A KEGYELMET!
- KEGYELMET AKAROK ADNI, DE KÉRNIÜK KELL AZ EMBEREKNEK!

- A HARANGOK SZÓLJANAK MINDEN
TEPLOMBAN, IMÁRA HÍVJANAK!
- BESZÉLJENEK, MINDEN TEMPLOMBAN,
ERRŐL, KÉRÉSÜK SZÁLLJON FEL HOZZÁM!

- HALLANI AKAROM!

- Először a könyvemnek kell megjelenni. De mikor?
- Igyekszem, Uram, hogy terveidnek megfelelően haladjak. Minden időmet Neked szeretném szentelni.

1997. 08. 02.

Valami nem volt világos előttem a teendőimmal kapcsolatban. Állandóan gondolkodtam. Szentmisére mentem és út közben gondolatban kértem az Urat, hogy a szentbeszédben küldjön nekem üzenetet. Erősítsen meg, hogy tisztábban lássam helyzetemet. Közben megérkeztem a templomhoz, amint beléptem és keresztet vetettem, megálltam. Búcsú volt, a pap beszélt.

„A világnak szüksége van rád, nélküled Jézus nem tud belépni a világba!”

Elképedtem. Megismételte:

„Azt mondja Jézus: a világnak szüksége van rád, nélküled, nem tud belépni a világba!”

Be akar lépni Jézus ebbe a világba, általad!”

Biztos voltam benne, hogy ez az üzent, mely nekem szól. Ugyanezt mondta nekem is, és kétségbe vontam,

hogy jól hallottam. Most a pap megismételte azokat a szavakat, melyeket itthon mondott nekem az Úr. Ez nem lehet véletlen. Hittem, de nehéz volt.

De szerettem volna valakivel erről beszélni. Nagyon nehéz egyedül. De tudtam, hogy nem oszthatom meg senkivel a történéseket. Úgy sem hinnének nekem, felesleges. Amikor egyszer hasonló gondolatokkal voltam elfoglalva halottam:

-Nehéz, királyként egyedül élni!

-Királyként?

-Igen!

Azért mégis nagyon boldog vagyok, de nagyon nehéz.

1997. 08. 03.

Este.

Jézus Krisztus Urunkat látom. Nagyon szomorúan ballag. Szaladok utána, hogy utolérjem. Majd elébe térdelek, látom, hogy sír.

Miért vagy ilyen szomorú? Miért sírsz? Én bántottalak meg valamivel?- kérdeztem.

-Keveset voltál velem!

-Bocsáss meg, kérlek, bocsáss meg! Nem akartalak megbántani! Látod mennyi dolgom volt, de azért minden nap imádkoztam. Két rózsafüzéért elimádkoztam minden nap.

-Kevés! Kevesebbet voltál Velem!

-Ezután többet beszélek Hozzád, és szolgálni szeretnék! Segíteni szeretnék Neked!

-Átírtad már az előszót a könyvedhez?

- Nem.
- Akkor, írad, amit kell!
- Megkapod a választ!
- Köszönöm.

Ezután a tengert látom, a nap szikrázik a víz tükrében. Gyönyörű. Nyugalom van. Szeretem a tengert látni.

Egy pillanat alatt megváltozik, a vízből feltör egy vízszugár, egy óriás szökőkút lesz belőle. Fehér selyemruhában látom magam a vízszugár tetején, fényben.

- Ilyen ruhám nincsen.

Mintha szellő fújna, melytől lengedezik a ruhám.

A vízszugárban velem szembe megjelenik Jézus Krisztus, ragyogó fényben. A vízesés körül fehér köd lesz látható, mely lassan kiszélesedik, és mindent betakar. Mintha egy óriás, fehér, fényfelhőben lenne az egész.

- Értem.

Megvilágosodott előttem, hogy ezeket miért láttam, mit jelent számomra.

1997. 08. 05. Délután, ima közben.

Szűz Máriát látom hófehérben, koronával a fején. Letérdelek és tovább imádkozok.

- Az angyalok készítik a koronádat!

Látom, amint ott térdelek. (tovább imádkozom) Egy idő múlva arany babérkoszorút tesz a fejemre.

- Megérdemelted! Lesz, aki látni fogja!

Szép óvatosan leveszi rólam a köntösömet, és maga mellett leteszi. Olyan finom mozdulattal tette, hogy szinte hozzám sem ért. Hófehér, aranyszélű köntöst helyez a vállamra, mely abban a pillanatban be is takar.

-Ez a Mennyei-köntös! Az Úr akaratából a tiéd.

-Mennyei-köntös? Nagyon szép, de.

-Azt jelenti, hogy az Úr oltalmaz téged!

-Az Ég veled van, és védelmez!

Valami földöntúli érzés vibrált bennem, majdnem sírok. (A fehér fény jutott eszembe, melyet időnként látok magam körül, amikor imádkozok. Az ég jelenlétére utaló jelenség.)

Szűzanya megsimogatja arcomat. Aranyalmát látok a kezében, melyet nyújt nekem. Nem merem elfogadni. Megfogja kezem, és a tenyerembe helyezi.

-A tiéd! Vigyázz az országodra! Imádkozzál!

A meglepetéstől nem tudok még szólni sem egy ideig. Talán mégis megértettem.

El kell mindent ejteni, hogy az ember két üres keze, szabadon kulcsolódjon az Úr előtt.

Tovább imádkoztam.

1997. 09. 04. este.

-MÉG ÉLETEDBEN MEGDICSŐÍTÉLEK!

**-NEKED ADTAM AZ ÖSSZES ANGYALOKAT,
SEGÍTSÉGEDRE LESZNEK!**

-Úgy gondolom, hogy talán még nem elegendő a beszédképességem.

-MEGNYITOM SZÁDAT, S ÚGY FOGSZ BESZÉLNI, HOGY AZ EGÉSZ VILÁG VISZHANGZIK TŐLE!

-ÉRTED?

1997. 09. 08. este.

Lángoló hatalmas feszületet látok. Alatta fehér virágok nyílnak. Ott térdelek. Sok fehér gyertya ég. Egyre több lesz belőle. Haladnak egy irányba, hosszú sort alkotnak, mintha utat jeleznének arra. Az út végén Urunk Jézus Krisztus áll, és elindul felém. Gyorsul a járása, végül futva jön oda hozzám. Én térdelek.

Nekem kellett volna Hozzá mennem és szégyelmem magam.

1997. 11. 27.

- RÓZSÁK KIRÁLYNŐJE VAGY!
- FEJEDEN RÓZSAKOSZORÚ VAN!
- HERVADHATATLAN KOSZORÚT KAPTÁL!
-FEJEDEN VAN, ÉS SOHA NEM HERVAD EL!

Sárga rózsából láttam koszorút a fejemen.

-Mindenemet eladom. Saját pénzemen kiadatam könyveimet, mind a két kötetet. Ígérem!

Alattam sok sárga rózsa lett látható.

1997. 12. 06.

Írj! Szóltak hozzám az Égből.

Mai naptól az ötödik nap elteltével, irányítani fogod, az előírt cselekedeteket. Nehéz a sorsod, melyet vállaltál, de lesz erőd hozzá. Nehezen jutsz el a megoldáshoz, melyet készülsz megtenni, de megkapod. Legyen neked a te akaratod szerint! Ne foglalkozzál a mások véleményével! Neked, mint Isten elszánt katonájának, tovább kel menned, akkor is, ha nem tudod az eseményeket, melyek következnek! Számodra ez nem jelenthet akadályokat. Megteszed! Tudom. Nehezen éred el őket, mert mindig nem érnek rá, arra, amit kérnél.

Hagyd! Aki más Úton halad, azzal nem lehet találkozni.

Érthető? Kinek van előírva, hogy mit tegyen?

Akaratod szerint cselekszel. Igaz, segítünk, hogy megfelelő irányba haladj, de nem vagy kényszerítve, csak nyitva a kapu előtted, mellyen már kiléptél, és sürgősen tovább haladsz. Sürgetést érzel, de sürgetni akkor sem lehet az eseményeket. Minden a maga idejében jön el, csak vigyázz nehogy eltévedj.

Könyvedet, tudom, sürgetnéd, majd eljön az idő, amikor előtérbe kerül. Váratlanul változnak meg az események, melyek teljesen felgyorsítanak mindent körülötted. Arra sem lesz időd, hogy írd, pedig szeretnéd. Később, később.

Nagy a te hatalmad, mely kegyelem által lett. Ez a végzeted!

Majdan, egykor emlékezni fognak szavaidra. Neved fennmarad! Elégedett leszek a munkáddal, mellyel segített az Égi beteljesedést.

Ne gondold, hogy valamiről is elfeledkeztem. Amit ígértem, azt megkapod. Szégyenükbe sokan messze elfutnak. Az idő nekünk dolgozik. Felismerik, honnan jöttél, merre tartasz. Főleg, hogy igaz az utad. Hóféhérben, az Égben találkozunk, és akkor fogod igazán hinni, hogy a harc megérte.

Szünet nélkül tedd a dolgod!

Az éjszakában ezüst fények világítanak neked, és ott ragyogsz tündöklőn, fehérben.

1997. 12. 07.

Jézus Krisztus így szólt: Írjad!

Mindenkinek álma és vágya, hogy megvalósuljon célkitűzése. Neked megadatott, hogy elérjed álmaidat, melyek törékenyek, de megfoghatóak, és szépek.

Szavaid alapján igazulsz meg, és teljesíted Isten parancsát. Ez egy fontos parancs! A népet fogod ez által vezetni, hogy beteljesüljön az írás.

Írnod kell! Én diktálom. Ezzel sok időt kell még eltöltened.

Javaid szolgálni fogják életedet. Nehezen, de előre haladva az időben, pontosan követve a Lélek utasításait, befogadod, mindazt, amit küldök. Megvalósul minden téren a célod, és értelmet találsz benne. A cél nagyon messzire van, még nem is sejtetted a végcél lényegét, melyért dolgozol, tanulsz, élsz, és élni fogsz! Vedd magadhoz, minden elképzelhető,

fontosnak látott képeidet a jövőről, és hamarosan kiviláglik, egy hosszú életfolyamatot felölelő, és megváltozhatatlannak tűnő esemény, mely beragyogja az életed, az életet, a jövőt, és a mindenséget.

Ne siettesd! Majd lassan kibontakozik előtted egy kép, mely után csak az lesz a célkitűzésed, és abból annyi erőt merítesz, hogy magad sem akarod elhinni, hogy sikerült. De sikerrel jársz!

Élj békében, szeretetben, és szeretettel lángoló szíved megkapja, amit kérsz! Kérni fogod! Sokszor, sok imában. A beteljesülést meghozza! Először nem fogják hinni, de kénytelenek lesznek. Egyszerűen vihart kavart a tettet, de a vihar jót tesz. A lelkeket sodorja felém, viharos gyorsasággal. Ettől Atyám boldog lesz, és Én felemelve és megdicsőülten fogom átélni, veled együtt.

Ez az Én akaratom!

Legyen Neked Uram, a Te Igéd szerint. Mindig, mindenhol, minden körülmények között.

Ámen.

1997. 12. 18. este.

-Göröngyös a te utad, de lassan sima lesz. Látod fénylik előtted az út.

-Milyen lesz a Karácsonyom?

Hatalmas ezüstoffenyőt látok. Nincs rajta semmi. Ott állok alatta, törpe vagyok mellette. Egy csillag látszik, egy-egy pillanatra az ágak között. Várakozok.

Egy doboz jelenik meg a fa alatt, szépen át van kötve, díszes csomagolásban van. Szeretném kibontani.

-Ne bontsd ki!

A doboz egy pillanat alatt magasabb lesz a fánál, majd szélessége is megnő, nem látom a végét. Mintha a doboz oldalán bemennék, de nem látok semmit. Gyorsan kijövök. Felemelkedek egy fa fölé, és a balkezemmel elérek egy csillagot. Tenyerembe teszem, és ott marad. Sután nézegetem, látható rajtam, hogy nem tudom, mit tegyek a csillaggal. Lenézek, és azt látom, hogy nappali világosság van. A kezemben lévő csillag világítja be az éjszakát.

- Megszületett. – hallom.
- A Kisded ott fekszik a fényben bepólyálva. Valaki térdel mellette és imádkozik.
- Eltűnik a kép, és eszembe jut, hogy illetet volna odamennem és letérdelnem. Nagyon szomorú lettem, hogy nem jutott eszembe.

Később látom, amint csillaggal a kezemben valahova megyek.

- Világítasz az ország felett! Viszed a világosságot!

A szentkorona lebeg a fejem felett, a balkezemet feltartva, viszem a csillagot. Jobb kezem a keblemen. Sokan jönnek felém, köszöntenek, fejükkel bólintanak, vagy meghajolnak. Egy ajtót látok kinyílni, sokan bemennek. Sorban haladnak oda az emberek.

1997. 12. 21.

Szentmisén láttam, áldozás után a következőket:

Az oltáron szalma, melyen fehér ruhába csomagolva fekszik a Kisdéd. Nagy fényesség vette körül. Én letérdeltem előtte. Valaki nyújtotta a Kisdédet, és a kezeimbe tette. Én nagyon bátoritanul fogadtam, mert nagy megtiszteltetésnek éreztem. Nem voltam benne biztos, hogy valóban nekem adja a kezembe. Nagyon meghatódottan tovább térdeltem, kezemben a Kisdédet tartottam. Ebben a kegyelemteljes állapotban különösen éreztem magam. Nem jutott eszembe semmi. Bámultam a Gyermeket.

- Édes Istenem, mit kellene tennem?
- Mit tegyek a Gyermekkel a kezemben?
- Talán, ez nem is lehetséges?
- Ott van, a kezébe adtam! –hallottam –
- A Megváltó az én kezemben! Nem értem.

E kegyelem által, mi fog történni? Mert Istentől kapott kegyelem, melyben részesültem.

Magamhoz öleltem a Kisdédet. Közben a misének vége lett.

1997. 12. 23.

Fény háromszöget látok. Több lesz belőle. Egymás mellé kerülnek, formájukat tekintve egymáshoz illeszkednek. Nagyon hosszú sort alkotnak, egymással összekapcsolódva látszanak.

Utána, egy szempillantás alatt az első csúcán találok magam és megyek tovább a többit is

ugyanezen a ponton érintve a lábammal. Kezemben egy csillag van. Kezemet szabaddá akarom tenni, és a vállamra helyezem a csillagot, mely ott marad, és azután fehér rózsaszirmokat szórok lefelé. Tovább haladva megnézem a talpamat, mert a bal talpamat felsértette valami, de megyek tovább. Sántán, egy lábbal, de tovább megyek. Ez nem sokáig tart, és újból két lábbal járok.

- Ha egy lábbal is, de akkor is tovább megyek!
– gondoltam – Nem adom fel!

Valaki jön velem szemben.

-Segíték neki, hogy le ne essen!

Kissé bátortalanok léptei, de jön segíteni nekem.

Egy sárga rózsza lett a kezemben, melyben gyönyörködtem.

Ezen a Karácsony estén megélt eseményeket már előzőleg ismertettem a kedves olvasókkal.

1998. 01. 12.

Megszólitott az Úr: Írjál!

Neked, mint Isten katonájának, tudnod kell lépni, de előre. Ne hagyd másokkal intéztetni ügyeidet! Neked kell optimistának lenni, és a te befolyásoddal az eseményeknek meg kell történni. Nem mindig a várakozásnak megfelelően, de ami késik, nem múlik.

Múló örömökért nem érdemes dolgozni. Maradandó örömök vigaszt nyújtanak, öreg napjaidban is. Támaszkodhatsz arra, ami nem múlandó!

Ne félj, megkapod! Örömed határtalan lesz. De feleslegesen ne beszélj róla!

Sajnálak, amikor szenvedsz, de tudod, szenvedéseid előrébb hoznak, és majdan rádöbbsz, hogy miért is. Találgatnod nem kell! Adtam neked bölcsességet!

Hogyan lesz? Minek azt tudnod?

Lesz! Lesz! Lesz!

Vakon kell előre sietned, és odaérsz! Értellemmel, minden áron, az sohasem vitt előre. Az Úrra bízod magad, és akkor semmi sem lehetetlen. Amikor így tettél, minden esetben számodra megfelelően alakultak a dolgok.

A Szentlélek temploma vagy, és könnyeid, mellyel eláztattál mindent, felkavartak. Nem akarok könnyes szemeket!

Imádkozz!

Békét hoz a szívedbe. Olyan békét, mely földöntúli. A megismerést most a felismerés követi. Hol van a hited? Hittel fogadd el akaratomat, és már nem is vagy boldogtalan.

Szívemet fájdalom járja át. Nem engedem, hogy megsérüljél a lelkedben!

Szeretlek!

1998. 01. 13.

Nem fontos elmélkedned az eseményeken! Ne hidd, hogy ezzel előrébb viszed az eseményeket. Csak előre. Indulj! Ne késlekedj! A vágató lovak is gyorsan beérnek a célba. Minden lépést nem fontolgatnak. Csak a cél felé, és szedd egyik lábad a másik után! Ha hátra

néznének vágta közben, a kocsi felborulna. Azon kell igyekezned, hogy mindig előre!

Előre, ne nézz hátra!

Sokan felemelik fejüket, hogy nézd, hova tart! Te csak menj az utadon! Akik nézelődéssel töltik életüket nem is haladnak tovább.

Érthető?

Ne hidd, hogy nem sejtik jövődet!

Sok kíváncsi szempár figyel utadat. Sokszor állnak eléd, hogy eltorlaszolják előtted az utadat. Figyelj, hogy tovább lépj, ne hagyd, hogy megfélemedjél egy percre is a dolgodról! Hamisak veled, de nem sokra mennek vele.

Továbbra is kövesd a fényt, melyet kaptál! Elvezet minden igazságra, melyből bölcsesség fakad, mely keveseknek adatik meg. A bölcsességed felemel Hozzám. Az élet tarka-barka színei, ne kápráztassanak el, ha még a szivárvány minden színét mutatják is meg! Múlандó örömeök. Nehéz velük élni. Sajnálom, ha megbántanak. Ha egy igaz barátod is lenne, könnyebben éreznéd magad. Mind a maga hasznára van csak tekintettel.

Az igazak útját csak egyedül lehet járni!

Ebben nem számíthatsz senkire!

Hazugságokkal vagy körbevéve. De, ne aggódj, megsemmisülnek, és magukra vessenek!

Tündöklő fényedet nem tudják megtörni!

Szavaid alapján igazulsz meg, és vonsz magadra ítéletet.

1998. 01. 18.

Vegyetek le végre a keresztről!

Ezt a felszólítást szintén leírtam az előző könyvemben.

1998. 01. 21.

A cél nem látható, de elérhető. Vannak jelek, melyek segítenek. Tudom nehéz. Igazán akkor tudsz boldogulni, ha időt szakítasz a saját lelkedre is. Távol mindentől, de a mindenséghez mégis oly közel érezhető, hogy merre van a cél.

Kitűzött célokat ne tegyél!

Önmagad megvalósításához, így érsz el. Hagyd, hogy vezesselek lépésről-lépésre!

Ha most visszatekintesz gondold át, mekkora utat tettél meg, a cél ismerete nélkül. Mindig időben tudod, mit kell tenned.

Most olvass, és gondolkodjál!

Szánjál időt a gondolataidnak, hogy a felszínre tudjanak kerülni! Ébredésed így érhető el!

Ébredj!

Hamarosan erre is visszatekintesz, és csodálkozol, hogy milyen nagyot is tett veled az Úr.

Most még nem tudod, de érzed, hogy megváltozik az életed, és nem is olyan erővel hatsz, mint eddig. Magad viszed előrébb a dolgaidat. Sírással nem segítesz. Lehet, kicsit könnyebben érzed magad, de ne tedd! Ne feledd kisírt szemekkel, nem tetszel senkinek, még Nekem se. Mosolyod megnyugtat mindenkit.

Figyelj lelked rezdüléseire! Tanulni fogsz belőle. A nyugalom előre visz. Az idegesség hátrafelé.

Hamarosan elköltözől. Neked tetszeni fog az új hely, ahova elviszlek. Mindenáron oda kell menned! Ne hidd, hogy ezzel befejezted és nyugalom lesz. Nem. Könnyebb lesz, de sokat kell tenned, hogy boldoguljál. Akikkel összehoz a sors, sokszor fárasztani fognak, de örömet lelsz a tevékenységedben.

Ezzel lezárul életednek egy szakasza. Sokszor, és szívesen fogsz emlékezni, hogy kétségbeeséseidet hogyan élted meg.

Nem kell félretenni semmit, haladsz előre, és semmi nem fog eltéríteni.

Veled vannak az Ég angyali és segítenek mindenben, még akkor is, ha nem veszed észre. Segítsél a rászorulóknak, és ne vidd túlzásba a semmittevést, amit te semmittevésnek nevezel, mert még nagyon elfáradsz, és megbetegszel! Nem akarsz beteg lenni, remélem? Vigyázz magadra!

1998. 01. 28.

Az Úr szólított: Írjál!

Tudni fogod abban a percben, hogy kinek add el a lakásodat. Érzékelhetően melletted leszek. Megoldod még azt is, amit eddig nem hittél, hogy sikerülhet. Nem kell félned, nem adlak a bűnösök kezére. Ha tudnád, mennyire köszörülük a nyelvüket, hogy vádolni tudjanak. Nem tökéletes senki. Nekem sem volt tökéletes a magatartásom a környezetem szerint.

Amit akkor nem értettek, azóta is azt próbálják megérteni, magyarázni, de nem igazán értették meg a mondandómat. Neked el kell még mondanod sok mindent, amit Én nem adtam a tudukra, de érvényes! Akkor csak még jobban összezavarodtak volna az írásokban.

Neked írnod kell!

Amit elgondoltál tökéletes. Amint elkezded megérteni, úgy le kell írnod! Segíték! Ne tedd, hogy megütközöl a gondolataidon! Semmit nem kell megmagyarázni, amit te felfogtál, abban ne kételkedj!

Fokról-fokra közeledsz a végcél felé, amit majdan megírtak, azt az Úr beteljesíti. Az Úr nem tér el a terveitől. Minden esetben időben tudod a dolgod és megcselekszed azt. Amit nem ismersz, azt majd megismered.

Ami megtörtént, azt dolgozd fel, és menj tovább! Amit még most sem értesz, azt ne erőltesd! Nem állhatsz meg, mert nem látod az út hova vezet.

Vezet! Előre!

A dolgod nem kis feladat, de megbirkózol vele. Sokszor gondolod, hogy egy helyben jársz. Nem. Fejlődsz, még akkor is, ha nem veszed észre. Megtapasztalásaid vezetnek előrébb. Rádöbbsz, hogy hogyan vezettelek, és rájössz, hogy nem is pihentél. Akaratod akkora, hogy szándékokat könnyen tovább vezet. Amikor felébredsz, már semmi sem fogja utadat megakadályozni.

Az ébredés nagy lesz, de minden ébredéshez nyugalom is kell! Az alvás, az nyugodt állapot, és utána ébred fel az ember.

Ébresztő! Kivilágosodott!

Nos, ha kivilágosodott, akkor ébredünk.

Kivilágosodott?

A függönyöket már elhúzták az angyalok, és várják a nagy ébredést. Már pislákolysz, kinézel a szemhéjad alól. Csak ki kell nyitnod a szemedet! Először a látást elvakítja a nagy fény, de kitisztul minden, és akkor teljes nagyságában, világosan fogod összefüggésében látni a dolgaidat.

1998. 02. 10.

Este van. Befejeztem imámat, és az íróasztalhoz mentem. Érzem, hogy írnom kell.

Neked az odafigyelésed, a záloga, az életcélod elérésének. Nehogy elbizakodjál, mert nagyon nehéz lesz, amit még tovább kell vinned! Az események felgyorsulnak, csak követned kell. Hamarosan megérted, hogy ki az, aki segíteni tudna ebben a nagy küzdelemben. A küzdelmedet siker koronázza. Isten segítségével amit elérsz, sokan fogják irigyelni. Nem tudják bevinni az eseményeket az életükbe, de nagyon fognak kritizálni. Téged ne érdekeljen az a kritika!

Az Ég tudja a te dolgod, és azt is, hogy helyesen cselekszel.

Boldogan fogod megköszönni, amit veled alkotott az Úr, hogy ember boldogabb nem lehet a földön.

A fejükhöz fognak kapkodni. Nagyon mérgesen fogadják tevékenységedet. Lesz, aki megért.

De legyél óvatos, nem mindig lenne előnyös a velük való szövetség! A dicsőséget önző módon maguknak akarják.

Nem engedem!

Amit eddig tanúsítottak, abból elég volt. Könnyen elérhető lenne számukra a dicsőség, de azért nekik is meg kellene dolgozni. Ki-ki a munkája után kapja a dicsőséget, és nem a más munkája után kap babérkoszorút. A te fejedre teszem a babérkoszorút, és nem vehetik el.

Imádkozzál, és pihend ki magad, hogy teljes erővel haladj a győzelmi koszorú elnyeréséért!

1998. 02. 13.

Kisgyermekként látom magam. Állok valahol. Valószínűleg egy vagy két éves lehettem. Egy férfi áll előttem katonaruhában. Felvesz a karjába, majd magához ölel. Az ölelés hosszú. Elbúcsúzott tőlem. Utána egy gyerekágyba tett. Egy idő múlva kijöttem az ágyból és kapaszkodtam benne. Amint ott álltam, megjelent előttem egy ősz férfi, aki nagyon komoly tekintettel nézett rám.

A kép eltűnik.

Az utolsó vacsorát látom.

Krisztus Urunk megtöri a kenyeret, melyből nyújt nekem egy darabot. Az apostolok ott vannak körülötte, de először nekem adott a kenyérből.

Hallom: minek neki! Még kisgyerek!

Forgolódnak, hogy engem nézzenek.

Jézus Krisztussal szemben látok egy üres széket, melyre felmászok és leülök. Alig látszok ki a székből, olyan kicsi vagyok. Küldenek, hogy menjek onnan, de Jézus Krisztus Urunk újra nyújtja a kenyeret, melyet én elfogadok.

- Hagyjátok a kisgyermeket hozzám jönni!
Ilyeneké a mennyek országa!

Én ülök a nagy széken, eszem a kenyeret szép nyugodtan.

- A búzából kenyér lesz, a kenyérből Isten. -

A kelyhet nyújtja felém, és iszom belőle.

- Idd meg mind!

Elfogadom, kiiszom a kelyhet. Ekkor le akarok jönni a székről.

- Ne menj el! Maradj! Itt a helyed!

A kelyhet újból a kezembe adja, megint elfogadom és iszom belőle.

Látomás közben tudatában vagyok a jelennek és azon tűnődöm, talán már akkor magához emelt az Úr, amikor kicsi voltam. Sokáig elgondolkodtam a dolgaim felett.

Amikor kicsi voltam, akkor is nagyon szerettem a templomban lenni. Három éves koromban kiköveteltem magamnak, hogy vasárnap délután is menjük el a templomba. Délelőtt volt velem édesanyám szentmisén.

Délután kértem, hogy menjük el valahova. Megkérdezte tőlem: hova akarok menni?

Menjünk el templomba!

Fogtam a szoknyáját és unszoltam anyukámat, hogy menjük el a templomba. Sürgettem, hogy öltözzön már és nem tágitottam mellőle. Édesanyám kérésemet teljesítette.

Nagyon szerettem gyermekként is az Isten házában lenni. Már akkor hívott az Úr, és én éreztem a hívását. Igyekeztem is sok időt ott tölteni. Nagyobb gyermekként, már egyedül elmentem a templomba vasárnap délután. Sokszor álltam a keresztutat ábrázoló domborművek előtt, elmélkedtem. Előfordult, hogy sírtam, mert nagyon sajnáltam Urunkat, Jézus Krisztust. Utána szomorúan mentem haza. Út közben látták szomorúságomat. Megkérdezték édesanyámat: Miért járok olyan bánatos ábrázattal? Mindig komoly vagyok, és nem látnak mosolyogni. Ekkor anyukám kioktatott, hogy mosolyogjak az emberekre, amikor köszönök nekik. Igyekeztem nem szomorúnak látszani. De azért előfordult, hogy megint nem az emberekre figyeltem és újra panaszkodtak rám. Egy alkalommal hallottam a szomszédasszony rólam folytatott beszédét.

- Hogy ez a lány, hogy megy az utcán!
- Mondtam már máskor is!
- Mi a baj? Talán nem köszönt?
- De köszönt.
- Akkor mit tett?
- Állandóan olyan komoly képpel jár-ke-l. Köszönni, köszön.

Megmondtam, hogy amikor el vagyok valamin gondolkodva, akkor nem az emberekre figyelek. Természetesen ígéretet tettem, hogy igyekszem, és nem lesz panasz rám. Ezután nem azon az utcán mentem, igyekeztem elkerülni a találkozás lehetőségét. Senki nem kérdezte meg, hogy ugyan milyen gondolatokkal vagyok elfoglalva.

Életem legszebb órái, amikor az Isten házában imádkozhatok.

Legszívesebben ott térdelnék minden időmben az Úr előtt. Vele boldog vagyok, Ő szeret engem.

Tudom, nehéz engem megérteni.

Istent szeretni kell, és nem félni tőle. Ő a szeretni tudó emberhez lehajol. Isten lehajol az emberhez, segíteni akar neki.

Lehet ezt érteni?

Ezen gondolataimnál alattam sima, rezdüléstelen tengert láttam. Amíg lefelé néztem, közben a fejem felett megjelent egy kereszt. Egyszerre láttam a lent lévő tájat és a fent történeteket. Arra gondoltam, hogy rosszul látok, de a kereszt akkor is ott volt. Kíváncoztam le a tengerhez és kívánságom teljesült, mert utána a vízben álltam. A vízben megjelent egy kereszt, mely a víz tetején feküdt. Ráhelyeztem a lábam a kereszt tővére, de gyorsan elrántottam onnan, mert eszembe jutott, hogy illetlen, amit tettem. Visszaléptem a vízre. Azon vettem észre magam, hogy a kereszt tővén állok, majd egy pillanat töredéke alatt ráfeküdtem háttal a keresztre. Nem gondoltam, hanem mire

gondoltam volna, rajta feküdtem. Meglepődtem. A víz továbbra is rezdüléstelen maradt.

1998. 03. 05.

- Sorsod megpecsételődött!
- Segítek, fogom a kezéd!
- Áldásom rajtad, de nem adhatod tovább!
- Pihenjél! Rendezd dolgaidat, és imádkozzál!
- Lassan megvilágosodik előtted, hogy merre haladjál tovább!
- Utadon vagy

1998. 04. 05.

Az életed, olykor lehangoló! Ne add fel! Amit tettél, jól tetted! Tetteidben megigazulni látszol.

Nem tudtad: helyesen cselekedtél-e?

Most közlöm: igen!

Akitől vártál segítséget, attól nem kaptál, noha másban segített. Nem értetted meg igazán, de most megnyílik előtted, mire is vagy képes.

Nem egyedül!

Velem, Lelkemmel!

Hatalommal ruháztalak fel! Ne késlekedj! Hatalommal tedd, amit teszel! Ne tétovázz! Ne várj! Tedd meg és rájössz valamire! Amit eddig nem tapasztaltál, most elérhetővé válik. Nem okoskodással, de bizalommal, Hozzám való bizalommal tovább jutsz, mint eddig remélted! Reményeiddel gazdagodni is fogsz! Kell is, mert nagy szükségben vagy.

Amikor felnézel rám, tekinteted bánatot mutat. Tudom, nem akarsz bánatos lenni. Megbántva, megalázva méltóságodban, reményeidtől is megfosztva, az ember gyöngé is tud lenni. Átérezem helyzetedet. Te elzártad a gázt! Jól emlékszel, nem nyitottad ki! Aki ebben ludas, hamarosan valamivel el akar kápráztatni. Vigyázz! Mert abban is benne lesz a hamisság és elveszel, ha nem figyelsz fel idejében! Okoskodással nem jutsz előrébb, de figyelemmel igen.

Figyelj Rám, hogy tudjak neked szólni!

A Lélek hangját mindig hallanod kell!

Rezdüléstelen arccal fogod meglátni, milyen nagy csapással állsz szembe. De te nem vagy ijedős, nagyon is helyére teszed a dolgokat. Azok ketten messzire futnak a haragodtól félve. Mindent megtesznek, hogy bűneiket lemossák. Neked a megbocsátás marad. Ami még hátra van ebből nem segíték, mert meg kell élned, hogy tovább haladj. Az életedet megvédem! Vizsgálódva figyelj mindent magad körül! Ne dönts elhamarkodottan! Jól fontold meg minden lépésedet!

Attól, hogy süt a nap, még nem jelenti azt, hogy a villám nem csap le valahova, hogy megsemmisítsen, a legváratlanabb pillanatban is.

Minden lehetséges, annak, aki hisz!

Isten ajándékát nem vehetik el, nem semmisíthetik meg. Isten ellen harcolni? Mit akar még az ember?

A legfontosabb, hogy imádkozzál! Imában minden bölcsességgel eltelve, magad irányíthatod az életedet.

1998. 04. 09.

Valakinek a keze elér hozzád. Sohasem tudod elveszíteni azt a lehetőséget, melyet nálam megtalálsz. Hittel fogjál minden lépésedbe, mert hit nélkül nincs áldás! Nem kell alamizsnát kérned, amikor szükségben vagy megsegítettelek, és segítelek is.

Ahogy imádkozol, úgy alakul körülötted minden. Minden eshetőséget használj fel a te odaadásoddal a segítségre. Segíteni, annyit jelent, mint Nekem dolgozni. Aki engem választ, az Nekem segít a munkájával. Az is munka! Más nem is tudná elvégezni. A te dolgod ezeket irányítani, és békét nyerni vele. A béke kell a szívben, az életben, a világban. Mindenütt a békének kellene uralkodni. Milyen sok gonosszággal lenne kevesebb a világban. Szeresd az embereket! Nem kell annak az egynek sem a te szeretetedet hiányolnia. Tudom, nagyon nehéz időnként elég bölcsnek lenni. Adtam bölcsességet, amivel mindig megfelelően dönthetsz. De figyelj Rám, mert nélkülem elveszel! Hiszen a boldogság, melyet keresel, Nálam van. Hiába törekszel, ha másutt keresed! Amit Velem, az Én szeretetemmel kapsz, mely megérintett téged, semmi nem tudja pótolni. Nélkülem nem találod meg a békédet, mellyel boldogságot kapsz, és adsz ebből másoknak.

Ne akarjál más lenni, mint vagy!

Amiben bízol, azzal találkozni fogsz, és nem kis meglepetést tartogat a jövő. Bízzál a jövődben! Soha nem okozok csalódást az enyéimnek. Veled vagyok és

leszek, minden percedben. Élj az írások szerint, és vigyázz, ne térd el attól egy percig sem!

Megáldalak!

Légy Hozzám hű, és szíved felragyog!

Egy napon látni fogják, milyen nagy az Isten áldása.

1998. 04. 09.

Ima közben, Szűz Máriát látom.

- Én a békét közvetítem, a béke Királynője vagyok.
- Segítesz nekem a békét közvetíteni?
- Igen, szeretnék segíteni.
- Imádkozzál a békéért!
- Te is a békét közvetíted velem.

1998. 04. 15.

Aminek kell, bekövetkezik. Nem sokat kell várni, és az életed egy nagy virág lesz. Meg kell érteni az életet, nem csak élni. A könyvedre válasz érkezik. Az gyönyörű érzés lesz. Sokat kell neked szenvedni még könyveid miatt, de mindez majd később történik. Sok olyat beszélnek majd, ami nem lesz jó. Tartsd nyitva a füled, figyelmeztetés lesz számodra, amit mondanak. Oda ne menj ezután és kész.

Fontos neked hogy odafigyelj az érzéseidre. Nem kell nekik mindent tudni. Eleget tudnak a te dolgaidról!

Ne félj! Megteszek mindent, hogy segítsék neked, mert fontos nekem, hogy boldogan éljél.

Azt akarom, hogy felismerjék benned azt, aki vagy, és amit teszel. Önzetlenül másokért tenni, nagyon szép, én tudom. De, ez sok embernek nem tetszik. Nem lehet egyszerre jó mindenkinek. Van, ami nem jó az ördögnek. Az ő baja.

Én vagyok, az irányítod, akinek akaratát cselekszed. Áldom a kezedet, a lépésedet, a tetteket, melyeket végbe tudsz vinni általam. Én szeretlek, és szeretni is foglak. Éljed, az életedet bárhogyan is, soha nem hagylok el, nem engedem el a kezedet. Ahogyan ígértem, átvizlek minden akadályon. Az Én akaratom a fontos, mely meghatározva, hogy merre haladjanak általad a dolgok.

Soha nem érezted magad olyan elesettnek, mint akkor fogod, amikor megtudod, miért kellett neked velem találkoznod az életbe. Pedig nagyon sokszor voltál már rossz helyzetben.

Nem te imádkoztad ki magadnak a kegyelmet, Én akartam neked adni, hogy Velem éljél és tegyél Értem mindent. Te ezt hálásan fogadtad. Másoknál előfordult, hogy a sok kudarc megélése meghátrálásra készítette. Tudom, te erős leszel, és nem hagyod magad leküzdeni. Éljél Velem továbbra is abban a hitben, hogy meg van írva, aminek be kell teljesedni, és úgy lesz, általad és Általam. Az írás beteljesedik! Az Égben meg van írva: hogy a te akaratod legyen meg, nem az enyém. Remélem érted már. Nekem, neked jó, minden, ami meg van írva. Te vagy az Én akaratom. Én akartam, hogy te legyél, mert a világnak meg kell érteni, amit az

Ég akar. Te érteted meg velük, hogyan éljenek. Imádkozzanak, hogy legyen életük a Földön.

Én tudom, hogyan fogod elérni, Általam és követeim által. A pontos útmutatást megkapod, és megteszed. Lépésről lépésre haladsz a kijelölt úton. Nem térhetsz le róla! Azt nem engedem meg!

Van, amit még nem értesz, még nem kell értened. Majd megkapod a megértést, és az elég lesz.

1998. 04. 17.

Most az a dolgod, hogy várakozzál! Amikor a szívedben megszólal, hogy mit kellene tenned, azt Én parancsolom neked, hogy megtegyed. Képtelenségnek tűnnek, de akkor is lehetséges lesz.

Egy hatalmas gyertyát látok, melynek a lángja magától meggyullad. Fölötte vagyok, és onnan látom.

- Ez az égig felér, összeköti az eget, és a földet.-
- Tiéd! Bevilágítod vele az egész világot!

- A gyertya mellett meglátom magam, fekete ruhában. Alatta fehér blúzt viselek, és a kezemben biblia van, melynek szintén fekete színe van.

1998. 04. 19.

Nem sokára minden, amit teszel áldozat lesz. Az egész életed áldozat lesz, amit értem teszel. Messzire el fogsz menni, városokat fogsz jární, és -

-Én mindenütt ott leszek. Harcaidat megszüntetem.

-Neked okosnak kell lenned!

-Nem tehetsz a magad javára, minden, amit teszel az Én javamra lesz. Ebben élj!

- Valamit tenned kell, azért amit kívánok tőled.

- Ne hamarkodd el döntésedet, nehogy bánatos légy!

1998. 05. 01.

Este szentmisére mentem, és előtte imádkoztam.

Kértem az Urat, hogy csak Ő el ne hagyjon!

A szentmise alatt, amikor térdeltem, Jézus Krisztus Urunkat láttam. Oda jött hozzám, megfogta balkezem és megsimogatta, majd a két tenyere közé tette kezemet. Újra megsimogatta és gyűrűt húzott az ujjamra. A gyűrű fényből volt. Megint a két tenyere közé fogta kezemet, bilincset tett a csuklómra, melynek a másik fele az ő kezén volt. A bilincs átlátszó halványzöldes színű fényből volt. Olyannak látszott, mint a neonfény.

Arra gondoltam: ez válasz az imámra. Nem fog elhagyni.

1998. 05. 16.

Jézus Krisztus megszólított:

- Megnyitok egy utat előtted, melyet az angyalok készítenek elő számodra. Ezt az utat, csak neked nyitom meg!

-Igyekezni akarok. Igyekszem az időmet jobban beosztani. Tudom, hogy nehéz lesz. Ugyanakkor érzem, hogy vezetsz a Lelkeddel a tanulásban. Folyamatában, összefüggésében látom, fokról-fokra haladok. Nem az én értelmem szerint haladok. Ha visszatekintek, most már látom, hogy folyamatosan így épülnek egymásra ismereteim, hogy áttekinthető ismeretet kapjak. Érzem, nagyon sokat tudok, de mégis nagyon keveset. Minél szélesebb körűek az ismereteim, annál inkább ráébredek, milyen sok mindent kellene még megismernem.

Látomás:

Egy oltár előtt állok. Kezeim vállmagasságban vízszintesen fenntartom. Ruhám ragyogó fehér, talpig érő lepel.

A kereszt jutott róla eszembe.

1998. 06. 11.

Szentmisén:

Úrfelmutatáskor láttam Krisztus Urunkat. Egy kerek kenyeret kettétört, melynek közepében volt egy szentostya. Később már csak az ostyát láttam. Többször mutatta nekem az ostyát, majd kirajzolódott benne egy szív és felette a kereszt.

Ez a kép, más esetben is megjelent előttem. Sokszor mutatta meg nekem az Úr, mire megértettem szándékát.

Ez a kép látható a könyveimen is:
Egy körben egy szív és mellette a kereszt.
A kör lehet az örökkévalóság jelképe.
A kereszt Jézus Krisztus.
A szív, melyben a vér kering. Ha megáll, megszűnik az élet. Jézus Szíve, mely az élet forrása.
Tehát Jézus Szíve, az örök élet forrása.

Jézus mindörökké!

ISTEN MINDÖRÖKKÉ!

1998. 06. 16.

Atyám szeretnék valamit a jövőmből megtudni!
Olykor rossz érzéseim vannak.

-Úgy érzed, mindenki elfordul, ha a te munkád sikere látszik, vagy érezhető. Nekik minduntalan a saját sikerük, ami jó. Nem tételezik fel, hogy sikeresen alakulhatnak körülötted az események. Most teljesen elfoglalták magukat, szeretnének megakadályozni, még azok is, akiknek arra van szükségük, amit teszel.

Ne hagyj, hogy szívedbe a keserűség bejusson!
Veled vagyok. Akarom, hogy boldog légy. Akarom, hogy boldogsággal eltelve a szívedben teljesen ott legyél.

Nem akarok mást, mint működni látni a benned boldogító Igét!

-Látom az arcodon, hogy mást vártál, attól az embertől, aki, úgy gondolja feletted áll mindenben. De nem. Nem engedem, hogy elvegye a kedvedet. Adok erőt, kövess! És még többet is tudsz, mint amit eddig gondoltál volna.

Amikor meglesznek könyveid, te a világot fogod bevilágítani fényeddel. Nem törődsz az emberi gyarlósággal. De vigyázz, mert az évek telnek, és neked, mint Isten katonájának tovább kell harcolnod! Nem teheted azt, ami helyben járásra kényszerítene!

- Menj! Tegyél meg mindent! Akaratoddal véghez viszed álmaidat. Minden álmod valósággá válik.

-Írjad, amit elkezdted! Mire vársz, és tűnődsz?

-Amiben hiszel, az megadatik, és akiben hiszel, veled harcol, és nem hagyja, hogy elveszed.

-Olyan világos az álmod, hogy a világ fog beleremegni. Te ott fogsz állni győztesen, már csak imádkoznod kell. Minden megadatik az imádság által, melyben Isten az Ő követéit dicsőíti meg.

-Dicsőséged, hamarosan felragyog, és világítani fogsz az embereknek!

1998. 06. 17.

Ima közben látom az Atyát:

-Megtisztítottalak, és szárnyakat adtam!

-Szárnyalj!

Láttam egy madarat, nagyon magasan. Úgy látszott, hogy szárnyai mozdulatlanok, mégis röptében haladt.

Majd olyan magasan repült, hogy a felhők fölé ért.
Felért az égbe.

1998. 06. 30.

Az Úr kezét látom, ökölbe szorítva.

-Ilyen erősen foglak tartani, mind a két kezemmel!

-Össze akarnak kavarni, a hitedben megingatni.

-Nem engedem!

-Segítelek, és megtartalak!

- Erősen fogsz állni, és nem inogsz meg!

- Bízom benned. Az erőm megtart. Erősen fogsz állni, ott, ahova teszek. Az Én erőm fog megtartani!

1998. 07. 02.

Imádkoztam. Nem egészen volt érthető valami a számomra.

Az Atya rám szólt:

RAJTAM KERESZTÜL FOGOD MEGTENNII!

- Nem értem? Fordítva, Te rajtam keresztül!

- **NEM! MOST NEM ÉRTED MÉG!**

Valahol ott vagyok és az emberek, Jézust látják. Nézem, én vagyok, de Jézus Krisztus látható a számukra. Szemlátomást átalakulok, de nem értem.

- Ez a célom!

1998. 07. 14.

Este van. Imádkoztam. Az Atya megszólított.

- Írd fel! Az imáddal foglak hozzám emelni. Megmutatom az embereknek a hatalmamot, melyet neked adtam. Látni fogják a jelenlétemet rajtad.
- De ezt rosszul érthetem, mert ilyet Jézus Krisztusnak adtál Uram. Hiszen Ő az egyetlen, akit hatalmaddal felruháztál. Ez nem lehetséges.
- Nem Ő az egyedüli ebben a világban, a hatalmammal többen lesztek.
- Ebben bízzál!

Jézus Krisztus Urunkat látom. A lábait mutatja, és látom a szögek helyét. Nem vérzett, de véresnek látszott.

- Miért mutatod nekem?

Felemelte elém a lábát. Úgy gondoltam azért teszi, mert mutatja nekem, mintha ajánlaná nekem. Láttam én egyébként is sebeit. Arra gondoltam, hogy adni akarja, nekem. Úgy éreztem, mintha kérdezné, hogy vállalom-e sebeit. Nem tudtam válaszolni. Kavarogtak a gondolataim. Elhamarkodott választ nem szoktam adni.

Annyit tudtam mondani: szeretném, ha az emberek nem bánjanának.

Tudom, szeretetlenségükkel fájdalmat okoznak Teremtőjüknek. Könyveimmel segíteni szeretnék, hogy jobbak legyenek és imádkozzanak.

-Jól gondoltam?

- Melletted leszek végig! Megtapasztalják jelenlétemet, és kisugárzásomat látni fogják. Lesz, aki térdet hajt előtted, tisztelete jeléül.

- Ha vérző sebeket szántál nekem, hogyan tudom a dolgom tenni? Nem tudnék tőle írni sem! Mit tudok akkor tenni? Ha nem folyik a vér belőle, csak a szögek helye lenne, akkor talán mást is tudok tenni.
- De ezt úgy sem nekem kell értenem. Az lesz, amit az Úr nekem szánt. Isten tudja, minek kell megtörténni, hogy küldetésem teljesítem.

Amikor azt hallottam: Egyedül emelek, oda, ahova szántalak! Nem tudtam felfogni értelemmel, hogyan lehetséges. Fel leszek emelve. De hova jutok? Még nem is sejtem.

Egyedül jutottam eddig, nagyon sok küzdelem árán. De a könyvemet viszik a nyomdába, és a második kötet is előkészületek alatt van.

1998. 07. 16.

A templomban térdeltem, imádkoztam. Megköszöntem, hogy a könyvem első kötete a nyomdában van. Könyörögtem az Úrhoz: fogja a kezem és vezessen!

-Mindent szeretnék a Te kívánságod szerint tenni.

-Add Uram, hogy az Ige, testet öltjön bennem!

Ennél a kívánságomnál megrémültem. Nem gondoltam erre, csak kimondtam. Először mondtam, és utána jutott el a tudatomig. A Szentlélek akaratából tettem biztosan. Ijedségemben, abba hagytam az imát. Még gondolkodni is nehéz volt a történeteken.

-Mi fog velem történni?

-Mit fogok tenni?

- Most már állj fel! - Halottam, menydörgő hangon.
- Nem értem, miért álljak fel?

Napokig, sőt heteken keresztül foglalkoztatott, ezen kérésem. Nagyon nehéz is tud lenni a gondolat súlya, mely a lelkemre nehezedik olykor. Legalább, egy ember lenne, akinek elmondhatnám, de nincs senki, akivel erről beszélhetnék.

Természetesen a mai napig általában úgy gondolják, én ráérek. Nekem van időm mindenkire, aki szükségét érzi, hogy lelkileg segítsen. Én ráérek.

Ez a világ igazságossága.

1998. 08. 02.

Látomásom:

Nagy vizet látok előttem. Sima a víztükör, a nap sugarainak érintése, mint megannyi csillag szórja a fényt. Elbűvölően szép.

Gondolom: tenger.

Jézus Krisztus mellettem áll.

- Jézus a vízen járt.-
- Járj te is!
- Én? Segítesz nekem Uram?
- Igen. De, indulj! Most menjél! Segíték!
- Óvatosan elindulok befelé a vízen. Egészen magabiztosan lépkedek előre. Elöttem végelethetetlen a víz.
- Oda menjek be, olyan messzire?
- Igen.

- Amikor már messzire értem, egy fehér hajó jelenik meg előttem. Felmegyek a fedélzetre, és a hajó orránál megállok. Suhan a vízen. Olyan csend volt, hogy a víz hullámzását sem lehetett hallani, amit a hajó mozgatott meg. Szép csendes a táj. Delfineket látok a hajó körül, kiemelkednek a vízből, szinte állnak a vízen, a közelemben, és csipogó hangon beszélnek. Nagyon szépek. Örömmel tekintek rájuk. Így haladunk egy ideig. Nagyon kellemesen érzem magam. Feltekintek az égre, és a látóhatáron egy létra ereszkedik lefelé, mely fehér fényből van. Szép lassan halad, fölénk ér. Ezen elcsodálkozom.
- Az Úr hangját hallottam. A mindenség visszhangzott tőle.
- NEKED KÜLDTEM! GYERE FÖL RAJTA!

Létra leng felettem, én belekapaszkodtam. Odaszóltam a delfineknek, hogy kétoldalt fogják meg a létrát, akkor könnyebben fel tudok menni rajta. Mászok felfelé. Nem is tűnik olyan nehéznek, mint gondoltam. Amint egyre feljebb haladok, úgy tetszett, hogy már nagyon magasra értem és nem láttam a tetejét.

Ez, tényleg felvezet az égbe. - gondoltam –

Végre látom a tetejét, felette egy fényfelhő van. Ott állok, nincs miben megkapaszkodnom. Egy pár létrafok kellene ahhoz, hogy fent legyek. Kinyújtott kézzel is alig érek a felhőbe, de belekapaszkodva húzom felfelé

magam, majd csúszva, mászva, sikerült előrébb haladni. Nagyon erőlködtem, minden erőmre szükségem volt. Majd fent voltam hason fekve. Ekkor arrébb gurultam a szélétől, és felálltam.

- Fent vagyok!

Az utolsó lépés, nem volt könnyű, de sikerült! Már nem is tudom, hogyan. Nagyon nehéz volt.

Az Úr szólott hozzám:

-ITT MARADSZ! INNEN MÁR MINDENT LÁTSZ!

-MINDENT, MEGTEHETSZ!

-IRÁNYÍTSD CSELEKEDETEIDET!

-Fent vagyok az Égbe!

Kötéllétra közben felgöngyölödött utánam, és itt maradt.

-IDE NEM SZOKTAM SENKIT BEENGEDNI!

-TÉGED ÉN HÍVTALAK!

- AZ AJTÓT BECSUKOM UTÁNAD!

Tűnődtem. Szeretném megérteni. Egy pillanat alatt, meg is értettem. Nagyon is értem.

1998. 08. 14.

Imádkoztam. Szűz Mária megjelenik előttem.

Pódiumon áll, mellette virágok vannak. Virágok kezdenek hullani, majd virágszirmok, mindent

betakarnak a virágok. Valaki felemel engem, és odaállít a közepére. Nem helyeslem, hogy háttal vagyok, a Szűzanya előtt, és megpróbálok mozdulni, de nem tudok.

Úr Jézus megjelenik, és odaáll mellém.

-Itt vagyok veled!

Valamiért hátrafelé húzódom. Megijedek valamitől, kezeimet a szemeim elé teszem. Nem tudom mi a félelem oka. Jézushoz odabújok, mint gyermek a szülőhöz, amikor védelemre szorul.

Jézus Krisztus magához ölel. Rögtön elmúlik a félelmem.

-Veled vagyok! Mindenütt ott vagyok melletted.

Hátam mögé áll, kezeimet megfogja és felemeli, vállmagasságban vízszintesen tartja. Ő is ugyanúgy áll mögöttem, majd eggyé válunk.

-Nem értem?

Megismétlődik.

- Egy vagyunk! Együtt elmegyünk, bejárjuk a Földet.

Aranyrózsát látok a kezemben.

Tűnődök. Sokáig.

Majd pásztorbot van a kezemben, melynek a felső részénél, rózsza nő ki, mely rögtön kivirágzott. Több rózsza nőtt még ki rajta, mind virágba borult. Végig, tele van rózsával.

Nem akarom elhinni, amit látok.

-Kivirágzott a pásztorbot a kezédbbe!

Nézem. Egy száraz fa, de kivirágzott.

-A pásztorbot kivirágzott.
Mondtam, és tűnődök tovább.

Egy idő múlva tömeget látok alattam lent. A bottal, helyet igazítok közöttük fentről és odamegyek, ahova mutattam. Ott szétnyílt a tömeg, mintegy utat nyitva előttem, és ott termek azon a helyen, melyet kijelöltem.

-Együtt megyünk, és eljutunk mindenhová ezen a földön!

1998. 09. 03.

Imádkoztam, égre emelt tekintettel.

-Ne fent keress! Itt vagyok!

-Itt maradok, hogy együtt tegyük meg a hátralévő utat.

-Szeretem az embereket, de ők nem szeretnek, nagyon nem szeretnek.

- Mond meg nekik: szenvedek a szeretetlenségtől. Fájdalmas.
- Amikor keresztre feszítettek, szenvedtem nagy fájdalmaimtól, annál jobban szenvedek most a gonoszságtól, a szeretetlenségtől.
- Miért nem szeretnek?
- Szeretet nélkül nem lehet élni!
- Én mindenkinek adom szeretetemet.
- Aki engem szeret, azt megerősítem az Én szeretetemmel, erőt adok neki, pluszban kapja ezt a szeretetemet. Árasztom, szeretetemet mindenkire, és aki viszonzza, vagyis szeretettel van irántam, az összekapcsolódik

Velem, és ezzel az összekötő, szeretet kapcsolattal, erőt adok neki. Minél jobban szeret Engem valaki, annál több erőt, szeretetet kap tőlem. Ez által lesz, mindig erősebb.

- Az Én Szívemnek, a szeretetlenség fáj. Sok az Én fájdalmam, vérzik a Szívem tőle. A tiszta Szeretetnek, a gonoszság, fizikai fájdalmat okoz.
- Mond el nekik: ha egy ember, csak szeretettel lenne mindenki iránt, és neki ezért gonoszsággal fizetnének, milyen nagyon fájna a lelke. Nagyon fáj Jézusnak, amikor megbántják, szidják, és nem szeretik.
- Vágyódom a lelkek szeretete iránt!
- Meg lehet érteni?
- Szeretet nélkül elvész a világ!
- Szeretet nélkül, nincsen élet!
- Fizikai törvények működését is felborítja! A világ fog összezavarodni hamarosan, ha az emberiség tudatában, a szeretet nem működik. Meg kell az embereknek tanulni, szeretni!
- Az arcodat fürkésző tekintetek, olyan vonásokat vélnek felismerni, melyek rám hasonlítanak.

1998. 10. 13.

Az Úr mondja:

Aki szeretettel van irántam, annak adok az Én szeretetemből, mely erőt ad, és életet.

Aki nem szereti Istent, a szeretetemet nem fogadja el.

Isten szeretete a testet és a lelket is táplálja.
A szentírásban benne van Isten ereje!

1998. 10. 25.

Hálaadó szentmise van a Dómban. Felszentelésének az évfordulója.

Az oltár előtt egy fehér nagyon magas oszlopot látok. A fény, árad belőle. Valaki az oszlop tetején van. Úgy látom, én vagyok. Körben a fény látható. Az oszlop mellett két oldalt, mégis sötét látható. Ezen tűnődöm. Talán árnyék. Lassan ott is kivilágosodik. Először az egyik oldal, majd egy idő elteltével, nem azonnal, a másik oldalon is.

- A gyertyának a fénye te vagy! – hallottam –

Ekkor néztem úgy, mint gyertyát, különben oszlopnak gondoltam.

Később, amikor térdeltem, kehely jelent meg az imára összetett kezeim között. A kehely legalább egy méter magas volt. Ezen meglepődtem.

Előtte Krisztus Urunknak a kezében láttam, melynek a tartalmát többször kiöntötte. Hova és mit öntött ki azt nem láttam. Arra gondoltam üres, de lehet, hogy a szenvedés kelyhe.

Mi lesz ezután? – gondoltam –

Ekkor fentről láttam magam, kezemben a kehellyel, melyben valami csillogott. Láthattam, hogy nem üres.

-A te véred is!

-Az enyém?

-Igen a tiéd is, nem csak az enyém!

Gondolataim:

Krisztus Urunk adta nekem a Lelkét. Tehát bennem van, én Ő benne, a vére az enyém is. A vérét ontotta értünk, emberekért. A vére mely, értünk folyt, az enyém is. Akkor az én vérem is folyani fog talán, mint az Ő vére?

-Uram, hogyan kell értenem?

-Lehet, csak szenvedést jelképez, de az, nagy lesz.

Közben vége lett a szentmisének. Továbbra is szemem előtt voltak a látottak. A hallottakról elmélkedtem. Gondolataim, súlyos teherként nehezedtek a lelkemre.

Atyám, legyen meg a Te akaratod! Mindenben!

1998. 11. 04

Angyalokat látok, akik örvendeznek, és kört alkotva táncolnak. Nagyon örülnek valaminek. A körben, fehér szőnyeg lesz látható, melyen a könyveim vannak elhelyezve. Tovább táncolnak. Felemelkednek a szőnyeggel, rajta a könyveimmel és felviszik az Atyához. Lábai elé helyezik.

-Neked írtam Atyám, hogy örömed teljen benne. Szeretném, ha sokan térnének meg, és imádkoznának Hozzád. Ezért mondtam, hogy Neked.

-Remélem öröm az Atyának!

-Harmatozzatok, mint szökőkútból a víznek cseppjei! Mint a harmat cseppje, érintse meg a lelkeket!

-Finoman harmatozzon minden felé, csöndben, és halkan!

Letérdeltem, kértem az Urat:

-Kérlek, segíts nekem, hogy 1999. 05. 28-án, sokan segítsenek az imájukkal!

-Tudom, mostantól erre kell készülnöm, és szerveznem, hogy sokan megtudják. Nem szeretnék szégyenbe maradni! Tudom, augusztus tizenhatodikára is így készültem. Igaz! Ezen a napon volt a könyvem bemutatása.

-Akkor sem voltak kevesen!

Templomot látok, melynek az ajtaja félig volt nyitva, mellyen egyesével tudtak az emberek bemenni. Sokan voltak, de szépen sorban mentek egymás után.

-NYISSÁTOK KI A KAPUKAT! TÁRJÁTOK KI AZ ÖSSZES KAPUT!

-AZT AKAROM, HOGY VÉGRE, NYITVA LEGYENEK AZOK A KAPUK!

A templomnak minden oldalán kinyíltak a kapui. Fényben úszott minden.

Visszhangzott az Úr hangja:

-NYISSÁTOK KI A KAPUKAT, AZ ÖSSZESET!

1998. 12. 01.

Az Úr szólít:

A mennyországot látom.

-Uram, miért vagyok itt?

Angyalok jönnek, mintha utat nyitnának nekem.

Állok, várakozok. Egy mély kutat meglátok. Belenézek. Nagyon mély, és nagy sötétség van odalent. Nincsen tériszonyom. Tériszonyom szokott lenni, azért gondoltam erre. Valaki felhúz valamit a kútból, majd előttem, kiönti. Többször megismétli.

Tudni szeretném, hogy mit hoznak felszínre abból a kútból, de nem látom meg. Jobban figyelek, de akkor sem tudom, hogy mi lehet. Látom a történéseket, de annyit ismerek fel belőle, amennyit megengednek nekem.

Egy tető ereszkedik a kútra, mely hermetikusan lezárja.

- Ide, nem engedem!

Én még mindig kíváncsiskodok, és bele nézek a kútba. Ekkor a tető egy pillanatra félretolódik. Valami jön felfelé. Egy másodpercnyi idő múlva, csapódó hangot hallottam, és a tető újra lezárta.

- BEZÁROM!

- NEM ENGEDEM!

- Ez bezáródott. –gondoltam – De mi volt benne? Ebbe a tisztaságba, fénybe, biztosan nem való. Tovább nézelődök. Az Atya előtt látom magam.

- Gyere, ülj ide!

- Én, oda, Hozzád? Engem hogyan illetve meg az a hely?

Felvesz a kezében tart.

A tekintetével egy templomot mutat. Nézem én is.

Felülről láttam, amint én méltóságteljesen ballagtam a templom előtt, majd bementem. Már majdnem az oltárhoz értem, amikor hátra kellett néztem. Ott belekapaszzkodtam valamibe, melyet húzni kezdtem befelé, folyamatosan húztam, és egyre közelebb került, majd mellém ért. Ekkor elengedtem.

Utána az oltár felé fordultam.

A templomban sokan voltak. Szentmise volt. A kupolából felhő ereszkedett le, mely, lassan, beterítette, az egész templom belsejét.

Az oltár felett láttam az Atyát.

-ELJÖTTEM, MERT AZ IMÁDSÁG ILLATA
FELÉRT HOZZÁM!

-MEGKEGYELMEZEK!

Az egyházamat az idő viharai elgyengítették.

- Megrongálódott! Általad, megerősítem az egyházamat!

-Nem engedem, hogy roskadozzon!

-Sziklára építettem, és állni fog, minden időben!

Hatalmas kezével lemutatott rám.

-Őt hallgassátok!

-Ő, az Én országomból való!

-IMÁDKOZZATOK, HOGY MEGTUDJÁTOK,
VELETEK VAGYOK!

Mintha villámlott volna, megijedtem, és becsuktam a szemem. Amikor kinyitottam nem láttam Őt. A

templomot kívülről láttam. A bejárat felett felhőoszlop volt, mely az égbe vezetett.

Halottam még az Úr hangját, mely távolodott, de nem emlékszem a hallottakra.

1998. 12. 16.

Szűzanyát látom.

Kérem, nekem is legyen az édesanyám. Szeretetét kérem.

Nagyon sírok.

Urunk, Jézus Krisztus megjelenik.

- Nézd, milyen üres a templom! Nem jönnek, csak akkor, amikor segítséget kérnek. Utána elfelejtnek. De Én, akkor is szeretem őket! Hozzád is akkor mennek, amikor segítséget kérnek! Ne szomorodjon el a szíved!

Templomot látok kívülről. A falak roskadoznak, itt-ott meg vannak támasztva.

-Neked kell helyreállítanod!

-Ezek a falak álljanak, és ne roskadozzanak!

Új állapotban látom, ugyanazt a templomot. A templom kapu kinyílik, és az emberek mennek be rajta.

Egy ablakon nézek ki. Felismerem, hogy az emberiség a kíváncsiságának a rabja. Kutat, keres, magyaráz. Az embereket az ösztöneik irányítják. Méltóságon aluli, nem emberi tulajdonságok. Toronyházban laknak, de összeomlik az egész, hit nélkül.

Egy ember, ha hitben él, nagyobbat alkot, mint egy toronyház.

Az igaz, hitből él.

Hiszem Atyám, hogy segítesz nekem, az imanapot megszervezni.

1998. 12. 19.

Kérdésem:

Mit tegyek, hogy 1999. 05. 28-án, úgy alakuljanak a dolgok, ahogyan kell?

Jézus Krisztus Urunk válasza:

A magot elhintetted, kihajtott. Táplálnod kell, hogy megnőjön, hatalmas fává terebélyesedjen, hogy az ég madarai lakjanak rajta! Jó földbe vetetted!

Fönt vagyok az égben. Alattam szivárvány jelenik meg. Később több lesz belőle. Vízszintesen, nagyon sok szivárványt látok, melyek egymásba kulcsolódva vannak.

Jézus Krisztust könnyes szemmel látom.

-Szeretném, ha nem kellene sírnod!

-Mit tegyek, hogy Te boldog légy?

-Nem érted!

-Téged siratlak. Én és te, egy vagyunk!

Tömeget látok. Az Úr felvesz, és felettük visz a karjaiba.

1998. 12. 24.

Napközben imádkoztam és megszólított az Úr.

„Illés eljött, és úgy bántak vele, ahogyan akartak!
Jézus ugyanúgy megteheti.
Érthető!
Jézus él! Lent van a földön!”

1998. 12. 24.

Este

A mennyek országát látom.

Egy üvegfenyőn megakad a tekintetem, mely nagyon magas. Előtte egy kisdud. Világít az egész gyermek. Édesanyja lesz látható, aki fölé hajol.

Később a csecsemőből egy gyermek lesz látható, mint egy kisangyal és felrepül a többi angyalokhoz.

A felnőtt Jézus Krisztus Urunkat látom, hófehérben és egyedül.

-Ezután, nem kell az angyalokat hívnod, hogy segítséget kérjél tőlük! Benned az Úr ereje, rendelkezél vele! Benned Jézus ereje, a Szentlélek ereje, mely az Atyától származik!

- Az Atya segít neked minden percedben!
- A Mindenható, aki veled cselekszik!
- Mindent megtehetsz!

Az angyalokat látom a felhőkön, és én felettük vagyok valahol.

-Az angyalok, az Atyának parancsait hajtják végre.

Az Atya szólított:

**-BÁTORSÁG! ADTAM ERŐT MINDENHEZ!
-LEGYÉL BÁTOR!**

-MOST BÁTORSÁGOT ADOK NEKED!

Látom magam. Fehér fény jön hozzám sugár alakban, elér, és végighalad körülöttem.

Hasonlónak látom, mint amikor lámpa fénye odavilágít valahova, és szépen tovább pásztázik. Annyi a különbség, hogy ahova odavilágított, ott világos maradt, és végül mindenütt a fehér fény látható.

Egészben látom a Földet felülről.

-Ez a Föld?

-A VILÁG KAPUJÁT NYITOTTAM MEG ELŐTTED!

-MOST MÉG AJTÓKAT NYITOGATOK KI ELŐTTED!

-OLYAN AJTÓT IS KINYITOK ELŐTTED, AMIN TE IS NAGYON MEG FOGSZ LEPŐDNI!

-AZ UTAT MUTATOM, CSAK BE KELL MENED AZ AJTÓKON!

-MENJ!

-MEGMONDTAM, AZ EGÉSZ VILÁGOT NEKED ADTAM!

1999. 01. 07.

Látom az Atyát. Kezével rám mutat.

-OTT VAN FELETTED AZ A FELHŐ,
MELYBEN MINDIG JELEN VAGYOK!

-SEGÍTEK!

-ÉRTED?

Megértettem: A felettem lévő fény felhő, az Úr jelenléte. Az életemben, minden időben jelen van. A megszentelő kegyelemmel kaptam.

Látom:

Jézus Krisztus fogja a kezem, vezet. Egy fényes felhő tetején állunk, mely lassan felfelé terjeszkedik, végül egészen eltakar bennünket. Benne vagyunk, de nem érzékeljük. A fényfelhőben élünk, mely körülvesz bennünket. Állandóan Isten erejében vagyunk.

-Ebben a fényben nem közelíthetnek meg, nem léphetnek bele. Isten ereje, melyben az lehet, akinek adta a Teremtője. Nem élhet benne más.

-Neked adta az Atya, benne élsz!

-Helyesen cselekedtél. Érzed is a nyugalmat, megnyugodtál. Amíg nem tetted meg, nem voltál nyugodt. A Lélek ösztönzött a cselekedetre.

-Az embereknek térdet kell hajtaniuk előtted, és akkor felemelkedhetnek Istenhez! Ez Isten akarata.

-Meg kell az embereknek, az emberiségnek változnia. Az Atya ezt akarja, másképpen nem lehetséges. Le kell térdelniük, és általa felemelkednek!

-A világnak kell térdet hajtania!

-FÉNYBEN VAGY, ISTEN EREJÉBEN.

-EZT AKARTAM, HOGY AZ IGE BELÉPJEN A VILÁGBA, ÁLTALAD, BENNED!

-ÉRTED?

Sok embert láttam, amint letérdeltek. Mintha egy hullám ment volna végig, melytől mindannyian letérdeltek.

Az Úr hangja mennydörgött:

-EZT AKAROM, TÉRDDET FOGNAK HAJTANI!

-Mit tegyek most?

-Pihenjél egy kicsit! Hamarosan hívni fognak!

-A lakásodba nem kell jönni az embereknek! Van megfelelő hely hozzá, oda menjenek!

-Ne félj!

-ADTAM ERŐT, BÁTORSÁGOT, TUDÁST!
OTT VAGYOK VELED!

-MINDENT MEGADOK NEKED! AKI ÚGY
SZERET ENGEM, MINT TE, ANNAK MINDENT
ODAADOK!

-Egy kísérodától megszabadítalak!

-Hamarosan sokat beszélgethatsz egy pappal.

1999. 01. 13.

Az atya szólott hozzám:

FEJED FÖLÖTT, LÁNGOT GYÚJTOTTAM,
MELY EGYRE JOBBAN ÉG, ÉS EGYRE
NAGYOBB LÁNGGAL ÉG, MINT VALAHA IS
ÉGETT VOLNA!

BEVILÁGÍT MINDENHOVÁ, A SZÍVEKET
MEGPERZSELI!

TE ÖRÜLNI FOGSZ, SZEMEDBEN KÖNNYEK
LESZNEK!

A KÖNNYEID FÉNYLENEK, FÉNYESSÉ
TESZNEK, ÉS ÖRÜLNÖD KELL!

MEGÉRDEMLED!

TE AZ ÉN FELKENTEM VAGY!

-Atyám! Tudom a pásztorbot egyedüli támaszom.

-Ott vagyok a fejed felett!

-Igen Atyám! Velem vagy, minden percemben.

-AZ OLTÁR ELŐTT FOGSZ SZOLGÁLNI,
AMIT OLYAN RÉGEN SZERETNÉL!

-MEGKAPOD!

1999. 01. 15.

A HARSONÁT MÁR MEGFÚJTÁK!

HALLANIUK KELL!

A DOLGOD, HOGY IMÁDKOZZÁL!

HIÁBA HARCOLNAK ELLENED,FELEMELEM
KEZEM, ÉS MEGVÉD!

AZ EMBER AKARATA KEVÉS, ISTEN
AKARTA ELLEN!

KÖNNYEID, MINT GYÉMÁNTOK HULLNAK A FÖLDRE!

Arkangyalt látok. Jön hozzám. Megáll előttem.

-Fogja az Úr a kezéd, nem tévedhetsz el!

-Hamarosan jönnek érted, és elvisznek valahová!

-Ne félj, adott az Úr bátorságot!

-Amikor a kegyelemért imádkoztok, azok mind térdet hajtanak, és ezzel előtted is térdet hajtanak. Majd jusson eszedbe!

1999. 01. 16.

Tengert látom. Vihar van, nagyok a hullámok, majd elcsendesedik. Szemben egy sziget van. Egy híd lesz a tengerpart és a sziget között. Átmegek a szigetre. Nagyon szép zöld minden és sok fa virágzik. Nézelődök.

-Az én szigetem. – gondoltam –

Valaki odajön hozzám. Nagyon szép virágot tart a kezében. Nekem adja. Elfogadom.

- Nagyon szép, gyönyörű. Kár, hogy egyszer elhervad.

-Akkor, ha elhervad, adok magának másikat, hogy legyen magának mindig belőle.

-Köszönöm.

A hídon lassan jön a pápa Ószentsége gyalog, lassan ballag. Megsajnálom.

Ha tudom, hogy jön, küldök érte autót. Szegénynek, most gyalogolni kell.

Odaér, köszöntöm.

A szigetre jönnek az emberek. Nagyon sokan.

Az egész sziget egy pillanat alatt a tengerbe elsüllyed, majd kiemelkedik vissza. Megismétlődik. Megijedek. Ekkor középen egy nagy szökőkút lesz látható, mely a vizet permetezi minden irányban. Az egész sziget felett szétterül a harmat. Majd felülről látom az egészet, és a szökőkút tovább terjeszti területét. Lassan spirál alakban mindig nagyobb területet ér el, azután végeláthatatlan. Az emberek a hídon jönnek a szigetre.

A híd leszakad, darabokban szétesik az egész.

Fényt látok, mely spirál alakban jön felfelé. A tetején találok magam. Olyan a teteje, mint egy tűnek a hegye, melyen állok. Utána fentről fényfelhő jön lefelé, ahogyan ereszkedik le, közben szétterül. Lassan az egész látóhatár felett van belőle.

Alatta imádkoznak az emberek.

Egy idő múlva a szigetet látom, híd nélkül. Rajtam kívül ott maradt a szigeten a pápa Őszentsége, mellette egy pap. Híd nincs.

- Na akkor én itt maradok, innen már nem tudok elmenni.

A Szentatya egy almát levesz a fáról.

Közben mondja: megérett!

Amint leveszi, a kezében arannyá változik. Nekem adja.

- Megérett. – mondja –

Én elfogadom. Tűnődöm a történten, és az almát nézem.

1999. 01. 20.

Este, szentmisén vagyok, és ott látom:

Jézus Krisztus áll az oltár előtt. Majd később kirajzolódik az oltár felett egy hatalmas szív.

Kezet fogunk. Valamit a jobb tenyerembe helyez, majd minkét kezével összefogja kezemet.

- Veled vagyok!

Sírt, folytak könnyei.

-Mit tettél a kezembe?

-Hatalmat adtam a kezedbe!

A kezem körül fehér fény szikrázott, sugárzott minden irányban. Meglepődtem. Jézus Urunkra tekintettem vissza, és láttam, hogy már nem folynak könnyei, de szomorúnak látszott.

1999. 01. 26.

Az Atya szólt hozzám:

**MINDEGY, HOGY AZ EGYHÁZ ADOTT RÁD
FORMARUHÁT VAGY NEM, ISTENT
SZOLGÁLOD!**

**VAN JÖVŐ, VAN MIVEL FOGLALKOZNOD!
KÉSZÜLJ, A JÖVŐ ESEMÉNYEIEHEZ!**

Az Atyát láttam, mellette Jézus Krisztus, és mindkét oldalon angyalok, kezükben kürttel.

**A HARSONÁKAT MEGFÚJTÁK! AZ
ANGYALOK, HÍRT VISZNEK! SEGÍTENEK!**

Nemzeti színű szőnyeget látok, melynek nem látom a végét.

1999. 01. 28.

Este imádkozom, és közben látom:

Jézus Krisztus Urunk előtt térdelek. Ő egy égő gyertyát ad a kezembe.

-Őrizd a lángot! Mostantól ez lesz a dolgod!

-Vigyázz a lángra!

-Menj!

Gondolatom: Ha mennem kell, és vinni, őrizni a lángot, akkor minden figyelmemnek a gyertyán kell lenni. Nem tekintgethetek oldalra, sem máshova, mert a gyertyát kell figyelmem. Nem lesz könnyű. Pedig, első hallásra úgy tűnt, hogy nem nehéz feladat.

Jézus Krisztus sírt.

-Segíteni szeretnék Neked, ne sírjál Uram!

-Téged siratlak! Nehéz szeretet nélkül élni. Amikor nem kap az ember, szeretetet, azt elviselni a legnehezebb.

-A legnagyobb áldozat!

-A legnagyobb áldozat. Ezen elgondolkodok.

Áldozat!

1999. 01. 31.

Délelőtt szentmisén látomás:

Angyalokat látok, sokan vannak. A levegőben látható lesz valami fényes, aranyosan csillogó, fehér fény alakzat, mely kör alakzatban látható.

Két angyal megfogja és hozzák lefelé.

Glória. –hallom –

Elkezd növekedni, mindig nagyobb lesz. Minél nagyobb, annál több angyal tartja. Amikor több méter átmérőjű, elindulnak, majd felettem lebegnek velem.

Látom amint összetett kézzel ballagok. Közben az angyalok hozzák felettem. Jézus Krisztus jelenik meg, odalép mellém. Együtt haladunk tovább alatta. Megfogta kezemet. Közben a szentmisén fel kellett állni és a kép megszakadt.

Amikor újra láttam a jelenést, Jézus a karjaiba vett és haladt velem. Majd lépteit felgyorsította, és egyre gyorsabban szedte lábait. Később felrakott a vállára. Ezt én nem akartam.

Mondtam is: ezt én nem tehetem. Nem vagyok kis gyermek. A gyerekeket szokták így vinni.

1999. 02. 03.

Szentmisén látomásom:

Úrfelmutatáskor Krisztus Urunk megjelenik. Megáll a papok mögött. Majd odébb megy, és Újra megáll. Közben figyeli az egyik papot. Látszik rajta, hogy nagyon gondolkodik valamin, tekintetével többször végignézi rajta. Tétovának látszó sétálgatása után elmegy.

Később visszajön, kezében hoz egy barna keresztet, valamivel kisebb nála. A válláig ér. Megáll velem szemben és megkérdezi:

Na, kinek hoztam?

-Nekem!

-Neked!

-Elfogadod?

-Igen.

-Tiéd!

-Ez az én keresztem? Sötét színe van!

-Majd általad kifényesedik!

Látom később világosabb lesz, majd aranyszínű, utána, fehér, fény árad belőle.

-Miért nekem hoztad?

-Annyi pap van oltárodnál, miért nem adod oda nekik?

-Ők is elfogadták volna szívesen, de nem tudnák azt vállalni, amit te vállalsz.

-Ahogy az Én keresztem elhozta a megváltást, úgy a te kereszted is megváltást hoz.

A kereszt közben megnőtt, nagyobb lett.

Jézus Krisztus elindult a keresztimmal és az oltár mellett lévő asztalra helyezte.

-Nézd! Oda tettem! Emlékezz rá, hogy itt van a kereszted! Itt!

Következő szentmisén, Jézus Krisztus megáll mellettem. Kezében a sötétszínű keresztet. Majd megfogja kezemet egyik kezével, amíg a másikkal a keresztet tartja. Elindul velem, és abban a pillanatban lánggra lobban a kereszt, nagy lánggal ég. Az oltárhoz

vezet kezében az égő kereszttel. Oda állított a pap mellé, az oltár mellett.

Ekkor mondta: Itt fog kifényesedni a kereszted!

1999. 03. 08.

Látom.

Megnyílik az égbolt. Fehér fény ereszkedik lefelé, a látóhatár fölé ér, majd szétterülni látszik. A fényből egy csatorna nyílik, mely ereszkedik le, végül a földig leér. Mintha alatta lennék, és elérne hozzám.

Amint nézem, meglátom az Atyát.

Kezét kinyújtja:

-KITERJESZTEM KEZEMET!

-MEGLESZ, HITED SZERINT

Kezével a fényt elsimítja, egységes takaró jön létre. Tudni vélem, hogy Magyarország felett.

-KÜLÖNÖS FÉNYE VAN. LÁTNI FOGJÁK!

-LÁTHATÓ LESZ!

-SEGÍTEK NEKED!

1999. 03. 12.

Valaki megszólított:

-Imádságos életével tudna e közelebb kerülni Istenhez?

-Elég közel van Istenhez?
-Gondolkozzon el rajta!

Ugyanezen a napon, szentmisén láttam:

Az oltárnál, a tabernákulum előtt megjelent két karikagyűrű, egymásba kapcsolódva, arany színben.

Miért látom? – gondoltam –

Később két serleg lett látható, és a két kehely között ott láthattam a karikagyűrűket, szintén egymásba kapcsolódva.

Nagyon meglepődtem. Elgondolkodtató egy helyzet.

Mit akar az Úr tőlem?

1999. 03. 16.

Ima közben láttam:

Hatalmas kezet látok a levegőben, melynek a tenyerén ülök.

Egy idő múlva a kéznek ujja mutatott le, és egy kört rajzolt körülöttem. Ott ültem a kör közepén el voltam gondolkodva. Sokáig ültem ott, majd felálltam.

Jött egy pap, minden akadály nélkül átlépte a kört, belépve kezet nyújtott nekem.

Majd megfogta kezem, és az ő kezével együtt nyújtotta előre, mintha tolt volna a kezemet, hogy elérjek valamit. Elhúztam kezemet, de újra próbálkozott és tartotta az én karomat előre nyújtva.

Később látom, amint a pap oltár előtt imádkozik. Én szerettem volna ott imádkozni. Elindultam szép lassan melléje. A kör, mely körülöttem volt, követett engem, benne voltam, mégis odaértem. Melléje térdeltem a körrel együtt.

A körön belül voltam, mégis mellette térdeltem, és együtt imádkoztunk tovább.

Teljesen egymás mellett térdeltünk. A kör, mely körülöttem volt, olyan simulékonyan ott maradt, egy pontnál találkozott a mellettem térdelő pappal, velem és mégis közöttünk volt, de nem választott el bennünket. Mi egy síkban térdeltünk, ruhánk szinte összeért a kör ugyanazon pontjánál, de mégsem választott el bennünket. Látszatra, mintha összekötő kapocs lett volna, mellyel együtt a karjaink, egymást támasztották.

Ott van a kör, de nem akadályoz, hanem segít, támaszként oltalmazza mindkét embert. De én, mégis a kijelölt részében vagyok.

A kör fehér fényből volt.

- A kör ugyanazon pontjánál találkoztok!

1999. 03. 27.

Szentmise alatt:

Jézus Krisztus áll előttem. Fején koszorú van.

-Kinek adjam?

Tudtam, hogy a koszorút ajánlja.

-A papnak!

-Úgy gondolod, hogy neki adjam?

Ekkor látom meg, hogy Jézus Krisztus Urunk kezében is van egy koszorú.

-Neked akarom a fejedre tenni!

Ekkor veszem észre, hogy a koszorú pálmaágból van alkotva, és felette, szinte benne van egy korona. Aranyszínű. Szép.

Gondolatomba jutott, hogy a pálmaág győzelmi koszorú, de lehet vértanúság jelképe is.

-Jaj, ne add az atyának, ne haljon vértanúhalált!

Nem szeretném, hogy bántódása legyen!

-Csendesen hozzátettem – Ha ő szeretné, az, más.

-Tudnál közelebb lenni hozzám?

-Közelebb, de hogyan?

-Nem tudom hogyan?

-Mit kellene tennem?

-Ne kérdezzess!

-Bocsánat Uram!

-Természetesen szeretnék közelebb lenni Hozzád, de nem tudom hogyan? Megteszek mindent, de mond meg, mit vársz el tőlem!

Imádkozom tovább.

A koronába egy fehér galamb lesz látható, benne ül. A Szentlélekre gondolok.

Húsvét vigíliája van.

A szent kereszt előtt állok, térdet hajtok, és látom, szögek esnek le elé a földre. Csörömpölve hullottak le. Felnézek és látom, Jézus szögei estek ki.

Leszállt a keresztről, és mutatja sebhelyeit.
A szögeket nekem adta. Felszedem őket a földről,
és akkor veszem észre, hogy aranyból vannak.
Mit tegyek velük?
Az arany nagyon értékes, nem vihetem el! Oda
adom a papoknak.
Oda akarom nyújtani, és látom véresek a kezeim.
Szögekkel a kezemben állok, és nem értem, miért
lettek véresek kezeim?
Nézek, és nem teszek semmit.
Közben eszembe jutott, hogy nem állhatok ott, mert
rendbontással zavarom a szentmisét. Biztosan nem
örülnek nekem. Most mi lesz?
Ekkor vége lett látomásomnak.

1999. 04. 05.

Megszólított az Úr:
Azt akarom, hogy az embereknek életük legyen!
Megismerjék, hogy Isten nélkül nem élhetnek!
Megmutatom nekik az életet, melyet megismerve,
felismerjék, hogy az élet Tőlem van. Ráismerjenek a
valóságra, hogy velem kell élniük!
Nélkülem nincsen élet!
Az élet tőlem van, és velem van.
Velem való kapcsolat az élet forrása!
Bízzál!

1999. 04. 07.

Jézus Krisztust látom, folynak könnyei.

-Miért sírsz?

-Nem tudod, mit tegyél?

-A gyűrűt azért adtam, hogy egész életeddel engem szolgálj!

-Nem fél életeddel, hanem az egészszel engem szolgálj!

-Hiszen a május 28-ai imanapon szervezésén fáradozom, hogy mindent megtegyek.

-Előtte kívánsz valamit, hogy megtegyem?

-AZ EGÉSZ ÉLETEDDEL ENGEM SZOLGÁLJ!

1999. 04. 08.

Látomás:

Lépcsőzetet látok, mely nagyon magasra vezet fel. Én ott állok az utolsó legfelső lépcsőfok előtt, két lépcsőzettel. Valaki felemel és feltesz a lépcsőzet tetejére, melynél híd van, és ott tesznek le. Állok.

Nem tudom ki segített. Két kezét láttam amint emel, többet nem.

Lenézek a hídról, észreveszem, hogy nagyon magasan vagyok. Lent zöld táj látható, hegyes- völgyes.

Valaki biztat: menjünk!

Elindulok, egy függőfolyosón haladok előre. Amint felnézek, zászlót pillantok meg, melynek fehér színe

van, és sárga színt látok benne. Meg akarom nézni a zászlót jobban, de mintha napba néznék, elvakítja szememet. Nem látok.

Később öltözködök valahol. Fehér ruhát veszek magamra, a cipőmet ledobom. Mezítláb megyek. Egy ajtó bejáratánál jön egy főpap, majd elém áll. Kezében pásztorbotja.

-Maga, hogy néz ki?

-Hogy jutott eszébe mezítláb jönni?

-Otthon megteheti, de itt nem!

-Rendesen öltözzön fel, itt nem lehet mezítláb!

Cipőt húzok, és szemügyre veszem öltözékemet.

-Na, jól van! Jöjjön!

1999. 04. 09.

Imádkoztam. Kértem Jézus Krisztus Urunkat, segítsen nekem az imanap megszervezésében. Nagyon szeretném, ha sokan jönnének el.

-Segíts, hogy sokan imádkozzanak velem!

-Te ott vagy, neked kell cselekedned!

-Mindent megtehetsz!

-Ne tőlem várjad, tedd meg te. Hatalommal, melyet kaptál, azzal mindenre képes vagy!

-Tegyél meg mindent, hatalommal!

- Mindenre képes vagy!

1999. 04. 11.

Szentmisén térdelék, és meglátom az Úr Jézust, egy szép kisbárányt tart kezében.

Odanyújtja nekem a kisbárányt.

Nem fogadom el, hanem értetlenül nézem. Azután kezeimbe látom a bárányt. Állok, kezemben a bárány. Magamhoz ölelem, majd leteszem, és ott marad mellettem. Újra karjaimba veszem.

- Íme, az Isten báránya. – hallom -

- Aki elveszi a világ bűneit! – gondoltam -

1999. 04. 12.

Szentmise alatt Jézus Krisztust látom.

Hófehér ruhában kezeiben fehér stólát tart. Ott áll, mintha valakinek kínálná azt a stólát, de nem szól semmit. Egy idő múlva a pap mellett fehér zászló lett, mintha a padozatba szúrták volna. Szél fuvalata érződött, és a zászló elkezdett lengedezni. Majd egyre jobban lengedezett.

Jézus Krisztus kezében újra ott volt a fehér stóla.

Tekintetemmel, megint a zászlót láttam.

Elgondolkodtam rajta. Mit jelent ez a fehér zászló? Úgy tudom, békét jelez. Kinek jelzi a békét? A szél ott fúj, ahol akar.

-Fúj bizony!

Nem tudjuk, honnan jön, és hová megy.
A Szentlélek békét fog teremteni.
Engem békével elfogadnak?
Miért láttam ezeket?
Sokáig gondolkodtam a látottakon.

1999. 05. 01.

Érzem Jézus Krisztus jelenlétét. Később meglátom.
Papi öltözetben van, a zsebében keres valamit. Egy
idő múlva, kihúzza kezét a zsebéből, valami fehér van
nála. Kibontja, és egy fehér stóla lesz látható.

Nyakamba helyezi. Kezeimet megfogja, összefogja
a stólával, és megáll.

Ott állok és nézem Őt. Nem értem?

-Az enyém?

Később:

A bal kezemet látom felemelkedni, és felér az Égbe.
Mintha egy polcra szeretnék elérni valamit. Kezem,
fehér fényből látszik.

-Odáig felér, azt hozol le velem, amit akarsz!

-Mindent lehozhatok, leemelhetem a kezemmel!

-Nem kell kérned, azt veszed le, amit akarsz!

-Én? Honnan tudjam, mit kell lehoznom?

-Tudni fogod!

-Honnan tudjam, mit kell tennem, levennem?

-Az Úr mit kíván, mit tegyek? És, ha rosszul
gondolom?

-Tudni fogod!

-Az a dolgod, vedd le, hozd le!

Amikor megyek haza a templomból, gondolataim még a látottakon vannak. Mintha nem is lennék a világban. Ilyenkor nem kedves számomra, ha megszólítanak. Szeretem átgondolni a történéseket, nem akarok belőle elfelejteni semmit. Másrészt, töprengésre késztet. Van miről gondolkodnom. Nehéz néha feldolgozni az eseményeket. Ehhez egyedül kell lennem, hogy megtaláljam Istent, akit Szeretek, de önmagam is meg kell találnom. Istent keresni csak egyedül lehet, de megtalálni is egyedül lehet.

Hiszek, de nehéz. Akkor sem vonhatom kétségbe, amit az Úr közöl velem, ha olykor nagyon nehéz is. Amikor megtapasztalom a hallottak igazságát, akkor már könnyű.

„Velem könnyű, és ezzel véget ér minden!”

„Aki ezt megtanulta, az mindent megtanult!”

Jut eszembe nagyon sokszor, és aggodalomra nincsen okom.

1999. 05. 08.

Szentmisén vagyok, jelenés:

Az oltárnál a papok felett, vízszintesen fehér hálót látok a levegőben. Különböző magasak a papok, és a háló, magasságuk szerint hullámszik a fejük felett.

-Hát ez meg minek van ott?

Kérdésem után látom, hogy a hálóban benne fekszik valaki, női személy, az illető. Nem látom az arcát.

-Ki ő?

-Ki lehet? Én!

Ekkor a háló felemelkedik, a benne lévő személlyel együtt. Elindul velem, az ajtónál kiviszi, és száll felfelé a mennybe.

Az Atya megszólított:

OLYAN ÁLDÁST ADOK NEKED, AMILYEN MÉG EMBERNEK A VILÁGON NEM VOLT, ÉS NEM IS LESZ!

FELEMELLEK, MAGASAN LESZEL A VILÁG FELETT.

ODA, AHOVA EMBER NEM JUTHAT EL!

1999. 05. 12.

Látomás:

Szentmise látható.

A szentmisét bemutató pap a helyén ül. Szólít engem: üljek mellé!

-Én, Hogy gondolja?

-Úgy, hogy üljön le!

-Mit szólnak, ha megteszem?

-Azt mondtam: üljön ide mellém! A többi magát ne érdekelje!

Leültem. Később, amikor az oltárnál látta el szolgálatát, oda állított a jobb oldalára.

Rémülten mondtam: Nem tudom, mit kell tennem?

-Látott már misét, akkor mitől ijedt meg?

-Ezt akarta! Nem?

-Itt van az oltárnál, és itt is marad mellettem!

-Most mi lesz? Ha az Úr Jézus megjelenik, én akkor Őt figyelem! A jelenlévők észre fogják venni rajtam, hogy történik valami velem!

-Uram! Most mi lesz velem?

-Hallani fogod a hangomat! Szólok!

-Lesz más személy is, aki hallani fogja?

Angyalokat látok, fátyol van a kezükben, melyet széjjelhúznak felettünk a levegőben. Sok angyal fogja a fátyolt szélénél, és ott tartják a levegőben.

Később, rózsaszírom, esőt látok, és érzem az illatát is.

1999. 05. 14.

Este imádkozok, látomásom:

Gyümölcsös kertben látom magam. Körülöttem gyerekek játszanak, vidámság van mindenütt. Jól érzem magam, gyönyörködök bennük.

-Hol vagyok, és ennyi gyerek? –

Nádtetős ház előtt fa asztal és székek vannak. Oda megyek. Leülök megpihenni. Mintha nagyon fáradtnak érezném magam.

Később, Jézus Krisztus mellettem, leül. Kenyér van a kezében, melyet nekem akar adni. A kenyér nem egész, le van belőle egy darab vágva. Végéből egy kis darab hiányzik.

Kezembe helyezte a kenyeret.

-A harsonákat hallani fogod!

-Ha nem fogsz látni, ne keressél!

Megkettőződve látom magam.

-Ott vagyok!

-Hol vagy?

Mikorra kérdésemet kimondtam, tudtam és egyszerre láttam is, hogy hol van.

-Értem!

-De talán, mégsem értem?

-Benned, látod!

Láttam, amint hófehér ruhában, két alak összeolvad, és eggyé válik.

-Állnod kell, erősen!

-Ne félj! Megtartalak!

-Állni fogsz, sziklaszilárdan!

-Mint az Egyház, szilárdan!

-Helyet készítek neked!

Másnap a kenyeret egészben adta a kezembe.

1999. 06. 02.

Szentmise alatt látom, hogy az oltár mellett térdel egy angyal.

Sokáig látom ott térdelni.

Felém dob egy kis virágos ágat, mely pontosan előttem leesik a padra.

-Kivirágzott. – hallom –

Ott van előttem, apró virágokkal, melyek, nagyon halvány rózsaszínűek.

Jézus megáll mellettem.

-Ne félj! Az Atya megszentelt tégedet!

Magához ölelt.

-Ne félj!

A padon a virágzó ág, kereszt alakot öltött.

-Kereszt?

Kérdeztem magamtól. Mintha nem hinném.

1999. 06. 04.

Valakiért aggódtam. Égi üzenetet vittem neki, kételkedve fogadta. De, azért elgondolkodott rajta. Az Úr akarta, hogy segítsék neki. Éreztem, nagyon súlyosak terhei. Ennek ellenére kétkedett mondandómban.

Töprengéseim közben, megszólított az Úr:

HAMAROSAN NAGY CSAPÁSSAL KELL
SZEMBE NÉZNETEK, DE MEGMENTELEK
BENNETEKET!

Köszönöm Uram.

Azért töprengtem, mert éreztem lelkemben, hogy valami rettenetesen rossz következik be az életemben.

1999. 06. 15.

Szentmise alatt megjelent Jézus Krisztus.

Az oltár mellett áll, hófehérben. Kitarja kezeit, látatja vérző sebeit. Lábát mutatja felém, amint azon is vérzenek sebei. Majd az oldalából is elkezd szivárogni a vér, lassan csöpög le a padozatra.

- Mebántottalak?
- Miért vérzel?
- Én bántottalak meg?
- Nem! Te nem bántottál!
- Téged bántanak, azért vérzek!

Az oldalából eddig csöpögő vér, elkezd folyni, de nagyon. Annyira ömlik a vére, hogy hamarosan tócsa lesz mellette, mely egyre nagyobb lesz körülötte. Annyi vér van a földön, hogy utat keres magának és elfolyik az oltár mellett. Becsukom szemeimet, mert nem bírom látni a vért. Nem tudom csukva tartani, muszáj kinyitnom.

- AZ ÉN VÉREM A TE VÉRED IS!
- A TE VÉRED AZ ÉN VÉREM IS!

-AZ ÉN VÉREM FOLYT, AKKOR A TIED IS FOLYNI FOG!

A vértócsa mellett, fekvő alak lesz látható. Nem látom arcát, de azt látom, hogy női ruha van rajta. Mozdulatlanul fekszik. Meghalt. Folyik alatta is a vér.

Rettenetes látvány.

Gondolataim:

A Te véred folyt, az enyém is folyni fog.

Nem akarok sírni, de könnyeim elindulnak, és csatornaként ömlik az arcomon lefelé.

- Nem vonom vissza, amit vállaltam!
- Igaz, most sírok, de vállalni fogom.

-Atyám, ha akarsz, kerüljön el ez a kehely, de ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tiéd!

- Nem tudom, miért vagyok itt?
- Mindent vállaltam, és vállalok!
- Ki fogom bírni.
- Uram, segíts, onnan a mennyekből!
- Az emberiség olyan gonosz, olyan nagy a sötétség a Földön, hogy már nem sokáig lehet fenntartani!
- Valóban folyni fog a vérem, vagy képletesen kell értenem?
- Választ nem hallottam. – Mintha pálmaággat láttam volna egy pillanatra.

Nagyon megtört lélekkel vettem tudomásul a látottakat. Valóban sírtam a templomban ez idő alatt.

Rövid idő elteltével valaki megjegyezte, hogy maga olyan síros fajta. Könnyen sírva fakad, látják magát sírni.

- És azt tudják, hogy mi megy bennem végbe, amikor sírok?
- Maga tudja, hogy látomásaim vannak! De azt nem, hogy olykor mekkora szomorúságot élek át. Ekkor kérdően nézett rám.
- Elmondom, hogy a legutóbbi alkalommal, mitől eredtek el könnyeim. Utána megjegyzést nem fog tenni, úgy hiszem. Nem szoktam dicsekedni dolgaimmel.

Elmondtam, ezen látomásomat. Utána néztem rá, és láttam rajta meghiúsultságát. Nem tudott szólni. Semmit. Én viszont most is elzékenyültem és sírva fakadtam.

- Nagyon fáj a lelkem! Tudja?
- Kérem, ne bántson engemet!

1999. 06. 17.

Jézus krisztus Urunkat látom az oltár mellett.

Hosszasan ott váraokozik. Úgy érzem, valaminek a megoldásán gondolkodik. Arra gondoltam, hogy megnézem kezein a sebhelyeket. Véreznek-e sebei?

Fehér kesztyű van a kezén. Nagyon elcsodálkozok rajta. Soha nem volt eddig kesztyűben.

Most lehúzza kesztyűt, és az oltár sarkára lerakja.

Rám tekintett. Határozottan úgy éreztem, hogy nekem tette oda. Nem szólt semmit, de tudtam, hogy felajánlotta nekem.

Elfogadtam és felhúztam.

-Pontosan az én méretem.

Felvettem a kesztyűt. Valakivel meg kell vívnom a harcot, és én meg is teszem. Még nem tudom, milyen események miatt teszem, de az Úr számomra jelezte, hogy elvárja tőlem. Biztosan, hitemért kell kiállnom.

1999. 06. 18.

Jézus Krisztus kezében pálmaággal áll meg az oltárnál, majd az oltárra helyezi.

A baldachin nemzeti színű szalagokkal lesz látható, melyek, függönnyt alkotnak. Mintha szellő lengedezne, mozgatja finoman a szalagokat, és lengedeznek.

Egy püspököt látok, amint megy az oltárhoz, pásztorbottal a kezében. Fehér palást van rajta. Amikor odaér a szalagok kétfelé nyílnak, és ő bemegy a tabernákulum elé. Majd megfordul, és szemben áll velem.

Később pálma bokrok lesznek az oltár körül. Egyre több lesz belőle, míg végül körben az oltárnál mindenütt pálma lesz látható.

1999. 06. 25.

Szentmise alatti látomásom:

A szentmisén liturgia szerint állva imádkoztunk. Egyik pillanatról, a másikra, nem jött ki hang a számon. Elakadt még a lélegzetem is. Mintha megbénultam volna, ott álltam.

Majd az oltáron fehér ruhában állva láttam meg magam, fehér fátyol volt felettem, mely tetőtől talpig eltakart. Nem ért hozzám sehol. Mindenütt felettem helyezkedett el.

Arra gondoltam: milyen szemtelenség tőlem, hogy ilyet gondolok, ezt igazán nem illik.

Nem akartam látni, és mégis tovább láttam. Továbbra is ott voltam, és sétálgattam.

Ekkor úgy döntöttem, leveszem onnan az oltárról magam.

Megfogtam kezeimmel, de nem tudtam mozdítani sem. Erőlködtem egy darabig és kénytelen voltam felfogni, hogy nem lehetséges. Továbbra is ott láttam

magam álltam és rózsaszirmok voltak a lábamnál, melyek végül az egész oltárt betakarták. Az illatát is éreztem.

Éreztem, várok valamire. Majd fénysugár jött le a lábam elébe. Még valami odaért, de nem tudom mi volt.

Az oltár körül sok pap volt, akik valóban jelen voltak a szentmisén

Hangban hallottam:

ODA TETTELEK, ÉS OTT IS MARADSZ!

Gondoltam: Mint áldozati adomány, föl az oltárra.
Az Úr engem feláldoz az oltárán.

1999. 08. 22.

Megszólított az Atya:

HAMAROSAN ELJÖVÖK HOZZÁD!

OLYAN FELADATTAL BÍZLAK MEG,
AMILYENRE ÁLMODBAN SEM GONDOLTÁL!

MONDTAM MÁR: NEKED ADTAM A
HAJNALCSILLAGOT!

CSILLAGOD OTT HALAD A HORIZONTON,
PÁLYÁLYÁN!

HELYÉN VAN, NEM LEHET ELTÉRÍTENI!

Uram! Hogyan tovább?

NEM A TE DOLGOD, HOGY MOST EZEN
TÖPRENGJ!

1999. 10. 06.

Az Atya szólított:

KÖRÜLÖTTED VANNAK, DE ELLENSÉGESEK
HOZZÁD!

MINÉL KÖZELEBB VANNAK ANNÁL NAGYOBB
ELLENSÉGEID!

1999. 09. 12.

Szűzanyát látom, kezében a Kiseded.

- Kezemben tartom az egész világot!
- Jézus az egész világ. – gondoltam -
- Ő alkotta az egész világot.
- Ő maga az egész világ!
- Ő tartja fenn az egész világot!
- Ha őt kitaszítják a világból, mely általa van,
akkor megszűnik az egész világ!

- Mert Ő az egész világ!

1999. 10. 07.

Látomásom:

Fehér ruhában ülök egy szamár hátán. Jézus Krisztus odajön hozzám, megáll és megfogja kezem. Előttünk bordó szőnyeg takarja be az utat. Jézus lesegít a számárról, a szőnyegen állok.

-Innen már nem vezetlek tovább!

Szemben az utat, ameddig ellátok, szőnyeg borítja. Két oldalt pálmaágak láthatóak, és összehajolnak az út felett. Ameddig ellátok, az utat bordó szőnyeg borítja, és a pálmaágak felette összehajolnak.

Gondolataim: Jézus bevonulása Jeruzsálembe.

„Úton voltak Jeruzsálem felé. Jézus elöl ment, ők pedig aggódva követték. Ismét magához hívta a tizenkettőt, és arról kezdett nekik beszélni, ami vele történni fog: Íme, földmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfiát átadják a főpapoknak és írástudóknak. Halálra ítélik és átadják a pogányoknak. Kicsúfolják, leköpdösik, megostorozzák és megölik, de harmadnapra föltámad.”

(Mk 10, 32-34)

Ő is számárháton tette meg az utat Jeruzsálembe. Ami utána következett. Elkezdődött a bevonulásom. Egyedül megyek tovább.

Azok a pálmaágak az utam felett?

Dicsőség, vagy halál

Hátra néztem. Nagyon sok angyalt láttam. Egymást kézen fogva, kört alkottak és láthatóan jó kedvük volt. Úgy libegtek, mintha táncot járnának.

Mélyen átgondoltam, miért is állok itt?
Jézus Krisztus, miért nem vezet tovább?
Miért a pálmaágak?
Mit akarnak velem megértetni?
Talán örülnöm kellene, de mégis szomorú vagyok.

Talán, most kezdődik az én kálváriám?

1999. 10. 14.

JÉZUS Krisztus megszólított:

Abban a világban nem értenek meg. Hamarosan eljövök érted, és nagy feladattal kell megbirkóznod!

Ne hagyd, hogy eltérítsenek!

Szándékod szerint kell cselekedned!

Megsegítelek!

Tudod, átsegítettelek, minden akadályon.

Bölcsebb vagy, mint gondolod!

Nem akadályoz meg az utadon! Megnyilatkozásod, mélyen elgondolkodtatja. Tetteit megbánta. Nem függönyöz ezután, hanem makacsul ragaszkodik az énjéhez. A végén megérti, mit kellett volna, de késő. Lealkonyodott. Közbülső akadályok vannak, de megteremti annak feltételét, amire mindig is készült.

Neki mindent, vagy semmit kell választania!

Válaszában hazafelé tart, vezeti szava, de nem mer megnyilvánulni. Tettei valamit tükröznek, de hova tartanak?

1999. 12. 10.

Jézus Krisztus megszólított:

Sorsodnak így kellett alakulnia.

Ne aggódj!

Hamarosan megérted, hogyan épültek egymásra az események. Átlátod a továbbiakat is.

Az igazak, meghallják Isten szavát!

Az igaz a hitből él!

Benne vagy Isten teremő tervében!

Alusznak még, de ha felébrednek, csalódásuk nagy lesz, magukban!

Nem lesz időd pihenésre!

Hamarosan még nagyobb gyalázzal lesznek, de nem érnek el. Nekik kell meggyőzni, de saját magukat, hogy felismerjenek valamit, de nagyon nehezükre esik a valóság ismeretében lenni. Felismerik, de nem hiszik. Bénák, még mindig! Addig húzzák, halasszák, míg egy napon, nekem kell rendre utasítanom őket:

Most már csend legyen! Elég!

Azután valamivel könnyebben tudod teljesíteni feladatodat!

Karácsony nem messze van, de addig még eléd gördítenek valamit.

Ne félj! Veled leszek!

Nekik semmi mondanivalójuk hozzám, alig vannak velem. Benned bízva folytatom, amit elkezdtem.

Veled! Neked kell döntened sorsod felett!

Nehéz a helyzeted, de benne van a segítségem, és időben észre veszed, hogy hogyan kell cselekedned!

Ne halogass elmenni, azzal nem leszel előrébb, ha csúsztatod az eseményeket!

Menj bátran! Előre visz az utad, és nem hátrafelé! Maradjon, akinek maradnia kell, neked menned kell! A sorsod nem azért várát magára. Bizonyosságot kapsz, meggyőződhetsz, és nem csak meggyőződsz, hanem a győzelem a tiéd!

Ha akarod, valamiben még segíthet.

Azt, hogy hazudik, tudod!

De, hogy miért?

Azt, tudjad!

Abban lesz a válasz számodra!

Belevisznek olyan dolgokba, amittől csak erőtlen vagy, de hamarosan kilábalsz, és új életre kelsz. A csőcselék ettől oda lesz, de nem tudnak megbirkózni veled. Nem tehetnek semmit, mert ők hamisak, még az esküjükben is hamisak.

Év végén előre látsz. Olyan boldogan nézel előre, hogy a szívem fog megszólalni benned! A Lélek vezet, és ne halogass semmit megtenni!

Ugyanaz a Lélek, tegnap, ma és holnap!

Legyen a te hited szerint!

Őt figyelmeztess valamire!

Hagyd az eseményeket! Folytassák, ahogyan akarják! Egy napon neked fognak köszönetet, és hálát

mondani. Bizony, ők. Beismerik tévedésüket, és ahogyan neked azt elmondják, majd lesül a képükről a bőr szégyenükbe.

Addig még véghez viszel egy pár csodát, hogy ámuljanak el a saját butaságukon.

Ennyi most elég!

Veled vagyok minden percedben, sőt másodpercedben is, csak legyél nyugodt, és legyél hozzám bizalommal!

Hamarosan látni fogod te is az eseményeket!

1999. 12. 11.

Látomás:

Egy helyiséget látok, melynek üvegből vannak falai. Valamikor már láttam. Mintha csiszolt üvegből lenne, kevés helyen lehet keresztül látni rajta.

Kis idő múlva látom, hogy ott bent fekszem hófehér hosszú ruhában. Szoknyám oldalt leért mellettem a földre, nem csak engem takart, hanem a fekvőhelyemet is. Fehér virágok voltak körülöttem. Nem láttam vázát, de szálas virágok voltak.

Felálltam és rendezkedtem. Készítettem egy oltárt és oda raktam a virágokat. Az ágyat áthelyeztem másik oldalra. Az oltáron elaludt a gyertya, vagy én fűjtam el.

Nem akartam. – gondoltam –

Gyorsan meggyújtottam. Ekkor Jézus Krisztus megjelent az oltárnál.

Tovább rendezkedtem és egy nagyobb gyertyát odébb helyeztem, nem akart elférni, és átrendeztem, hogy legyen neki helye.

Az Atyát látom:

Ahogy állok, Ő tart a kezével. A derekam fogja, erősen, megtámaszt, tart a kezével. Én támaszkodom rajta. Nem engedi, hogy elhúzzam magam, vagy odébb álljak meg.

-ÉN EMELTELEK FÖL!

-MEGTARTALAK, ÉS ODATESZLEK, AHOVA SZÁNTALAK!

-NEM TE AKARTÁL FELJÖNNI!

Látom a világot. Különböző képek jelennek meg előttem. Eszembe jut, Jézus Krisztus egyik figyelmeztetése:

Maradj felettük, ne menj közéjük, akkor nem érnék el, és nem tudnak bántani!

Elgondolkodok. - Most vajon mi legyen? –

Egy fényoszlopot látok meg. Tetején ott van az Atya, és én mellette állok.

-Te az időn kívül vagy!

-Testben ott vagy!

-Hogyan lehetséges?

-Meg fogod érteni!

-Értem!

-Isten az időn kívül van. Neki nincsen idő. Az embernek van idő. Tehát két dimenzióban vagyok jelen.

1999. 12. 15.

Látomás:

Valahol állok.

Egy pillanat alatt lángra lobbanok. Tetőtől talpig nagy lángok nyaldossák körbe az egész testemet. Mindenütt lángok vannak körülöttem, és én benne állok, mint égő fáklya álltam ott.

Megkérdézem: szenvedésemet jelképezi?

Az Úr, felettem tartja két kezét, és egy pillanat alatt megszűnnek a lángok, amit fehér fény vált fel. Szikrázik a fehér fény körülöttem.

Gondolatom ma: Akit Krisztus tüze lángra lobbant, égő fáklyaként világít, mely a keresőknek mutatja az utat. A tűz, maga Krisztus az. A tűznek égnie, lobognia kell, mely örök tűz, és mivel örök, sohasem alszik el.

1999. 12. 20.

Urunk Jézus Krisztus megszólított:

Nehezen tudod elérni, amit szíved szerint szeretnél tenni!

Hamarosan meg lesz, amit még nem is reméltél! Valamiben benne van a fény, a világtól elzártan, de mégis a világban. A műveddel beragyogsz az ablakokon, és neked kell majd előrébb vinni az eseményeket.

Haladnak dolgaid!

Folyamatában, nem kell eseményeket változtatnod! Magától helyére kerül minden. A képben benne van valakinek az árnyéka.

Nem sejtetted mi jön ezután!

Benne van Isten akarata az eseményekben.

Nekik kell elgondolkozni tetteiken, a világ fog forogni körülöttük, amikor, majd ráébrednek saját tudatlanságukra. Fenyegetéseiknek hamarosan elszakad a folyamata. Akkor megkönnyebbülsz, de valami fennmarad belőle. Figyelj nagyon oda, és akkor megkönnyebbülve látod, hogyan tették ellenedre az ő dolgaikat.

Benned csalódnak, mert nem bírtak legyőzni téged. Ebből hamarosan nekik lesz elégük, és nem neked. Később örködnék feletted, mint jótévők fogják magukat ismertetni. Neked már akkor nem kell semmit magyarázkodni, érteni fogják, amit teszel.

Próbálkoznak veled szövetségre jutni.

2000. 01. 04.

Szentmise alatt:

Megjelent Jézus Krisztus, Úrfelmutatáskor, az oltár baloldalánál.

-Azért jöttem, hogy meghívjalak!

-Engem? Hova?

-Új áldozatra!

A mise liturgiája szerint fel kellett állni, és én nem akartam a rendet zavarni felálltam. Megzavart, és utána nem láttam Jézus Krisztust.

Nagy szomorúság ült a lelkemen. Ha újabb áldozatra szólított, akkor még nincsen vége. Nyugtalan nem lettem, de talán a bánatom, erősödött bennem.

2000. 01. 09.

Jézus Krisztust sírni látom.

-Én nem akartam, hogy Téged bántalmazzanak.

-Nem tettem semmi rosszat!

Felemelt, nyakába ültetett, mint egy gyermeket. Illetlenségnek gondoltam, hogy a nyakába ülök, és le akartam jönni, de nem tudtam. Utána a vállán álltam, Ő kezével támaszként fogott.

Ezek után megnyugodtam, hogy az Ő akarata. Onnan szemlélődtem.

-Nem tehetnek ellened! Amit tesznek, bármi legyen is, maguk ellen teszik! Nem kell rájuk figyelned! Hallani fogod, cselekedeteik hova juttatták őket.

El vannak telve magukkal, és cselekedeteikkel.

Bármit tesznek is, téged emelnek fel!

-Figyelmeztetted, valamikor régebben: ne menjek közéjük, akkor nem érnek el!

-Most, mit kellene tennem?

-Várjál! Várjál! Várjál!

-Az események egymást követve, téged segítenek előrébb! Haladsz, még akkor is, ha téged bántani szándékoznak!

Látom: Vízimalom kereke forog, és én felette állok a levegőben. Valaki kezével próbálja hajtani a kereket. Nagyon igyekszik, mindig, gyorsabban akarja forgatni. Folytatódik, de én a levegőben felette állva maradok.

Felismerem.

Egyre jobban dolgozik, majd dühösnek látom. Kezével a kereket teljes lendületbe akarja mozgatni, de amint lökött rajta, a lendülettel, őt, magát elkapta, maga alá sodorta. Lecsúszott és egy mélységbe zuhant. Ott még tovább csúszott lefelé, majd nekiütközött valaminek, és ott maradt.

Valaki a fenekére esett, és úgy csúszott utána a mélységbe.

Ismerem ezeket az embereket. Tehát ők ellenségek.

Nagyon rossz volt mindezt látnom, többször becsuktam a szemem.

Én ott álltam a malomkő felett továbbra is.

Felettem a levegőben látható lett egy hinta. Kezemmel megpróbáltam elérni, annak lendülete magával ragadott, felhúztam magam a hintára és felálltam benne. Ezután virágos lett a hinta, minden részén virágok voltak. Alakítani akartam rajta. Kiszélesítettem, hogy mellém férjen valaki. Amikor készen voltam vártam, hogy oda jön mellém valaki.

Arra gondoltam, hogy én meg tudok rajta állni, de más nem biztos, hogy meg tudna állni rajta.

Készítettem valakinek a helyet.

Miért is teszem? – gondoltam –

Talán jön mellém valaki?

Közben eszembe jutott a valóság. Egyedül vagyok, talán maradok is. Nem jön én mellém senki. Nincs olyan ember, aki ezeket a megpróbáltatásokat el tudná viselni.

2000. 01. 14.

Látom:

Hosszú fehér ruhában ballagok. A fejem tetején valamit viszek, amit két oldalt a kezeimmel tartok. Nem tudom felismerni, mi van a fejemen, de nem tetszik és leteszem a földre.

Mondom is: nem viszem tovább!

Derekamon megoldom szoknyámat, letekerem, és betakarom a földre rakott holmimat, melyet nem viszek tovább. Azért takartam be, mert nem akarom látni. Maradt rajtam egy talpig érő ruha, melyet nézegetek, és valamiért nem érzem jól magam benne.

Szoknyámat, meg rázogatom, és egy más szabású ruha lesz belőle. Tovább megyek. Ekkor a fűben fehér kövek lesznek láthatóak, melyek egy utat alkotnak. Lassan nagyon megfontoltan lépegetek ezeken a köveken tovább. Mintha minden lépésemet megfontolnám, néha lábujjhegyen lépek. Majd egy kapuhoz érek, ami vörösrézből van, és domborművek díszítik. Ezek a domborművek, négyszögletes kockákat alkotnak.

A kapu kinyílik és bent visszataszítóan, sötét van.

-Én oda nem megyek be!

Elfordulok. Nem akarom látni.

Oldalt meglátok egy kő talpazatra állított keresztet, melyen Krisztus Urunkat ábrázoló dombormű van. Elébe térdelék, és imádkozok. Később eljövök onnan, és feltekintek az égre.

-Veled vagyok! –hallottam –

Az ég kék, és egy aranyszínű négyszög rajzolódik ki benne, melyből fény indul lefelé felém négyszög alakzatban, mely, mint egy búra, fölém ér, és betakar.

Hümmögök. Olyan lett körülöttem, mintha áttetsző üveg lenne.

-Biztosan védelmez engem. –gondolom –

Nézegetem helyzetemet, kevésnek érzem a helyet körülöttem. Megállapítom, hogy elég szűkösen vagyok, hely dolgából.

Ekkor kitágul, és kényelmesen, bőven van helyem. Még sétálthatok is.

Kint emberek jönnek, benéznek a falamon, de nem látnak be. Kukucskálnak, hiába. Nem látnak semmit.

Jön egy ismerősöm, aki belép a területemre. Nézeget engem. Pár lépésre van tőlem, és tekintetével méreget. Odébb megy, de újra engem vesz szemügyre.

-Most ugyan mit néz?

Nem szól semmit.

-Van mit néznie! Mit művelt velem?

(Ez az ember hajtotta a malomkereket.)

Azután, kívül látom az üvegfalon. Elindul felém, kezében tör van. Egy hirtelen mozdulattal, mintha belém akarná döfni, szúr. De ő nem látja a falat körülöttem, így a fal felfogja, és benne megáll.

Én belülről jól érzem magam. Mint, egy balett táncos, amint forgok, ruhám szélét megkaristolja az a

tőr, és csak táncolok, forgok tovább. Nem zavar láthatólag, hogy a ruhám szélét érinti a tőr pengéje.

Megállok, a falba lévő pengére helyezem tenyerem, és nyomással elhajlítom. Sikerül. A kezem megsérült, vérzik a tenyerem. Nézem egy ideig, majd lemosom és meggyógyítom, úgy, hogy a helye sem látszik meg.

Ekkor arra gondoltam, hogy az Úr kegyelme mentett meg a támadástól.

Később térden állva láttam, lehajtott fővel.

-Meg kell bocsátanom.

Magamnak mondtam.

-Mindent kibírok, és mindent megbocsátok.

-Jó nekem ott bent, azon a bizonyos falon belül.

Igaz, nagyon egyedül vagyok, de engem a világban, nagyon bántanak.-

-Isten tud nekem örömet nyújtani, adni. –

-Mert minden jó tőle van.

–Az ember? Az ember! Az, ember.

2000. 01. 16.

Látomás:

Egy oltárnál papot látok, de arcát nem látom.

Szája szélénél vérezni kezd, majd kibuggyan belőle egy csomó vér. Hányini kezd. A vér lecsorgott a palástján. Ökrendezik.

Nagyon szenvedek a látványtól és elfordítom fejemet, hogy ne lássam. Akkor is tovább látom. Hányingerem lett a látványtól, majdnem rosszul lettem.

A pap elmegy az oltár mellől, és székében helyet foglal.

Szünet. Gondolataim kavarnak. Nehéz a helyzetem.

-Kérlek Atyám, segíts nekem!

-Légy velem, és mutasd nekem az utat!

-Nem tudom, mit kívánsz, mit tegyek?

-Ha tudatnád velem, hogy mit kívánsz el tőlem!

- ÉLETSZENTSÉGET!
-halottam-

2000. 01. 28.

Ima közben reggel, látomásom:

Fehér ruhában állok. Mellettem hatalmas szőlőfürt, látható.

- Ezt a termést én hoztam. -

A szőlőfürt nagyobbodik. Közben kezeket látok, amint szőlőszemeket vesznek le. A szőlőfürt még nagyobbra nő. Meg sem látszik rajta, hogy ettek belőle. Amint óriássá növekedett, én elkezdek kisebbedni. Egészen eltörpülök a szőlő mellett.

Ekkor Jézus Krisztus mellém állt, én még kisebb lettem. Végül eltűntem.

Jézus állt, mellette a szőlő, hegyet alkotott.

-A te termésed!

-Az enyém?

Ekkor jutott eszembe: Az Ő tulajdonságait kell magamra vennem, és az én emberi mivoltom lesz semmivé, nem én. Neki kell teljes mértékben átadni magam, vele egyé válva, vagyis az ő akaratával egyesülve, Őt megszemélyesíteni ezen a Földön. Akkor érik be a termés, a szőlő, ami látható volt.

Jézus hatalmával élve, Őt személyesen megmutatni a világnak.

Ezen gondolatok villantak fel bennem, és ekkor csak annyit tudtam mondani:

Atyám, ha akarsz, kerüljön el ez a kehely, de nem az én akaratom teljesüljön, hanem a tiéd!

Vajon minek kell még eljönni?

Rosszat sejtettem. A lelkem tudja miért, de én nem.

Minek kell még bekövetkezni?

2000. 02. 01.

Este van.

Uram segíts!

-MIBEN BÍZOL?

-ABBAN, HOGY SEGÍTEK?

-AKKOR VÁRJÁL, LEGYÉL TÜRELMES ÉS OKOS!

-NEM BÖLCSESSÉG, HA KAPKODSZ!

-VIGYÁZZ, LELKED SZENT LÁGJÁRA!

- LÁNGOT ŐRIZD, TÖBBIT BÍZD RÁM!

-Neked adok mindent, még azt is, amit már elveszettnek hiszel!

-A bizalmod megnő, és hamarosan látni fogod az élet értelmét és célját. Abban bízol, hogy sikerül tovább haladni. Nem fogynak veled gondjaid! De, ha továbbra is bízol a jövődben, az a jövő olyan lesz, amelyet álmodban sem reméltél.

Sok gond és küzdelem árán jutsz lépésről, lépésre, mindig közelebb ahhoz, akit szeretsz, aki az éltető erőt adja neked.

Neked bíznod kell, és mindent megadok a felemelkedéshez! A Föld fog bele remegni, de a te jövőd, akkor is felemelkedés. Ez még várat magára.

Bizonyosan tudod, hogy sok ember együttes munkája, vezeti az utadat. Ők nem tudják, hogyan viszik előrébb dolgaidat. De viszik, és megnyílik az út előtted, mely messzire vezet.

Azok bátortalanok lesznek, hatalmasságukat kezdik féltetni.

Amibe belefogtak, be fogják fejezni. Ők akarták az eseményeket, és nem te. A gonoszág vitte bele őket. Lendülete oly mértékű, hogy lerántja őket, és a koronát a fejükről.

Amiben sántikálnak!

Jönni fog a hír hozzád, hogy nincs tovább, mert ennek meg kell szünni.

Benned bíznak!

Még most sem hiszik, hogy te győzől. Azt hiszik, legyőztek.

Ez a benned bízás, olyan, hogy félre ismertek, azt bízzák, hogy neked nem lehet jövőd, és ezzel neked vége.

De jó kifejezés!

(arra gondoltam, hogy nem jó a kifejezés.)

Bíztak, abban, hogy téged eltaposva tovább szöhetik terveiket. De ez nem fog menni, nem is lesz idejük gondolkodni, és ügyeikre válaszolniuk kell. Belezavarodnak dolgaikba. Innentől félresikerült ügyeiket terelgetnék, de nagyon kevés lehetőséggel. A lehetőség az már másnak adatott. Őket meghurcolva fogod látni, és messzire kerülni fogod őket.

Amiben bízol, teljesül!

Te nem időzhetsz velük, mert az idő az Enyém, és az időben, te is az enyém vagy! Benne továbbhaladva, időben felismered a lehetőségeket, melyeket neked szánok.

Élj vele! Ne kapkodd el a dolgaidat!

Folyamatosan be kell látnod, hogy velem vagy minden percedben, ha fájni fog, olykor, akkor is, velem a legkönnyebb. Ez tudod.

Várjál!

Egy kis türelem és minden a tiéd!

Az egész világ a tiéd!

Újra fogsz örülni, és boldognak foglak látni!

Akarom, hogy boldogan élj!

Velem!

2000. 02. 02.

Az Atya megszólított:

-MEGHÍVTALAK!

-MEGHALGATTALAK!

-ÉS MOST, MEGDICSŐÍTELEK!

DICSŐSÉGBEN RAGYOGSZ!

AZ ÉN DICSŐSÉGEM, A TIÉD IS, ÉS A TE
DICSŐSÉGED AZ ENYÉM IS!

-Ragyogásodat már látják, akik hisznek benned, de még azok sem gondolják, hogy mekkora lesz a te dicsőséged. Látni fogják!

VÁRJÁL ÉS LEGYÉL TÜRELEMMEL!

Virágot láttam, amint a szirmai leváltak, és a levegőben tovahaladtak. Mintha a szél tartotta volna fenn, és vitte lassan odébb.

Gondolom: A szél, ott fúj, ahol akar....

Nem hagyja, hogy leessen, ha darabjaira szétesve is, fent van, és a szél igazgatja útját.

Olajfa virágos ágaiból egy nagy csokorral kaptam kezembe. Örültem a szép virágaimnak, és boldognak látszóttam.

2000. 01. 06.

Jézus Krisztus az oltár mellett ül.

-Majd megnézlek benneteket, kinek adjam!

-Mit akar adni? -

-Még nem döntötte el, kinek adja! –

-Adni akar, annak, aki legalkalmasabb a feladatra. –
(Tudni véltem, hogy feladattal jár.)

Egyik pap felé tekintettem. Közben arra gondoltam:
alkalmas lehet-e a feladatra?

Neki adod?

Nincs válasz.

Az Úr Jézus ül, és figyel.

-A feladat a megváltás egy része!

-A megváltást te hoztad el Uram! Abból adsz
valakinek?

-Nagyon megtisztelő biztosan.

-De ki lesz alkalmas, hogy megtegye, amit Te elvársz a
megváltásban?

Később női alakot látok hófehér ruhában, fejét
virágkoszorú díszíti. A koszorút apró virágok díszítik.
Mintha az olajfa virágai lennének.

Később észre veszem, hogy a koszorú tövisből van, és
azon nőttek ki a virágok.

- A töviskoszorú kivirágzott!

Jézus Krisztus odamegy az egyik paphoz, a fejére
illeszti a kezében lévő koszorút. A pap leveszi, kezében
tartva kettétöri és ledobja. Kezeit összeteszi, és
tenyereit simogatva, megtisztogatja.

- Gondolatom: mossa kezeit.

Az én fejemre helyezte Urunk a koszorút. Majd,
leemelte, a helye meglátszott, felsértette a bőrömet.
Ekkor kezével igazít rajta valamit belülről, és
visszahelyezte a fejemre. Amint újra a fejemre tette,
megváltozott és korona lett belőle. Babérlevelekből

volt, melyek aranszínűek voltak, és oldalt hajszálvékony láncokon gyöngyök csüngtek alá.

Nagyon szép! Azon gondolkodtam ekkor, hogy mivel bíz meg az Úr?

- A megfeszített keresztjét kapod!
  - Az, milyen lesz? Fából?
  - Nem a fát kapod, hanem a keresztet!
  - Akkor, jó nehéz lesz! El tudom képzelni!
- A háttérben egy fehér fénylő kereszt látható.
- A te keresztet, az Én keresztet is!
- Szünet –

Egy hintát látok az égben. Rajta állok. Egy röpké pillanat alatt, lecsúszok róla, és egy ablakon benézek. Az ablakon a függönyt kétfelé megnyitom, de nem húzom el. A nyíláson belesek, és benn találok magam a helyiségben. Ott lehelet finom, fehér fátyol borítja a helyiség belsejét. Nézelődök, ismerkedek a hellyel, majd helyet foglalok egy székből.

Egy idő múlva virágok jönnek le fentről, mintha zsinóron lógnának le.

Kívül egy sötét alak járkal. Be akar nézni, de nem tud. Már a tetőre is felmászik, de nem tud benézni hozzám. Nagy leskelődésében lecsúszik egy oszlopon és leesik a mélybe, ott eltűnik.

Én továbbra is ott vagyok a helyiségben.

-Miért látom ezt? -

-Elfüggönyözve leszek a világtól, valahol? -

-De, hol? -

2000. 02. 09.

Látomás:

Jézus Krisztus Urunkat látom az oltár mellett. Hóféhér ruhában van, mellén tartja kezét, mintha szívére mutatna.

Szívében tör van, és folyik a vére.

Jobb tenyerével eltakarja, kirántja és elejti. A vére ömlik.

Rettenetes így látni.

Segíteni szeretnék, de bambán nézem, és nem tudom mi tévő legyek.

-Uram! Miattam történt?

-Nem! Érted!

-Mit tegyek, hogy ne legyen fájdalmad?

Az ismereteim szerint segítek, és a vérzés eláll.

Ő áll, kezei mellkasa előtt vannak. Kezét nyújtja nekem, melyet elfogadok. Kézfogásával magához húz. Átöleli vállam.

Sírni látom. Szeretettel odabújok Hozzá. Közben észre veszem, hogy jobb tenyerem véres lett. Elcsodálkozok, mert a bal kezemet fogta meg, és mégis a jobb lett véres.

Csodálkozva bámulom a kezemet. Nem értem.

-Uram! Most mi fog következni?

(Ekkor fel kellett állni a mise liturgiája szerint, és vége lett a látomásnak.)

Ahogy az akaratod, úgy legyen!

Szögei jutottak eszembe. A fájdalom szögei, a halálának szögei, feltámadásának szögei.

2000. 02. 13.

Imádkoztam, hogy házukban legyen béke, és békesség. Ne engedje az Úr, hogy a gonoszság itt megzavarja a ház békéjét.
Jézus Krisztust látom.

-Meghallgattalak!
-Tőled, áldozatot várok!
-Kérlek, megteszem!
-Mit kívánsz tőlem?
-Fogós lesz!

2000. 02. 15.

Fehér lovon, fehér palástban ül egy férfi. Korona van a fején. Hasonlít a szentkoronához, de mégsem ugyanaz. Felemel, maga elé ültet a lóra. Az én fejemet virág korona díszíti.

Emelkedünk a levegőben, majd valahol megállunk.

-A világot járjuk be együtt, anélkül, hogy egy hajad szála meggörbülne!

Én megsimogatom a ló nyakát, nagyon jól érzem magam. Meg is dicsérem: nagyon szép állat.

Később lányom is ott van. Tetszik neki a ló, simogatja és játszik vele. Majd a lónak a nyakába kapaszkodik.

Mondom: vegyük fel!

Nem történik meg. Mi elhaladunk és a lányom nevetve, búcsút int. Ott áll, integet, mi haladunk felfelé, majd a felhők felett tovahaladunk.

Gondoltam arra is, hogy azért fogta a ló nyakát, hogy visszahúzza. Ragaszkodásának jele. Nem szomorítja el, de mégis szeretné, ha mellette maradnék. Később, nevetve búcsút int.

Én tőle eltávolodom, mosolyogva búcsúzom el, cserébe a világot kapom. Nem cserébe, helyébe, más érték lép, a világ. A világnak van szüksége rám. Talán értem, talán nem. Szeretném felfogni, amit ebben a világban nem lehet megérteni, csak felfogni.

Bízom.

2000. 02. 16.

Vonat halad alattam. Látom az utasok forgatagát. Szemlélődöm.

-Valaki megkérdezi: te hol vagy?

-Itt a vonat felett!

-Hová mégy?

-Én nem megyek, csak itt vagyok, és innen látom a jövőst, menést. Nem tudom azt sem, hogy a vonat hova megy. Látom az embereket, és amit tesznek. Elég az, nekem.

Valahol állok, biblia van kezemben. Valaki ad egy szál piros rózsát, beleteszem a bibliába.

Térdeplőre letérdelek.

Később kihajolok, és jobb kezemet nyújtom lefelé, ahol aranyszínű rózsák vannak. Felveszek egy

marékkal, és a bal karomra helyezem. Tovább szedem fel a rózsákat és ölelem magamhoz.

Később valahol állok és eldobok egy szálat, az aranszínű rózsából, mely a levegőben szétpattan, és sok rózsaszírom hullik alá. Ismétlem. Tetszik. Egyre, jobb kedvel, teszem.

A látvány megváltozik. Olyan lesz, mintha tűzijáték lenne. A rózsákat feldobom, és milliónyi arany rózsaszírom hullik alá. Tovább folytatom, és boldog vagyok.

2000. 02. 19.

Galamb repült hozzám, lábán gyűrű van. Mutatja, hogy bontsam ki. Benne van egy levél, nagyon kicsire összehajtva. Kibontom, és keblembe rakom. Örülök neki. Elolvasom még egyszer, újra elrakom. Nem emlékszem mit olvastam, de öröm látható az arcomon.

Megsimogatom a galambot, és visszarakom lábára gyűrűjét. Olyan szépen néz rám, hogy a tekintete beszél. Örül velem. Tudom valami választ vár.

- Mit írok? –

- Nem írok, inkább jelet teszek a lábára. Először keresztet rajzolok a talpára, majd javítom az én jelekre. (körben, szív és kereszt)

A galamb búcsúzik tőlem, tudom a tekintetéből. Elköszönök tőle én is. Elrepül, majd nagyon magasan szárnyal. Tudni vélem, hogy nagyon messzire vezet az útja. Sajnálom, hogy egyedül van. Azután, magamra gondolok, hogy én magányos vagyok, de megyek az utamon.

Később könyvem harmadik kötetét látom.

Utána magamat látom, amint fehér ruhámat igazgatom. Bal lábammal, vasból lévő, szöges talpazatba belelépek. Abban a pillanatban átszűrja lábam fejét. Elborzadok a látványtól, de nem érzek fájdalmat. Később kihúzom belőle lábam, és behajítom a vízbe. A víz tetején marad. Szerettem volna, ha elsüllyed a víz alá, mert nem akarom, hogy valakinek sérülést okozzon. Azután, elkezdett süllyedni.

Lábam kicsit még vérzett. Letörölgettem, majd tappasszal leragasztottam, mely keresztformát alkotott. Sarut húztam lábaimra, melyek aranyszínűek voltak, de nem egyformák. Addig igazgattam, míg egyformák lettek. Ruházatomat is rendbe hoztam. Álltam, nézelődtem békésen. Az égbolton egy aranyszínű kereszt lett látható. Kicsit meglepődtem. Miért látom?

Hallom: Az Én keresztet, a te keresztet is!

Utána látom, amint megdicsőülten állok fent, mindenek felett.

Kezeimet a világ fölé tárom.

Egyik kezemből forrás fakad, mely lefolyik és vízesés lesz belőle, lent alattam a létbe.

-Aki szomjas, innen igyék!

Gondolatom: az élet forrása, az élet vize.

2000. 03. 03.

Az Atya szólott hozzám:

MARADJ OTT!
HAGYJÁL OTT MINDENT!

Vizet látok, mely kavarog.

LÁTOD, FOLYÓ, AMIKOR KANYARHOZ ÉR,
HOGY ÖRVÉNYLIK!

MINÉL NAGYOBB A KANYAR, ANNÁL
NAGYOBB AZ ÖRVÉNY.

A TE ÉLETED IS, AMIKOR FORDUL,
ÖRVÉNYLIK, MINÉL NAGYOBB KANYAR,
ANNÁL NAGYOBB AZ ÖRVÉNY, DE UTÁNA
SZÉPEN SÍMÁN HALAD TOVÁBB.

Atyám! Te tudod, hogyan legyen!

Lehajoltam és megcsókoltam a földet a folyóparton.
Sáros lett az arcom. Felnéztem és a folyó felett
szivárvány lett látható.

A szövetség jele. – gondoltam –

A szivárvány a vízben tükröződött, mintha
folytatódott volna a vízben.

-Tehát a vízben is benne van a szövetség, még ha
tükröződik is, akkor is.

-TE IS TÜKRÖZŐDSZ!

Gondolkodtam a dolgaimon:

Milyen jó lesz, ha letisztul a víz és béke lesz.

De a kanyar?

Az én életem, hova kanyarodik, vagyis fordul?
Ezen, gondolataimmal voltam elfoglalva, és néztem a

tájat. Egyszerre óriáskígyó emelkedett ki a vízből. Rettenetesen megrémültem és sírva fakadtam.

-Még itt is, kígyó van!

Nagyon sírtam.

-Uram, miért?

-Miért nincs vége a gonoszságnak?

Sírtam sokáig.

Valóban nagyon sírtam.

2000. 03. 11.

Jézus Krisztus Urunkat láthatom. Nagyon furcsán néz, felhúzott szemöldökkel. Tekintete, azt tudatja velem, hogy nem tetszik neki valami.

-KÉRLEK, SEGÍTS NEKEM!

Kezet látok, amint folyamatosan egy tenyérből ki vesz valamit. Folyamatosan látom mozdulatait. Mintha összegyűjtene valamit. Később egy kis üveget látok, amiben van valami. Átlátszó, folyadéknak tűnik.

Kutat látok, bele nézek. Mély, nagyon mélyen látható a víz benne. Valaki felhúz egy vödör vizet, majd visszaengedi a vödröt. A kis üveg belepottyán a kútba.

-Hogyan esett bele?

Gondolom, elmerül. Nincs.

Lenézek a kútba és látom, hogy a kisüveg a víz tetején maradt.

-BÁRMILYEN SÖTÉT VAN ODALENT, NEM
FOG ELMERÜLNI!

-FENNT MARAD!

-TE IS FENNT MARADSZ!

2000. 02. 03.

Jézus Krisztus Urunk megáll az oltár mellett.

Könyveimből egy, egy példányt az oltárra helyez.
Melléjük tesz papírlapokat. Nem tudom, mit
tartalmaznak.

Valaki ledobálja mindegyiket.

Megijedek.

Galamb jelenik meg az oltár felett. Barka ág van
nála, és nekem adja. Megnyugszom.

Az oltáron megjelenik egy könyvem, borítójával
szemben, felállítva, majd sorakoznak mellé könyveim,
amíg sort alkotnak. Az oltáron a könyveim
magasodnak, egymás felett. Borítójukkal szemben, és
úgy láthatóak, több sor egymás felett.

Az angyalok, fehér zászlót hoznak, melyet lenget a
szellő.

Gondolom: a szél ott fúj, ahol akar.

Gyönyörködök a látványba.

Jézus Krisztus mellett állok. Véresek kezeim, és
megmutatom. Megnézem ruhámat, mert attól tartok,
hogy bevéreztem, kezemmel. Tiszának találom. Nem
nyugszom bele, keresem, hol érhettem hozzá a
ruhámhoz, és biztosan meglátszik rajta.

-NE KERESD! TISZTA!

Krisztus előtt állok, de fentről látom az eseményeket. Ő vállamra tette kezét, majd tekintetével valamit mutat az oltáron. Ott állok a könyveim előtt az oltáron. Az angyalok felettem vannak, és tartják a fehér zászlót, melyet a szellő finoman meglebegtet.

2000. 04. 05.

Szentmise alatt látom:

Jézus Krisztust látom. Jobb oldalt én állok mellette, a bal oldalánál egy pap látható. Mindkettőnknek fogja kezét. Nézeget bennünket, majd kezeinket maga elé húzza, és egymásba rakja.

-Menjetek!

Rövid ideig állunk előtte. Elindulunk egy oltár felé. Megyünk fel a lépcsőn. A pap gyorsítja lépteit.

Kérdése: bír jönni?

-Igen.

Szinte, kettesével lépked a lépcsőn, hogy jobban haladjon. Látszik, nagyon siet. Kissé, előttem halad.

-Na, bírja még mindig?

Nem emlékszem, hogy válaszoltam. Mentem vele.

Gondolatom:

Hova vezet? Képzeldöm? Miért vezet az oltárhoz?

Közben felértünk az oltárhoz.

Szemben álltunk egymással. Valami volt a kezében, beszélt hozzám. Nem halottam mit mond. Azon

tűnődtem, hogy itt állok előtte, és nem hallom mit mond.

Feszületet adott a kezembe.

Ekkor furcsa gondolatom lett. Ad a keresztyéből. Van nekem bőven szenvedésem, ha még ad hozzá! Nem tudom! Mi lesz velem?

2000. 04. 19.

Éjszaka felébredtem.

Nyitott szemmel látom az Atyát.

Jobb kezében könyv, melyből egy pásztorbot teteje kilátszik, mintha könyvjelző lenne. Egy kis idő múlva, tör volt a könyvben. A markolatát láttam, és a pengéjéből valamennyit.

- El tudom képzelni mi lesz, ha ezt látom, mármint a könyveimmel.

Ezen kívül nem jutott eszembe semmi. Feszült figyelemmel vártam, éreztem, hogy valamit látni fogok még.

Az Atya kezével intett, hívott magához.

-Menjek? Hova?

-GYERE!

Kezeit magasra emelve, tartott valamilyen ágat. Mintha babérlevelek lettek volna rajta. Fehér volt és fényes. Olyan fény volt velem szemben, hogy nehéz volt a látásom tőle.

-Győzelem. – gondoltam –

2000. 04. 23.

Imádkozom. Könyörgök Jézus Krisztushoz.

Kérlek, Uram, hozz békét életembe!

Nagyon sokat imádkozok, majd meglátom Jézus Krisztust.

-Áldozatot akarok!

2000. 04. 25.

Jézus Krisztus Urunk áll az oltár mellett, fehér öltözetben. Feje körül arany sugarak, kisebbek, nagyobbak.

Én is ott állok mellette, talpig érő fehér ruhában.

Várákozunk.

Jézus kezében megjelenik egy aranyszínű kereszt.

-Kifényesedett. – gondolom –

Kezembe adja a keresztet.

Majd, mutatja, hogy támaszkodjak rá.

Később kezembe tartom magam előtt. Mindkét kezemmel erősen tartom. A kereszt kb. nyolcvan centi magas. Az oltártól elindulok, hogy kijövök a szentélyből.

-Ne menj el!

-Maradj itt!

Később a szentmise alatt, a szentélyben, nem túl magasan látok egy töviskoszorút. Kis méretű, közepén van a levegőben.

Rövid idő múlva a szentélyben magasan van, és hatalmas nagy. Akkora, mint a kupola.

Ezen elcsodálkozok.

Egy pillanat alatt lezuhan, földet ér. De, mire leért a padozatra összement, látszott a levegőben, ahogyan

haladt lefelé, úgy kisebbedett. Amikor leért kis méretű volt. A padozatot érintve összezsugorodni látszott, és eltűnt.

2000. 05. 01.

Szentmise előtt:

Korábban érkeztem. Imádkozni akartam, de úgy éreztem, hogy az Úr mondani akar valamit. Várakoztam.

Jézus Krisztus megáll az oltár mögött. Lábainál virágok, virág szirmok vannak, szerte a kövezeten. Egyre több virág van körülötte.

Minden virág érted nyíljon ki! – jutott eszembe.

Padban ültem, mégis ott láttam magam előtte. Gyönyörködök Benne, és a virágokban.

-Szépek!

Jézus Krisztus felemelt egy virágot, és nyújtotta nekem. Arra gondoltam, hogy az Ő virágai. Azután mégis elfogadtam. Megköszöntem, és nagyon boldog voltam. Nagyon örültem a kapott virágnak, de még jobban annak, hogy az Úr Jézus mosolygott rám. Nem volt szomorú. Az Ő boldogságát látva, és is boldog lettem. Gyönyörködtem benne, nagyon jó volt mosolyogva látni.

Elindultam, kezemben a virággal.

-Maradj itt!

Azon gondolkodtam hova tegyem a virágomat. Odébb mentem, hogy az oltárra tegyem. Amint léptem,

utánam jött egy virág a levegőben, majd tovább menetem, és másik virágok jöttek fel, mintha a kezemben lévő virággal egy láthatatlan szál összefűzte volna, és fűzérbe követtek engem.

Olyanok voltak, mint egy labdarózsa, és húsz, harminc centiméterre követték egymást. Jézus a levegőben rózsaszín virágszirmokat dobált körülöttünk a szentélybe.

Kezdődött a szentmise.

A mise végén megjelent újra Jézus Krisztus, azon a helyen, ahol előtte láttam.

-Mindenek előtt jegyezd meg, nem te hívtál engem!

-Igen Uram. Te hívtál engem:

Tovább nem láttam.

Gondolkodtam a hallottakon. Nem biztos, hogy az én meghívásomra gondolt. Lehet, hogy régen nem hívtam, hogy szóljon hozzám, és eljött. Eljött, hogy tudassa velem, hogy kivirágzott az életünk.

2000. 05. 04.

Virágos fát látok.

Nagyon szép, de alatta sötét van. Nem tetszik, hogy sötétség van alatta.

Meglátom magam, felülről jövő fénysugárban vagyok, ahogyan haladok, a fény, amely körbevesz halad velem.

-Az ellenségeden, a halál lett úrrá!

-A halál.

Később ülve látom magam. Papucsom talpában szög van, mely átszúrta, de nem sértette fel a lábam. Valaki leveszi a papucsot a lábamról és kihúzza belőle a szöveget. Nehezen tudja eltávolítani, de végül, sikerül. Valamivel bevonja talpát, tudni vélem, hogy nem enged át semmit.

Gondolom: ettől csúszós lesz a talpa.

Mutatja, hogy nem látszik, és nem fog csúszós lenni. Védelmet nyújt nekem, nem tud keresztül hatolni rajta semmi.

-Jó. Köszönöm.

2000. 05. 08.

Az oltár felett egy fehér háló volt, mint egy hintaágy. Én benne voltam.

Mintha kétoldalt görgőkön húzták volna felfelé. Nem láttam embereket ott. Felhúztak engem a kupoláig. Ott belepréselődtem a kupolába. Nem fájt.

Nagy volt a meglepetésem, amikor ezt láttam.

Figyeltem, feszülten. Félttem, hogy mindjárt fájni fog. De nem fájt.

Kis idő múlva, kint a tető felett álltam, hófehér ruhában, majd emelkedtem felfelé. Haladtam az Ég felé, míg az égben eltűntem.

2000. 05. 12.

Ima közben látomás:

Krisztus Urunk áll az udvarunk közepén.

A földet nézi, hosszasan.

-Nemsokára az egész udvart víz borítja.

-Nem ebben az évben!

Megszólalni sem tudtam a meglepetéstől.

-Azt mondtad nekem, hogy kevés esélyem van az életben maradásra.

-Nem értem?

-Az egész földön tisztelni fognak!

-Mindenütt tudni fognak rólad!

-Nem volt még, akit ekkorra tiszteletet kapott volna.

Az ózonréteg gyógyulására gondoltam, bölcsebb nem jutott eszembe.

2000. 05. 14.

Látomás: Fehér talpig érő ruhában vagyok, aranyszínű övvel van összefogva. Kötélnek látszik az öv. Hajam hosszú. Kibontva van, és frizurámat igazgatom. Egyik oldalon megtűzöm. Lábamon aranyszínű saru van, a jobb lábamon. Nézem a bal lábam, de nem találom. Keresem a bal lábam, de nem találom és nem is érzékelem. Ezen elgondolkodok, és nem találom megfelelőnek helyzetemet.

-Uram, add meg nekem, hogy két lábon álljak, és sziklaszilárdan!

-Ha két lábon állok, biztosan előnyösebb lesz!

-Nagyon kérlek, Atyám! Segítség, hogy lábaim megtartsanak!

Később látom:

Kötélen megyek, lassan, de biztonságosan lépegetek. Nem inogok meg, nem veszítem el egyensúlyomat. Ahogyan megyek a kötélen, könyveim vannak kezemben, és egyet, egyet odanyújtok embereknek. Ezt teszem hosszú ideig.

Közben Jézus Krisztus Urunkra gondolok.

-Hol vagy? -

-Miért nem látlak? -

-Igaz, mondtad, hogy ne keresselek. Sokáig nem foglak látni. -

Közben Jézus megjelenik előttem. Nagyon szomorúnak látszik. Nem szól semmit. Sírni kezd, nagyon sír.

Nyújtja kezét, kézen fogva húz engem. Vele tartok.

-Uram! Annyi ember elfordult tőlem. Marad valaki mellettem?

Én is sírva fakadok. Nagyon bánatos vagyok, és nagyon sírok.

- Bántanak!

-Nagyon gonosz a világ. Nem jó a gonoszáguk közelében lennem, nagyon sok fájdalmat okoznak. Miért hagyod, még mindig, hogy bántalmazzanak?

-Szentmisén nők felolvasnak. Nekem nem lehet az oltárnál szolgálnom. Nagyon fájlalom, hogy nem szolgálhatok az oltárodnál.

2000. 05. 21.

Látomás:

Templomban vagyok.

Az oltáron látok a könyvemből.

Jézus Krisztus Urunk megáll az oltárnál. Kezébe vesz a könyvemből.

Este imádkoztam valakiért. Kértem az Urat, segítsen neki, hogy Isten szándéka szerint cselekedjen. Legyen hozzám békés szándékkal.

-A visszaszámlálás megkezdődött! – hallottam -

2000. 05. 28.

Nagy vizet látok. Nem hullámszik, nyugodt a víztükör. Egy idő elteltével, jön egy nagy, legalább öt méter magas hullám. Ettől megijedek egy pillanatra. A hullám elkezd billegni ott, ahol van, és nem jön ki a partra. Ott, ahol megláttam, mintha vissza akart volna fordulni, kör alakot vett fel. Megfordult a saját tengelye körül és eltűnt.

Sötét volt a hullám nagyon, azért ijedtem meg tőle. Láttam, amint forgott a víz, a víz tetején.

Nagyon régi épületet látok. A lépcsőfeljárón állok. Nem templom. Nem ismerem fel, hogy hol vagyok. Továbbra is meg akarom tudni, hol vagyok, de nem sikerül.

Ott maradok a lépcsősor mellett és fehér szobor lesz belőlem.

Nézem, de jól látom.

Szoborból kereszt lesz, mely aranyszínű.

Szeretném a keresztet a kezembe venni. Felemelem, magam előtt tartom a levegőben, majd visszahelyezem.

Ekkor alatta töviskoszorú lesz a földön, ami elég nagy.

-Valaki elvehetné már onnan azt a tövist. – gondoltam –

Ekkor két kéz lesz látható, melyből tövis ágnak lógnak alá. Felemelte a kereszt mellől, de a kereszt színe ettől megváltozott. Olyan lett, mint a vörösréz.

A töviskoszorú helyén, tuskédrót lett. Apáca térdelt le a kereszt elé, és beletérdelt a tuskédrótba. Térde megsérült, és vérzett.

Ősz hajú, szemüveges hölgy volt az apáca, mégis úgy tudtam, hogy én vagyok. Fentről láttam az egészet. Sajnáltam, hogy megsérült. Arra gondoltam, hogy nem látszott a tuskédrót.

Elkezdett növekedni a tuskédrót, és haladt felfelé, végül eltakarta a keresztet. Körbefonta, de nem érintette. Nem sok hely volt a kereszt, és a kerítést alkotó drót között.

Ekkor jutott eszembe, hogy szeretnék onnan kijönni, de nem tudok. Mintha körém fonódott volna, és ki sem látszottam. Bár előzőleg felülről szemléltem az eseményeket, most éreztem a drót szorítását a testem körül. Felfelé néztem, ott ki láttam, de kilátástalannak éreztem helyzetemet. Szenvedtem ettől a szorítástól. Läger, jutott eszembe, erről a drótról.

Angyalok jöttek oda, és felhúzták a keresztet velem együtt. Ott kapaszkodtam, csüngtem a kereszten, és újra felette voltam és onnan nézem, amint a levegőben a keresztben kapaszkodva lógok le. Sokáig láttam. Gondoltam is, hogy valaki segíthetne, de nem jött segítségemre senki.

Majd leestem a földre, de nem ütöttem meg magam. Apáca ruha lett rajtam. Homokos volt a talaj. Térdre estem, kezeimmel a homokba tenyereltem. Sokáig maradtam ebben a helyzetben.

Karmelita. –hallottam –

A történeteken nagyon elgondolkodtam.

Egy idő múlva egy kolosszeum közepén sétáltam. A nézőtér legfelső fokánál oszlopok tartották a tetőt. Korintusi oszlopok voltak. Ott fent a tető alatt sok pap ült. Valamit fogyasztottak, mintha ünnepi ebéd lenne. Nagyon sok lépcső vezetett fel hozzájuk.

- Ugyan mit akarnak? – gondoltam –

Továbbra is lent sétálgattam, fehér hosszú ruhában. Egyszerre szurony állt ki a földből, és a tűhegyes tetején álltam. De, jól éreztem magam. Kíváncsi lettem, hogy miért érzem magam ott kényelmesen. Lábamra néztem és láttam, hogy közben a talpam alatt lett egy fadarab, és azon álltam. Megértettem, hogy ezért nem sérti a lábam. Ekkor elkezdtem mozgolódni, és a lécet keresztbe igazítottam, hogy majd úgy mindkét talpammal rajta tudok állni. Eddig a bal talpam volt rajta, a jobb talpammal a bal lábfejemmen támaszkodtam.

De, amint keresztbe fordult a lécz, és a lábaimmal ráálltam, keresztül szúrta a szurony hegye, és végigcsúszott a szurony pengéje, mely olyan méteres hosszúságú lehetett. Mintha engem hosszában keresztül szúrt volna. Megijedtem, de utána nem láttam semmit. Meg akartam nézni, hogy mi történt, de hiába.

Gondoltam: Erre készültek? Hogy velem ezt tegyék?

Mit művelnek ezek?

Ha lehetne, karóba húznának!

Szomorú lettem.

Valaki elindult fentről, sietős léptekkel felém. Láttam fehér palástját, és sietős lépteit, de nem ért oda hozzám. Az arcát nem láttam.

Kedves tőle, hogy elindult felém. Ideje, hogy nem nézi tétlenül, amit művelnek velem. Ezek képesek lennének felnyársalni, vagy karóba húzni!

Nehéz lett a lelkem. Éreztem a súlyát a látottaknak.

2000. 05. 29.

Látomás:

Ablak előtt állok, mellyen kinézek. Sötétség van odakint. Elhúszom a függönyt, hogy ne lássam. Megfordulok a kör alakú helyiségben, és látom, hogy a helyiség mindenütt függönnyel el van takarva. Körben az ablak alatt ülőrész van fenyőfából. Lassan

sétálgatok, le és föl. Láthatóan, gondolataimba mélyedtem.

Egy idő múlva oda megyek ahhoz az ablakhoz, mellyen összehúztam a függönyt. Egy kis helyen kémlelő nyílást igazítok a függöny közepénél, és kinézek. Abban a pillanatban valami behatol a nyíláson, mintha kés pengéje lenne. Időben, hátra ugrottam. Gyorsan visszaigazítottam a függöny redőit, hogy ne legyen rajta nyílás.

Elborzadtam. Nagyon szomorú lettem.

-Nem tanácsos még kinéznem sem, oda a sötétbe. –

A mennyezetre néztem, és ott elhúzható falemezek voltak, melyeket leengedtem és betakarta a mennyezetet. Utána függöny látszott, mely eltakarta.

Megértettem a látottakat. Sokáig visszatértek a gondolatomba.

Szólított az Atya:

TE MÁR CSAK NEKEM VAGY!

JOB B NEKED EGYEDÜL, MINT MÁSOK
BÁNTALMAIVAL!

NE KERESD ŐKET!

FELETTÜK FÉNYESEN TÜNDÖKÖLSZ,
AHOGYAN AZ ÉG ELRENDELTE!
ÉSZRE FOGJÁK VENNI!

2000. 06. 01.

Atya előtt állok.

Tőle balra kereszt látható, mely a földön áll. Majd egy háromszög beleolvad a keresztbe.

Atya, odamutat a keresztre, mely ingadozni kezd. Jobbra, balra ingadozik folyamatosan.

Alattunk a Föld, minden alattunk van.

Az Atya odavon a jobb oldalára. Szinte hozzá simulok.

-LÁTOD! MINDEN ALATTUNK VAN!

-ENGESZTELJENEK!

-LEGYEN GONDOD, AZ ENGESZTELÉS!

-Uram, adj nekem bölcsességet!

-Látod, milyen nehezen boldogulok.

-Nehezen küzdöm tovább magam. Szeretném, ha bölcsen cselekednék. Tudom, hogy kegyelmeddel minden esetben a helyzet fölé emeltél. Nagyon nehéz egyedül, és jól dönteni. Az ellenség erejét te törted meg.

-Uram, adj erőt!

-Legyen erőm megtenni mindent, amit elvársz tőlem.

Látomás: Talpig érő fehér egybeszabott ruha van rajtam. Megyek. Felettem, közvetlenül a fejem felett, valamit visznek az angyalok. Nem bontakozik ki előttem teljesen a kép, csak az angyalok, és valami van

a kezükben. Majd előttem leteszik, felállítják. Egy nagy könyv, aminek, réz dombormű a borítója.

-Az én könyvem. – gondoltam –

-Miért van előttem?

Ekkor kinyílik, és belépek a nyíláson. Amint beléptem, be is csukódik. Egy kéz összefogja és a rajta lévő, összefogó pántot bezárja.

-Benne vagyok a könyvemben. –

-Értem. – mondtam –

A könyv, ide, oda rakódik. Gurulva tova halad. Mintha rakosgatná valaki, és különböző helyzetben van mozgatva. Nekem felfordul tőle a gyomrom, hányingerem van.

(Valóságban is hányingerem lett.)

Akkor ezután még ugyan mi várható?

2000. 06. 01.

Szentmise alatt látomás:

Kisangyal jelent meg az oltár mellett a kövezeten állt. Kezében görbebot, vagy esernyő volt. Nem emlékszem pontosan. Az angyal akkora volt, mint egy kétéves gyermek. Nem látott fel az oltárra. Felült az oltár sarkára és nézte a papokat. Majd átment a miséző pap túloldalára, és megállt az oltár sarkán, onnan nézelődött. Valamit nagyon figyelt.

(Közben hallottam, amint valaki gondolta rólam. Még mindig itt vagy. Menjél már innen! Meddig, leszel még itt?)

Jézus Krisztus látható, amint fölé hajol a kehelynek. Szemei könnyesek. Majd a papra tekint, szomorúan végignézi rajta. Könnyes szemmel néz rá, de nem szól. Eljön onnan, mellettem, megáll.

Majd a kisangyal is odajön. Jézus Krisztus mellé áll, és megfogja a kezét. Krisztus Urunk a kisangyalt kezénél fogva oda húzza hozzám, a jobb oldalamra. Láthatóan örül, és a jobb vállamra ül.

-Uram! Kérlek, ne hagyj magamra!

Sírtam.

Megsimogatta fejemet. Könnyes szemmel nézett rám.

A HEGYI BESZÉD

„A tömeg láttára fölment a hegyre és leült. Tanítványai köréje gyűltek, ő pedig szólásra nyitotta ajkát. Így tanította őket:

A NYOLC BOLDOGSÁG

„Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.

Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

*Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot,
mert majd eltelvek vele.*

Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.

*Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak
hívják majd őket.*

*Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért,
mert övék a mennyek országa.*

*Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és
üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok
fognak.*

*Örüljete és ujjongjatek, mert nagy lesz a
mennyben jutalmatok. Így üldözték előttem a
prófétákat is. „*

(Mt 5, 1-12)

„A nyolc boldogság, amely bevezeti az egész beszédet, adja a kereszténység lelkét. Általuk lesz az ember ment, minden szenvedélytől, s lelke kristálytisztává válik, mint a gyermeké, aki minden hátsó gondolat nélkül éli életét. Az embernek elsősorban ki kell üresítenie lelkét minden földhöz kötöttségtől, nem szabad semmihez, főképp az anyaiakhoz ragaszkodnia, ezt mondja a lelki szegénység erénye. Izaiás óta (61, 1) főképp a zsoltárokból a „szegény” szónak vallásos jelentése is van. Nem a vagyon nélkülieket jelenti, hanem a jámborokat, akik a világban elnyomottnak érzik magukat, ezért mindent Istentől várnak.

A szomorúak életfelfogása komoly, bántja őket akár a maguk, akár a mások bűne.

A szelídek önuralmat tudnak gyakorolni magukon. Akik éheznek és szomjazzák az igazságot, vágyódnak Isten és a lelki értékek után.

Az irgalmasok átérzik az emberek szociális nehézségeit, s igyekeznek rajtuk segíteni.

A tisztaszívűek távol tartják magukat a bűntől.

A békességszerzők igyekeznek az emberek között felmerülő ellentéteket megszüntetni.

Boldog, aki bármilyen üldözést szenved a keresztény vallásért.”

2000. 06. 07.

MEGFELELNI!

-hallottam –

Igen Uram! Megfelelni, Istennek!

Nem a világnak. Úgy élni, hogy megfeleljen Istennek. Csak Vele törődni, az élet minden percében megfelelni az Ő elvárásának. Ebben a földi életben, nagyobbat nem tehet egy ember, mint megfeleljen Istennek. Semmi mással nem törődni, mindig az Ő akaratának megfelelni. Nem az embernek, nem a világ elvárásának megfelelően.

Egyedül Isten a lét.

Minden létező Tőle van.

Minden lételemet, Vele együtt akarjam élni, vagyis Vele együtt élni.

Akivel együtt élek, annak élek, Neki megfelelni. Soha meg nem bántani,, szándéka szerint cselekedni a mindennapi életben. Nem kell nyugtalanodni, arra gondolva, mi lesz a cselekedetem következménye az emberek számára. Nem nekem kell tudnom, nem az én dolgom.

Isten tudja.

Megelégedni az Ő akaratával, szándékával. Egyedül az Ő szándéka viszi előrébb dolgaimat. Semmiféle földi kapcsolat nem segít, ha Isten szándéka nincsen benne. Nélküle nem boldogulok.

Tehát: megfelelni.

MEGFELELNI, ISTENNEK!

Ez minden.

Ha megfelelek, akkor Vele vagyok. Mindent Vele teszek, és végül benne vagyok Isten teremtő fényében. Ez a teljesség. Ennél többet ember nem élhet meg.

Ez gyönyörű. Benne Isten fényében, az Ő szeretetében, mely átjárja az embert.

Mennyei Szeretet.

2000. 06. 14.

Arra gondoltam: jobb lenne már meghalnom. Elmenni ebből a világból. Az emberek gonoszsága már az égig ér. Elég már belőle, amilyen csúnyán viselkednek velem.

Tengert látok. Nyugodt, békés. Csend.

Elöttem a vízben kishalakat látok.

Hallom: nagyobbaknak táplálék. Belőlük táplálkozva megnőnek, még nagyobbak lesznek. Lesz olyan, amelyik, óriás lesz.

Bálna, mint nagy hal, jutott eszembe.

Gondolom, a kicsi hal nem támadja meg, mert nála sokkal nagyobb. Amikor meglátja, tovább úszik, eszébe sem jut, hogy nekimenjen és megegye.

Csend. Nézem a tengert és gondolkodom.

-Nagyságodnak, tekintélye van!

Gondolataim: Egy halnak sem jut eszébe, hogy kijön a szárazföldre, mert ott elpusztulna. A tenger gondoskodik a benne élő élőlényekről. Nem halnak meg táplálék híján.

Oda lettek teremtve.

Ide lettem teremtve, itt kell élnem, és nem éhen halnom.

Gondolom, meg lesz a megélhetésem. Nagyságomat tekintve, a kisebbek esélytelenek, ha engem támadnak. Megnőttem, és ebben a létben kell élnem, amíg az Úr nem szólít el.

2000. 06. 21

Az Atya megszólított:

ÉLETSZENTSÉGET, AMIT ELÉRTÉL, TARTSD
MEG!

BŐVELKEDNI FOGSZ MINDENBEN!

2000. 06. 24.

Kérdéseim az Úrhoz:

Itt térdelék előtted Uram. Tudom, hogy egy
porszem vagyok.

Meg tudsz nekem bocsátani, ha valamit rosszul
tettem?

Uram! Tudod, nagyon szeretlek.

Bármit megteszek, de mond, mit kell megtennem?

NEM, A TETTEK FONTOSAK, HANEM AZ:
HOGYAN SZERETSZ!

VELEM KÖNNYŰ, ÉS EZZEL VÉGET ÉR
MINDEN!

AKARJAD, HOGY FELISMERJENEK BENNED!
HA FELISMERTEK BENNED, EZZEL
MINDENT MEGTETTÉL!

JÖNNI FOGOK HOZZÁD, ÉS SZÓLÍITANI
FOGLAK!

2000. 07. 02.

ÉN VEZÉRLEM ÚTJAIDAT, ÉS AZ UTADBAN
OTT LESZEK VELED!

Köszönöm, Atyám.

HAMAROSAN ELJÖVÖK, MEGMUTATOM
DICSŐSÉGEMET RAJTAD KERESZTÜL!

1995. 04. 15.

Arany fényt láttam körülöttem, mely lassan betöltötte az egész helyiséget. Nagyon nyugodt voltam. Éreztem valami történni fog. Vártam. Angyalok jelentek meg körülöttem, melyen nem lepődtem meg. Körbe vettek, és nagyon sokan lettek. Ott álltam a kör közepén. Ők helyezkedtek körülöttem, majd, láttam, hogy keresztet vetnek előttem, később többen letérdeltek. Körül néztem, hogy van-e ott rajtam kívül, másik ember. De nem láttam senkit.

Lassan emelkedni kezdtem fölfelé, és ekkor vettem észre, hogy a ruhám közben, hófehér ragyogó lett. Alattam az angyalok még többen voltak és letérdeltek.

Az Atyát láttam felettem. A jobb kezembe adott egy pálcát, mely aranyszínű volt. Én magasra emeltem kezemet a pálcával.

**-AZ EGÉSZ VILÁG FELETT HATALMAD
LESZ!**

Arra gondoltam, rosszul hallok. Megismételte.

Emelkedni kezdtem, lassan, folyamatosan feljebb. Lent sok ember volt. Felettük felemelve tartottam kezemet az aranyszínű pálcával. Ekkor mindenki letérdelt.

- MINDEN TÉRD MEGHAJOL ELŐTTED!

- Hangja menydörgött, olyan akusztikája volt, mintha a világot átjárta volna, mégis a csendet is külön hallani lehetett körülöttem. Mintha kiszakadtam volna a földi világból, és egyszerre több világ lett volna körülöttem. Nem tudom másképpen kifejezni az állapotot. Nem féltem. Nyugodt voltam és csak a történések voltak a számomra, semmi nem zavarta meg a gondolatomat sem. Másra nem gondoltam.

- Hallottam és láttam mindent körülöttem, de nem tudatosult bennem. Nagyon boldognak éreztem magam.

- Megköszöntem az Atyának, mindent. Nagy boldogság töltötte el szívemet, lelkemet és könnyes szemmel imádkozni kezdtem.

- 2000. 10. 09. a mai nap, amikor leírtam ezeket a sorokat. Soha senkinek erről nem beszéltem, de le kell írnom. Nem maradhat örökre titokban, ami velem történt. Tudom nehezen hihető, de felfogható. Nem akartam, hogy tudomást szerezzenek róla. De, amikor elhagyom a fizikai világot, akkor más értelmet kap, amit megéltem ebben a világban.

2000. 07. 22.

Kehely jelenik meg előttem a levegőben. Ott lebeg egy ideig, majd egy kéz felemeli és kiönti tartalmát. Két csepp volt benne.

Gondolatom: szenvedésemből két csepp van még hátra. Vagyis a kehely, melyet elfogadtam, lassan kiürül.

Később újra látom a kelyhet, mely felett a kéz újra megjelent, felemelte és lefelé fordítva fehér terítőre tette. Tartalma lecsorgott az oldaláról. Láttam, amint a kéz felemelte és a helye köralakban látszott.

Vége lesz a szenvedésemnek. –

- Vér által! – hallottam -

Nagyon megijedtem. Istenem mi fog történni!

2000. 07. 28.

Az Atya előtt térdelek.

Később állok mellette. Isten felemeli kezét, és én felemelkedek mellette. Tiltakozni szeretnék, hogy ne olyan magasra emeljen. Nem tudok megszólalni. Tudni vélem, hogy keze mozdulatára emelkedek. Állok a levegőben, súlytalanak érzem magam. Úgy gondolom túl magasan vagyok. Ekkor Isten ereje által elkezdek haladni, és egy kört írok le, majd kiindulási pontomhoz visszatérek anélkül, hogy a lábammal lépéseket tettem

volna meg. A kör bezárult általam és én álltam, azon a ponton, ahol bezártam.

- Tehát a kör, bezárult.
- Gondolataimba mélyedek.

Ekkor a kör növekszik és egyre magasabb lesz, míg egy fal lesz belőle. A fal tetején állok, majd körbesétálok rajta kényelmesen lépkedek végig. Amint megálltam, tetőszerkezet kezdett létrejönni a fal tetején, folyamatosan nőtt, míg végül befedte az egészet. Ekkor beléptem a tetőzetre és sétálni kezdtem. Békésen sétálgattam.

Az Úr megszólított: A világot nézd!

Ráérősen letekintettem, majd körbementem és elkezdtem virágszirmot szórni lefelé.

Jézus Krisztus megjelent. Mosolygott rám.

-Uram! Tudod, hogy nagyon szeretlek!

-Mond, hogyan éljek? Te látsz mindent. Kérlek segíts nekem! Adj bölcsességet, hogy tudjam hogyan tovább! Könyörögve kérlek legyen már béke az életemben. Tudod, hűséges maradok hozzád minden körülmények között. Látod mit műveltek megint velem az emberek. Segíts, hogy megfelelő döntést hozzak.

Látom amint valaki mögöttem tesz valamit, de nem látom tisztán a cselekedetet. Jobban meg akarom nézni, mi történik mögöttem. Érzem, valami rossz, de nem látom akkor sem. Részleteket tudok meglátni. Ekkor újra Jézus Urunkat látom szívében törrel, és folyik a vére. Nagyon rossz nekem ezt látni. Becsukom a szemem, de akkor is látom.

- Uram mit tettek?

Kiveszi a tört és ujját a sebre, helyezi, majd a vérzés megszűnik.

- Cselekedetükkel szíven szúrták az Istent!

Nehezen tudom elviselni a látottakat. Sírok.

Később a levegőben egy hatalmas egészséges piros szív lesz látható. Jézus ott áll továbbra is. Már nem vérzik, de nem látom boldognak. Valami nincs rendjén.

-Bármit tettek is meg kell bocsátani!

-Tudom Uram! És én megbocsátok.

Ismerős arcot láttam. Tehát ő tett valami rosszat. Valami magaslaton látom azt az embert állni, kezei a háta mögött vannak.

Gondolom, hogy mit tett. Nagyon sajnálom, aggodom miatta. Szabad akaratot adott a Teremtő mindenkinek. Neki is. Természetesen, megbocsátok neki mindent. Nem csak engem bántott, hiszen cselekedetével, szíven szúrta az Istent.

2000. 07. 29.

Látomás:

Ismerősömnek kertjében van egy fészület, látomásomban oda látok. Nagyon piszkos a korpusz a fészületen. Megtakarítom. Törölgetem, de mivel nagyon rárakódott a piszok nehezen tudom megtisztítani, és erősebben megdörzsölöm. Amint erősen dörzsöltem szépen fényesedni látszott.

Folytattam a dörzsölést, örültem. Gondolatom: nagyon elhanyagolták. Tovább tisztogattam.

Jézus megszólalt: fáj!

- Bocsáss meg nem akartam fájdalmat okozni.

Tovább törölgettem, de nem olyan erősen, majd befejeztem.

Arra az asszonyra gondoltam, akinek gondozásában készült ez a fészület. Ő elköltözött innen, és úgy tűnik nem törődnek vele. Virágokat szedek és elrendezem Jézus lábai előtt. Utána ültetek virágokat köréje, hogy legyen körülötte állandóan virág.

- Jézus Krisztus megszólított: gyöngyvirágokat is.
- Igen Uram, nagyon sok gyöngyvirágot ültetek.
- Igen, a gyöngyvirágok nagyon szépek. Te is szereted a gyöngyvirágot?
- Amint befejeztem teendőmet oda álltam fel a fészület talpazatára Krisztus mellé.
- Látom, amint egy kígyó a talpazatra tekeredik. Nem akarok hinni a szememnek. Itt, még itt is háborgasson. Ez borzasztó! Egy olló lesz látható, amint levágja onnan, darabokban lehullik. Egy kezét látok, amint kukába rakja. Jön a szemét szállító, és a kuka fent marad rajta.
- Gondolatom: Jó, hogy elvitte, mert szennyes lett tőle.

Megnyugodtam és örülök, hogy Jézust láthatom. Imádkozok.

Később a tegnap látott helyiséget látom. A mennyezeten szőlőlugas nőtt és szép nagy fürt szőlők csüngenek rajta. Eszek belőle, nagyon finom nagy szemű, zamatos a szőlő. Kintről egy lyukon van a szára

bevezetve a helyiségbe és ott szépen megnőtt. Gyönyörködök benne. Körbesétálok és szemlélődöm. Kint is van szőlőlugas, alatta üldögélnek és beszélgetnek, de engem nem látnak. Tudom, hogy én kilátok, de belátni nem lehet. Tovább haladok és szép virágok nyílnak az ablakok alatt.

- Most mit kellene tennem?
- Amint megfordultam középen fotelok voltak és oda indultam, hogy leülök. Látom amint egy pap helyet foglal. Na, oda ülök én is. Helyet foglaltam. Láttam amint szótlanul nézünk egymásra.

Látok egy feszületet és odamegyek. Leborulok előtte és imádkozom. Kérem Jézus Krisztust, segítsen.

- Te mindent látsz Uram. Hogyan tovább?
- Imádkozzál! Várjál!
- Igen Uram, imádkozok és várok.
- Sírni kezdtem. Nagyon fáj, ahogyan az emberek viselkednek velem.
- Látod nincs a templomban nyugalمام!
- Várok, tudom, megsegítesz engem. Imádkozok tovább.

2000. 07. 28

Napközben szólt az Úr hozzám.

- Túl messzire hallatszott, hogy hol jártál! Hol beszéltek róla?- gondoltam-

Éreztem az Úr hangjából, hogy valami nem tetszik Neki.

000. 08. 02.

Imádkoztam.

Elmélkedtem: Akit érettünk megostoroztak.

-Hogyan is bírtad ki, hogy egy szót sem szóltál? Nem jajgattál. Veréstől felhasadozott a tested, rettenetesen fájt, és mégis hallgattál.

-Úgy, ahogyan te is kibírtad, hogy nem szóltál egy szót sem.

Ekkor eszembe jutottak a sorozatos borzalmasnál borzalmasabb zaklatások.

-Igen. Hallgattam.

Rettenetes helyzetben voltam, és egyedül. Nem volt körülöttem ember, aki egy jó szót is szólt volna hozzám. Megtagadott a világ. Ráadásul, Karácsony volt.

Szeretet ünnepén.

2000. 08 04.

Papokat látok, asztalnál ülnek. Látható, hogy megbeszélést tartanak. Nem hallom miről beszélgetnek. Felettük egy kötélén sétálok. Éreztem, hogy vissza kellene nézni valamiért, de tovább mentem és végül megálltam valami oszlop tetején. Láttam, hogy ég a

kötél. Középen kezdett el égni és a lángok két irányba haladtak rajta, míg elégett az egész. De én a kötélén jártam, amikor égett, mégis biztonságban végigmentem rajta, megtartott abban az állapotában is.

Szomorú lettem ettől a látványtól.

2000. 08. 05.

Rózsafüzéért imádkoztam, és Szűz Mária szólt hozzám.

- Meglepetésem lesz a számodra!
- Szabad tudnom, hogy milyen meglepetés lesz?
- Hasznodra válik.
- Köszönöm.

Tovább nem kérdeztem, hanem imádkoztam.

2000. 08. 06.

Nagyon szomorú lettem, sírok és kérdem az Atyát: Miért vádolnak engem hazugságokkal? Nagyon

szenvedek miatta. Te látod és tudod milyen, fájdalmasan érinti lelkemet.

- Minek vagyok neked?

- Tanítanod kell az embereket!

Szeretlek Atyám! De nem értelek. Világosítsd meg az értelmemet! Hiszen a te tudomásoddal teszik, amit tesznek. Meddig?

Azt mondtad:” arról ismernek meg benneteket, hogy szeretettel vagytok egymás iránt. Úgy szeressétek egymást, mint ahogyan én szerettelek benneteket!”

Nincsen helyem ebben a gyűlölködő, világban. Igaz az egész világ a tiéd, ahol szabad akarattal rendelkezvén az emberek, olyanok amilyenek. Minden módszert megengednek maguknak, hogy engem ellehetetlenítsenek. Tudom, megvédtél. Köszönöm Atyám, mindent köszönök. Mégis szomorú vagyok, hogy még mindig engem mocskolnak.

-Fájdalmasan érint! Nagyon szenvedek!

-Atyám! Békét, békességet kértem!

-Ha szeretetet nem kapok, legalább béke legyen velem!

-Én szeretlek!

-Mit tegyek, hogy megfeleljek Neked?

-Uram, szólítsd őket tisztességre, és békére!

-Igyekezeted nem hiábavaló!

-Napok, és hamarosan béke lesz.

Azt gondolom, hogy nem is élek ebben a világban, csak itt vagyok. Igen a testemnek itt kell lennie ahhoz, hogy az embereknek különböző információval szolgáljak, hogy tanítani tudjam őket. Valójában Istennel vagyok szeretetközösségben. A lelkem az

Égben van otthon, mert itt a Földön nincsen hely, ahol szeretetben tudnak lenni.

Fájdalmaim valóságosak az emberi rosszaság miatt. Jó, ha távol vagyok mindenkitől. Legalább olykor megpihenek egy kicsit. Mert a mindennapi életben kell találkoznom emberekkel és akkor érzékelem a negatív cselekedeteket és gondolatokat, melytől szenvedek. Nem is tudják, még nem is gondolják mennyi fájdalommal élem meg a jelenlétüket. Tehát a legjobb nekem egyedül lennem.

-Ezzel véget ért minden!

Tehát élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem.

A világban addig legyek, ameddig dolgom van velük. Vonuljak el a csendes kis otthonomban és akkor nyugalمام lesz. Lehet tudni, miért vonultak el olyan sokan a világból, hogy Krisztussal legyenek. Mert a világban nem érezték jól magukat. A tisztaságukból eredően a világ nem volt megfelelő hely a számukra. A remeték nagyon boldogok tudtak lenni, egyedül is egy barlangban. De csak világi értelemben voltak egyedül, mert Istennel töltötték minden idejüket. És Vele, a Szeretettel, boldog, aki csak szeretni tud. A szerzetesek is Istennel vállalnak szeretet közösséget és boldogok. Én is csak addig vagyok boldog és nyugodt, ameddig egyedül vagyok, földi értelemben. Az emberek közül kevesen tudnak megérteni, mert ismerni kell a megértéshez Isten közelségét. A megismerés által, felismerik helyzetemet. Istenhez felemelkedni tiszta lélekkel lehetséges. Vele élni is tiszta lélekkel lehet. Nem könnyű az embernek jónak lenni. Vágyódom az

Örök Szeretet közelségét, annyira, hogy ezért képes vagyok a világi örömekről lemondani. Számomra a boldogság Isten ereje, közelsége, jelenléte. Ő érte mindent vállalok. Isten szeret engem, és a szeretete megmutatkozik életemben. Gondoskodik rólam, megvéd az emberi gonoszságoktól minden időben.

Istenem, nagyon szeretlek!

A telt kezek nem kulcsolódnak. Istenért nagy utat kell megtennünk, s közben el kell mindent ejtenünk, hogy végül két üres kezünk szabadon kulcsolódjék össze az Úr előtt.

2000-08-09.

Szentmise alatt áldozni mentem és vártam a sorban, egy kérés fogant meg bennem egy pillanat alatt.

Istenem végy fel engem a szentjeid sorába!

Előzetesen erre soha nem gondoltam. Lelkemből jött a kérésem. Először kértem és utána jutott el a tudatomig.

Tudom, hogy tiszteletlenség ilyet gondolni is, de akkor mást nem tudtam gondolni, és mintha megbénult volna a gondolatom. Elakadtam.

Nagyon elcsodálkoztam mindezekben. Sokszor gondolkodtam a törtéteken, de nem tudtam megfejteni másképpen, mint a lelkem tárta fel óhaját Teremtője felé. Nem a tudatomból jött.

2000. 08. 13.

Holnapi teendőimre gondoltam és arra is, hogy este megyek szentmisére.

Ekkor az Ég tudatta velem: Nagy megrázkódtatás fog érni!

Megijedtem és tovább nem hallottam semmit.

Annait tudok, hogy a Dómnál fog valami érni, ami nagyon kellemetlen lesz számomra. Holnap este lesz, Nagyboldogasszony ünnep vigíliája, melyen részt szeretnék venni.

Drága Jó Atyám mi lesz velem?

Segíts meg engem Uram, onnan a mennyekből! Egyedül vagyok a világban. Nehéz egyedül élni ebben a világban.

A magány napjaiban, az ember a múlandóságból elindul. Egyre messzebb ér, oda, ahol sajátmagához is eljut. Milyen sokakkal kell találkozni az embernek, mielőtt önmagával találkozik.

2000. 08. 21.

Valahol messzire a fák tetejénél lángokat látok. Mintha fákltyák égnének, melyek egy idő múlva elaludtak. Nagy sötétség lett ott.

Mi történhetett?

A ház égett! Eszembe jutott a gonoszságuk, melyről hallottam. Nehezen tudtam elviselni.

Jézus Krisztus jött felém, majd elindult velem.

- Integess nekik!

- Integtettem és köszöntem: Isten áldjon benneteket!

Tovább haladva lépcsőkön ment velem, egy idő múlva csigalépcsőkön vitt tovább. Valahova megérkeztünk és lecsúsztam a válláról. Ezen meglepődtem, mert elég magasról pottyantam oda.

- Lett valami bajod?
- Mindjárt megnézem!

Nem éreztem, hogy megütöttem volna magam. Ekkor gondoltam, hogy szemtelenség volt tőlem egy pillanatra is kételkedni a biztonságomban. Hiszen az Úr Jézus hozott ide és vigyázott rám. Vele csak biztonságban érezhetem magam.

- Kérlek Jézus, bocsáss meg nekem!
- Ezután láttam, amint ülök fehér ruhában, és koszorú van a fejemen.
- Menyasszony. Krisztus menyasszonya!
- Látod, hogy milyen gonoszak hozzám. Jobb lesz nekem, egyedül, csendben. Segíteni szerettem volna rajtuk, a jó szándék vezérelt.
- Ez a világ igazságossága!
- Nincsen ezen a világon hely, ahol békében lehetnék. A templomban is bántanak.

Mintha az ég lejött volna, hogy nézzem. Ott egy csillag nagy fényességben látszódott. Egy sötét felhő elébe kúszott, de nem takarta el. Fölé emelkedett és még fényesebben ragyogott, szórta a fényt minden irányban és nagy világosság lett tőle.

- Értem.

2000. 08. 27.

-Tanulok Uram!

-Már nem kell tanulnod!

-Az emberekkel találkozáskor kérdésekkel találom szemben magam és szeretnék mindig helyesen válaszolni.

- Megtettél mindent.

-Akkor most már meghalok?

-Nem halsz meg!

-Ott vagy a küszöb előtt. Amikor átléped, egy másik világba érsz el. Bennem leszel láthatóan. Az Én dicsőségemben ragyogsz!

-Nem hiszik, de látni fogják!

-Ez hogyan lesz lehetséges? Milyen lesz az a másik világ?

-Oda, érkeztél, ahova szántalak.

-Nem olyan régen mondtad:

meghívtalak, meghallgattalak, most megdicsőítelek.

Most mi fog következni? Nem félek, de elgondolkodtató egy helyzet. Talán mégis meghalok földi értelemben?

- Istenem milyen az a másik világ?

- Sokkal szebb lesz, és boldogabb leszel, mint valaha is gondoltad volna.

Na, holnap lenne a születésnapom.

-Fognak köszönteni. Elég sokan lesznek körülötted. Kissé elhamarkodottan fogsz cselekedni, már látom.

-Ne feledkezzél el a nekem tett ígéretedről. Csak az enyém vagy és nem lehetsz másé.

-Igyekszem, nyugodt és békés lenni, és szeretetteljes.

2000. 08. 28.

Ima közben a Szűzanya egy szál fehér liliomot nyújtott felém.

Mostanában többször kaptam tőle egy szál fehér liliomot. Úgy látom nagyon boldog. Gondolom öröm számára, hogy imádkozok.

Ez a liliom felhívja a figyelmemet valamire. Elgondolkodtam, és arra a következtetésre jutottam, hogy egyedülétemben és imádságban teljesedik ki az életem. Erre hívja fel a figyelmemet az a szál liliom. Megtettem, amit az Atya rám bízott. Vonuljak el teljesen a világ zajától és imádkozzak. Minél több időt töltsék Isten közelségében.

Az ember a legnagyobb utat, nem az utakon járja meg.

Tudom, sokan szeretnének velem találkozni, de nem az a dolgom. Ha közöttük járok, bántalmaznak. Megmondta már régen az Úr, hogy ne menjek közéjük és akkor nem érnek el. Leírtam a tanításokat és azokat megismerve legyenek jobbak az emberek és imádkozzanak.

Legyetek jók, ha tudtok!

Én imádkozok tovább.

A hangban elmúlás van, a csendben örökkévalóság.

2000. 09. 03.

Imádkoztam, és az Atya megengedte, hogy lássam.

Egy nagy kardot is láttam. Ő állt és nem szólt semmit. Lefelé mutatott tekintetével, ahol emberek vándoroltak, mintha sivatagban lettek volna és a szél fújta a homokot. A levegő tele volt homokkal, a szél egyre jobban fúj. Nehezen viselték el az emberek. Fokozatosan erősödött a vihar ereje és egyre több homok volt a levegőben. Menni is alig tudtak a viharos erejű szélről. Ruházatuk sivatagi öltözet volt, a fejük kendővel betakarva, melyet a szájuk elé tartottak a por ellen.

Én az Atya mellett voltam és figyeltem az eseményeket. Később egy kehely volt a kezemben, mely fényesen ragyogott, és üres volt. Tiszta és nagyon fényes volt a belseje. Ez megnyugtatott.

- Oltáriszentség! – hallottam –

Ekkor az Atya kezében egy nagyméretű ostya lett láthatóvá, melyet mutatott, majd eltörte kisebb darabokra és a kehelybe tette.

- A tiéd!

Én magamhoz öleltem a kelyhet és a tartalmára gondoltam. A szentségből magamhoz vettem. Elkezdett a szél fújni, majd egyre nagyobb erővel hatott. A kehellyel a kezemben álltam és attól féltem, hogy a szél kifújja a tartalmát és egy kicsi tálcával letakartam és nagyon féltve öleltem magamhoz. A tetejét a kezemmel is letakartam, mert nagyon

féltettem. Egy kicsit lentebb kerültem, gyorsan, áldoztam, és vissza kerültem vele egy magasságba. A levegőben lebegtem továbbra is. Láttam alattam lent a földön az embereket. Az előző látvány volt látható. A sivatagban a zsidó nép vándorlására emlékeztetett.

- Uram, légy szíves vigyázzál rám a templomban!
- Békességet szeretnék.

Tudni véltem, hogy Krisztus a szentmise áldozatban megerősít, és feleml. Különbem nem lenne elég erőm az élet viszontagságaihoz.

2000. 09. 04.

Este szentmisén voltam.

Amikor a templomban helyet foglaltam, Krisztus Urunkat láttam, az oltár mellett állt. Velem szemben lévő baloldalon, az oltár sarkánál.

Szegletkő.- gondoltam –

Később a kezét kinyújtva, tenyerét tartotta maga előtt. Először azt gondoltam adni akar valamit, de üres maradt a keze.

Kezdetét vette a szentmise.

Amikor az atyák az oltárhoz vonultak, látom magam az oltáron sétálni. Helytelennek tartottam magatartásom, és letérdeltem, hogy Jézustól bocsánatot kérjek. Kezével karomat megfogta és felsegített. Mondta: nem kell térdelned! Ekkor pásztorbot lett a kezembe, melyet jobbra-ballra forgattam. Jól megnéztem. Aranyszínű volt, mint a püspöki pásztorbot

úgy nézett ki. Majd mégis térdre ereszkedtem Krisztus Urunk előtt. Újra utasított: állj, és ne térdelj! Amint tovább maradtam, lábammal valamit lelöktem szép lassan az oltárról. Nem láttam mi volt, csak tudtam, hogy mit cselekszem. Egy pillanatra láttam a lábam, mezítláb voltam. Valaki felhelyezte vissza, amit lelöktem. Nem láttam, hanem tudtam. Én újra le akartam piszkálni, de előtte lenéztem, hogy lássam is, mi van ott. Nem láthattam meg. De azt tudom, hogy odébb toltam az oltár szélére, és gondoltam ott elfér.

Álltam tovább és tűnődtem azon, hogy miért tett az Úr az oltárra.

Amikor a pap az ostyát a kezébe vette és felmutatta az én kezemben is ott volt egy ostya, majd a kehely is ott volt a kezemben. Utána ott álltam bal kezemmel a pásztorbotot tartottam, a jobb kezemben a kehely volt.

Közben amint térdeltem a gyomromban mozgást észleltem, mégpedig olyat, mint amit akkor érzek, amikor földrengés van. Mozgást is észleltem. A földben lent mozgás van. Érzem. Pár nappal ezelőtt a lakásomban is éreztem a föld mozgását.

Amikor Szegeden földrengés volt az elmúlt évben akkor is éreztem előtte már hetekkel, hogy mozog a föld, nem a felszínen, hanem lent valahol morajlik és mozgásban van.

2000. 09. 06.

Szentmise előtt láttam Jézus Krisztust. Felfelé mutatott az ujjával. Néztem fel, de biztosan nem a megfelelő helyre, mert nem vettem észre semmit.

Közben elkezdődött a mise. (Később jutott eszembe, hogy amerre mutatott, Krisztus menybemenetele látható a festményen.)

Később az oltárnál állt és megfogta kezem, vezetett. Majd felemelt. Létra lett látható, mely mintha az oltárból nőtt volna ki. Kezében tartott és velem együtt ment fel a létrán. Magasra értünk és angyalokat láttam, hogy várnak ránk odafent. A létránk nem ért fel az égig és az angyalok leengedtek egy másikat, mely meghosszabbította. A létrát velünk együtt húzták felfelé, hogy minél előbb ott legyünk. Látszott a sietség. A létra fényből volt.

Majd kezükkel felsegítettek a létra utolsó fokánál bennünket. Ekkor szép fényes világba értünk és nagyon örültek nekünk. Ujjongó örömmel fogadtak bennünket. A létrát felrántották egy mozdulattal, és az ajtót lecsukták nagy gyorsasággal.

Felsegítettek Isten országába! – gondoltam -

Később hallottam:

- Mesterkednek valamiben! Úgy is hiába!
- Nem képesek felfogni, hogy hiába tesznek Isten akarata ellen!

2000. 09. 09.

A szentmise alatt látomásban részesültem. Egy piros szív lett látható az oltár előtt. Mely egyre nagyobb lett. Akkora lett, hogy a padozattól a kupoláig ért.

- Miért látom?

- Nem hallottam választ. Egy kis idő elteltével a szív kisebb lett. Ekkor olyan volt, mintha egy festmény lett volna és a szív mellett átszúrta valami a vásznat. Olyan hirtelen történt, hogy nem láttam meg tisztán, hogy tör, vagy kard volt. Ott állt átszúrva. Belefürödött és ott maradt.

Szentmise után templomban ott maradtam és, imádkoztam.

Jézus Krisztus Urunkat láttam. Mint egy Jézus Szíve szobor úgy volt öltözve. (bordó lepel volt egyik vállát takarva.)

- Felejtened kell!
- Igen Uram, megpróbálom. Bocsánat, igyekszem felejtani. Nem akarok hátrafelé nézni. Tudom, előre kell haladnom.

Áldásra emelte kezét.

- Megáldalak bölcsességgel és az én szeretetemmel! Kereszt rajzolódott ki a kezével megjelölt helyen, mely fehér fényből volt.
- Majd felemelte kezét a szentháromság jelét mutatva, és ezzel a mozdulattal az Égre is mutatott.
- A fénykereszt ott maradt előtte a levegőben, majd egy kicsit nagyobb lett.
- Ebben a keresztben fogsz üdvözülni!

Később egy nyíl volt látható, mely ugyanolyan fényből volt. Az oltár felé mutatott.

- Ekkor vettem észre, hogy mindenki kiment a templomból. Este volt és nem akartam, hogy miattam ne tudjanak bezárni, gyorsan

elindultam én is. Ez a tény megzavart és még megköszönni is elfelejtettem. Utána úgy éreztem, hogy maradnom kellett volna.

2000. 09. 11.

Templomban voltam.

Gondolatom:

- Itt ülök előtted Uram. Szeretném, ha nagyon jó lennék, hogy tetszésedre legyen az életem. Tudom, életemben tükröződnie kell a jelenlétednek.

Egy ostya lesz látható a levegőben az oltár mellett. Növekszik, és fény sugárzik belőle minden irányban. Óriás nagy lett. Ott volt a levegőben és sugarakban szórta a fényt.

-ISTEN!-

-A búzából lett kenyér, a kenyérből Isten!-

Elkezdődött a szentmise.

Később egy törés látszott az ostyán, és kettévált. Olyannak látszott, mintha kettérepedt volna, de rövid idő múlva összezsúszott és újra egy egész lett.

Úrfelmutatáskor, amikor a pap kezébe vette az ostyát, koporsót láttam, melynek leemelkedett a teteje és a pap mögé került. A pap lassan merőlegesen beledőlt a koporsóba, és benne maradt.

Nagyon rossz volt látnom a koporsóban. Lelki megrázkódtatás volt számomra a látvány.

- Istenem ugye nem? Miért a koporsó?
  - Mindenféle gondolatok jutottak eszembe.
  - Nagyon nehéz lett a szívem.
- Fáradtnak éreztem magam.

Isten elfáradással állítja meg az embert, hogy látni tanuljon és belenézzen a saját szívébe.

2000. 09. 14.

Templomban voltam. Nagyon sok mindenért köszönetet mondtam Urunknak, Istenünknek. Nem tudom hogyan tovább. Nagyon jó itt nekem. Nagyon szeretném, ha békében lehetnék a házadban. Szeretnék templomban lenni Veled. Ilyen békességben, mint most. Számomra ez a boldogság.

-Istenem segíts nekem!

Jézus Krisztus láthatóan ott állt mellettem. Hófehér ruhában volt. Bal kezével, szívére mutatott, a jobb kezével megfogta kezemet és vezetett.

- Velem jössz! Együtt megyünk tovább!
- De jó lesz! Nagyon örültem.

2000. 10. 07.

Sárga fényben megvilágítva, látok egy épületet. Sok oszlop van előtte. A kapu kitárul. Papokat látok bent fehér miseruhában. Nagyon sokan vannak.

Később hosszú asztalnál látom őket, amint körbe ülnek.

A mennyezet leszakad felettük, és darabokban hullik az asztalra és az ott ülőkre. Továbbá törmelék potyog apró darabokban, por kíséretében. Ennek hatására látszik, hogy nagy por van a levegőben. Elfordulok, becsukom a szemem is, mert rossz nekem látnom ezeket. Később visszatekintek, látom, hogy poros a levegő. A sűrű por mindent eltakar, nem lehet tőle látni semmit. Rájuk szakadt az egész mennyezet.

A kupola nyílásán, kéken behajolt az ég. Majd Jézus Krisztus Urunk látható, és onnan néz be a helyiségbe.

- Az ő fénye, mely beragyogja, lehetne az egyház fénye. Az egyház dicsőségére válna, az ő dicsősége.

Utána ott voltam fent, Jézus Krisztus Urunk mellett. Ő magához ölelt. De nagyon szomorúnak látszott.

- Ne legyél szomorú! Én nagyon szeretlek. Segíteni akarok Neked!
- Látod! Még most sem értik az Én szeretetemet!
- Nagy lelki fájdalmat tükröz az arca.
- Én nagyon szeretlek.
- Édes Jézusom, ne legyél szomorú! Azt akarom, hogy ne legyen neked fájdalmad!

Sírtam. Az Ő fájdalma nekem is lelki fájdalom lett, és nagyon szomorú lettem. Szomorúságomban sírtam tovább.

2000. 10. 08.

Látomás:

A levegőben állok, hófehér ruhában. Fejemen a magyar korona, kezemben a könyveimmel. Lent tömeg van alattam. Egy csoportban papokat is látok.

Úgy gondolom, látnak engem. Vannak, akik kezeiket nyújtják felém, gondolom, könyvet szeretnének tőlem. Én nem mozdulok.

Jézus Krisztus megjelenik. Oda jön hozzám. Megfogja kezemet, és feljebb emelkedünk. Távolba mutat valamit. Nagy fényesség látható azon a helyen. Ott, ahol állunk magasan egy híd lesz alattunk, mely oda vezet, ahova Ő mutat. Nem mondott semmit.

Gondoltam, hogy ezen a hídon, mely az Úr kegyelméből van, átjuthatok arra a helyre, minden akadály nélkül. De nem mozdulunk, mintha várnánk valamire. Lenéztem és az emberek, láthatóan vitakoztak. Voltak, akik dulakodtak is egymással.

- Nézd, nem tudnak békeességben lenni!

Ismerősöket is láttam közöttük. Valaki egy nagy késsel hadonászott és a lábamat akarta vele megsebezni, de nem ért el. Ettől láthatóan még

dühösebb lett és minden erejével igyekezett legalább a talpamat elérni, hogy a kést belém szúrja. Kissé megsebesített, de nem okozott fájdalmat.

Ekkor valaki egy vésővel és kalapáccsal igyekezett nekem esni, de nem ért el eléggé. Bár ő mindent megtett, hogy megsértsen, sehogyan sem járt sikerrel.

Jézus Krisztus felemelt és elindult velem, annak a hídnak a tetején. Én visszanéztem, és az előző csoportot láttam, és nagyon meglepődtem. A könyveim hullottak le az égből. Könyveső volt.

- Ez ellen már nem tudnak mit tenni!
- gondoltam –

Egy templomba beléptünk. Jézus Krisztus megállt velem, és kezével mutatta, hogy senki nincs bent. Intett, menjek! Tudtam, arra gondol: nem fognak zavarni engem, nyugodtan lehetek.

- Miért nem hagynak engem békén? Hiszen nem bántottam senkit!
- De ők azt hiszik, hogy bántod őket!

Sírva fakadtam. Nagyon fájtak az emlékek, mellyel ellenem tettek. Tudod, mennyire fáj, hogy szentmisére nem tudok ide jönni! Felmértem helyzetemet, és arra gondoltam, nem bírtak megsemmisíteni, pedig mindent létezőt elkövettek ellenem. Most ezzel vernek, hogy gonosz, alávaló módszerekkel bántalmaznak, az Isten házában. Tudatában vannak, hogy mekkora fájdalmat

okoznak vele. Nem tudtak elvenni tőlem semmit, sem megsemmisíteni. De fondorlatos módon, az Isten házában nem engedik, hogy nyugodtan ott legyek. Ez alávaló cselekedet. Isten háza, az ima háza, és mindenkié. Ezt a templomot a város építette, fogadalomból. Hogyan gondolják, azok az emberek ott gonoszkodnak, hogy rendelkeznek vele, és még azt is meghatároznák, amennyiben lehetséges lenne, hogy ki mehet be. A város lakói építették Isten számára. A hívők alkotják az egyházat, ők építették a saját pénzükből a Fogadalmi templomot.

Tehát úgy gondolom embernek nincsen joga, arról rendelkezni, ami a Jó Istené.

Ne sírj! Nemsokára, ők fognak hozzád jönni.

- Fáj a lelkem, nagyon fáj valami bennem! – sírtam tovább -
- Olyat teszek velük, hogy menni fognak! Meglátod!
- Nagyon sírtam, nem bírtam abbahagyni.

Ekkor egy fényes, nagy, több méter magas keresztet láttam az oltár előtt, mely aranyak látszott. Oda térdeltem elébe, imaszámolyon imádkoztam. Majd látom, amint átmászok a zsámolyon, nehezen, de sikerül. Utána leülök összekuporodva a kereszt alatt. Amint leültem, fekete ruhában láttam magam és a fejemen is fekete kendő volt. Mint az apácáknak. Úgy ültem ott, és olyan kicsire összehúztam magam a kereszt tövében, mint aki a kerestől vár, minden védelmet. Nem mozdultam. Látszólag nagyon el voltam gondolkodva.

-Megfelelni, Istennek.

-Istenem, tudod, mennyire szeretlek! Nagyon szeretlek Uram!

Ezután jó lett volna valakivel beszélni, arról, ami, belenémult a szívembe.

2000. 10. 10. Reggel ima közben.

Úr Jézus előtt látom magam. Ott állok és nézek rá, majd a mellére hajtom fejem. Nézem Őt és látom, hogy véres lett az arcom a jobb oldalon. Újra odahajtom fejem, megint Őt nézem. Látom, vérzik a szívénél. Sajnálom.

-Miért vérzel megint? Tudod, hogy én szeretlek.

Látom nagyon fáradt. A lábánál ölelem át és odabújok hozzá. Közben vére a hátamra csöpög. Amint a vére a hátamat érintette, én a földön elterültem, a hátamon fekve ott maradtam a földön, Jézus Krisztus lába mellett. Arra gondoltam, lehet, hogy meghaltam. Kérdezni akartam Tőle, de nem engedte. Fölém hajolt és újat felemelte, majd a számra tette. Mintha bezárta volna, hogy meg ne szólaljak. Így hallgattam, nem kérdeztem. Őt néztem. Vártam, hogy történni fog még valami. Neki tovább folyt a vére. Láthatóan el volt gondolkodva, és gondolatai gyötörték.

Arra gondoltam, hogy én itt maradok a földön fekve. Jézus kezével segített és talpra álltam. Ekkor elkezdtem emelkedni a levegőben és haladtam fölfelé. Fehér ruha volt rajtam, mely fényesen ragyogott.

Jézus Krisztus ott maradt. Vártam, hogy jön utánam, de csak intett a kezével, hogy menjek, mert Ő még marad. Úgy éreztem, valami dolga van még.

Gondoltam, most már egyedül hagy. Nézett rám, nagyon szomorúnak láttam. Intett a kezével, hogy majd jön. Ekkor megnyugodtam, nem hagy magamra. Sétált le és fel. Gondolom, valamire kereste a megoldást. Nagy bajt okozhattak valahol. Pásztorbot volt a kezében.

- Mit műveltek már megint! –
Szomorú lettem. Valószínű engem támadnak valamivel. - Jutott eszembe. -

- Hozzám?

Sírtam. Sokáig.

Nem töröm a fejem. Az Úr megold mindent.

2000. 11. 21.

-Úgy gondolod, nehezen tudod elérni, amiért küzdesz? Küzdened kell! Még akkor is, ha mérhetetlennek tűnik a távolság a célhoz. Pedig közel vagy, közelebb, mint gondolod.

-Szeretnéd, ha már véget érne?

-Teljesülni fog akaratod! Ezzel nem kell küzdened. Imádkozzál! A te akaratod, az Én akaratom is. Ebben minden benne van. Benne vagy egy láncolatban, melyben nem főszereplő vagy, de a végkifejlet

főszereplőé tesz. Hamarosan el kell döntened, mivé alakítod a sorsodat! Benne van az Én akaratom is.

-Tudod: Velem könnyű, és ezzel véget ér minden.

-Ne aggódj, hiszen boldog vagy!

-Akik vereséget akartak okozni, messzire futnak. Félni fognak. Téged nem hagylak vesztesnek! Győzni akarsz, és nem a vesztesek táborát gyarapítani. Hozzám hű vagy. Ők a kárhozatba taszítják magukat a tetteikkel, melyek sötétebbek annál is, mint gondolod.

-Szenvedek! A rágalmaikkal sebeimet felhasítják, véremet akarják, újra, meg újra. Nem volt még elég, hogy látták szenvedéseimet, mert veled szenvedtem. Lázadó természetük hajtja őket, súlyos bűnökkel terheltek.

- Téged vígasztal az Én Szívem szeretete, melyből erőt merítesz magadnak.

- Az a távolság, már nem távolság. Karnyújtásnyira van. Fogom a kezed. Oda viszlek, ahova szántalak. Ugye már látod te is, hogy az emberek segítségei elmaradtak. Sokszor gondoltad, hogy talán valaki fog segíteni, de nem segítettek.

- Nem vagy egyedül, Velem vagy. Te ne várd az embereket!

- Szomorúnak látszol. Megértelek.

-Benned van a hatalom! Odaadtam! Nem értik!

-Vígasztal, Jézus Szent jelenléte.

-Köszönöm, mindent köszönök!

2000. 11. 24.

Ima közben:

MAGAMHOZ EMELTELEK.

AKI NÁLAM VAN, ANNAK AZ ÉLETE
AKARATOMMAL EGYEZŐ MÓDON
LEHETSÉGES!

- Értem Atyám. Legyen meg a te akaratod, mindenben.
- Szeretnék úgy élni minden nap, hogy minden cselekedetem a Te szándékod szerint legyen.
- Köszönöm. Mindent köszönök Uram.

2000. 11. 27.

Templomban voltam. Szentmise előtt letérdeltem, imádkozni akartam.

Uram itt térdelek előtted.

Gondolataim megszűntek, az oltárnál valami fényességet láttam. Jobban megnéztem. Ekkor láttam egy fénysugarat, mely köralakot rajzolt le. A kör fele fényes volt, a másik fele sötét volt. Mintha pontosan el lett volna felezve.

Felette egy kéz lett látható, melyben egy kulcs volt.

- Neked adom!
- Nekem?

Ekkor már a kezembe is volt a kulcs.

- Nem értem! Mit kell tennem ezzel a kulccsal?

A kör belsejében, a fényesség haladt, nagyon lassan, de mindig nagyobb lett. Egy kis időre megállt,

majd tovább haladt és végül, a sötétség megszűnt. Mindenütt világos, fényes volt a körön belül.

- Köszönöm Uram a segítségedet. Mindent köszönök. Most nem értem, de biztosan meg fogom érteni.
- Kérlek, Atyám segíts! Világosodjon meg előttem, merre kell tovább haladnom. Szeretném tudni, mit tegyek, hogy tovább haladjak!
- Imádkoztam....

Azt hiszem, erre a kérdésemre megelőlegezte az Atya a választ az előbbi látomásban. Ő tudta a gondolatomat és válaszolt mielőtt kérdeztem. Eddig sem kételkedtem abban, hogy a Teremtőnk tudja minden gondolatunkat. Hiszen az Ő tudta nélkül egy hajunk szála sem görbülhet meg.

2000. 12. 06.

Megszólítottak:

Te ne nagyon készülj a Karácsonyra, mert nem tudod, mi vár rád!

Nagyon figyelmesnek kell lenned. Egy csődület vesz körül. Sötétek. Gondolataikkal megfertőzik, még a vétlent is. Nagyon cselesen figyelnek rád. Bizonyosságot akarnak nyerni, hogy te az ördöggel cimborálsz. Ilyet gondolnak! Nagy igyekezetükben elvétenek valamit, ami a te hasznodra válik.

Az ítéletet akarod hallani?!

Bízzál a te jövődben. Olyan ez, mint az élő forrás, melynek vizét, aki issza, felfrissül, és erőt merít.

Bosszantásukra lesz még valami, amit neked intéznek. Fülükben van a hír, milyen sok a te bánatod. Szörnyülködnek mindahányan beleszóltak a te írásaidba. Kételyeik támadnak, még önmagukkal szemben is. Mivel saját tervük csődöt mondott, mind, ahányan vannak, annyi felé magyaráznak, össze, vissza. De nem értenek semmit. Csak hümmögnek, és ijedeznek a te mivoltodat illetően.

Mégis, ki vagy?

Fontos kérdésben dönteniük kell.

Abba hagyják, vagy mi tévők legyenek?

Bánat és öröm váltakozik, majd a te szívedben.

A fénysugár ott lesz, és ragyogni fogsz tőle!

2000. 12. 15.

Este szentmisén voltam. Látomásom:

Jézus Krisztus az oltár mellett áll egy fakeresztrel a kezében, mely fehér. Nem festve van fehérre, hanem a fa, melyből készült annyira világos színű, hogy fehér.

Eszembe jutott régi látomásom, amikor sötétbarna keresztet hozott nekem, később lánggra lobbant és égve vitte az oltár mellé.

Akkor mondta: itt fog kifényesedni a kereszted!

Talán a kereszt, kifényesedett?

Pár lépést tett az oltár mellől a fehér kereszttel a kezében, mely akkora volt, mint Ő. Rám nézett, de nem szólt.

Fehér bárány van az oltáron, piros masni van a nyakába kötve. Én mellette vagyok, és megsimogatom. Tetszik neki és lefekszik. Lehajoltam hozzá és fel akartam állítani. Rögtön, nem méltóztatott lábra állni, de addig unszoltam, míg felállt és bégetett. Úgy látszott jó kedve van. Hívtam, jöjjön velem. Elindultam onnan és egy fehér ajtó kinyílt előttem. Bementem. Mire a bárány elindult, én bementem az ajtón, mely becsukódott előtte mire odaért. Sajnáltam, de cselekedni nem tudtam, csak láttam, a történéseket.

Jézus Krisztus Urunk az oltárnál látható. Előtte egy nagy kehely van. Beleláttam, vér volt benne. Rossz nekem, amikor vért látok és becsuktam gyorsan a szemem. Elfordultam, de akkor is láttam. Rettenetesen rosszul érintett lelkileg. Szenvedés jutott róla eszembe és nyugtalanított.

Meglepődötten vártam, hogy talán felkínálja nekem. Nem tette. Kezébe vette, és kiöntötte a tartalmát. Megmutatta, hogy üres.

-Tiszta!

Gondolatomban reménylett, hogy ki van ürítve a kehely.

-Tiszta! – hallottam újból –

2000. 12. 16.

Esti szentmisén voltam. A prédikáció alatt láttam az Urat. Az oltár mellett láttam meg, kezében fehér fakereszttel. Elindult, lejött a padok közé, majd közelemben megállt. Mosolygott, de nem mondott semmit. Vártam, hogy szólni fog hozzám.

-Érted jöttem! Elviszlek innen!

Közben arra lettem figyelmes, hogy a pap elhallgatott, és kissé akadozva folytatta. Utána, Jézus Krisztus újra az oltár mellett volt, nézelődött, mint aki helyet keres valaminek.

Később a szószékekben állott, még mindig a kezében volt a fehér kereszt. Egy idő múlva, a kereszt a háta mögött volt a falnál, majd nagyobb lett. Növekedett, végül a boltozatot elérte. Krisztus Urunk a szószékből szemlélődött. Közben a kereszten virágok lettek, melyek láthatóan növekedtek, új hajtások folyvást nőttek, és virágba borultak. Míg végül az egész keresztet virágos ágak díszítették.

Jessze vesszője! – jutott eszembe – Mely kihajtott újra, és ki is virágzott.

Hosszú ideig volt látható.

Később, méhek voltak a virágokon.

-A virágporból méz lesz, mely tápláléka lesz az embernek. –

-Tehát Jessze vesszőjéből táplálkozni fognak. –

Sokáig gondolkodtam a látottakon.

A szentmise végén a virágok hullani kezdtek, beborították az egész padozatot. Fent a kereszten még maradtak virágok, csak kissé ritkábbnak látszottak.

-Vajon miért hullnak a virágok? –

Később a szószék alatt egy pap állt a virágokban, mely bokáig ért neki. Valakinek áldást adott. Nagyon figyeltem, hogy meglássam ki ő, de nem láthattam meg.

2000. 12. 23.

Megszólított az Úr:

MEGPRÓBÁLTATÁSAIDAT NAGYON SZÉPEN
KIÁLLTAD!

-Köszönöm, hogy megdicsértél.

-TUDOM, NAGYON NEHÉZ VOLT!

- Köszönöm, Uram.

Este szentmise alatt láttam:

Egy helyiségben voltam, melynek az ablakán kitekintettem, majd elhúztam a függönyt két oldalra. Ott álltam az ablak előtt és néztem ki a világba. Sötét volt kint. Az ablakon kinéztem, mégis úgy tűnt, mintha messziről látnám az egész tájat, felette az égbolt szélén fény volt látható. Csillagok ragyogtak a mennybolton. Angyalok jelentek meg, haladtak az ablakhoz. Ott álltak velem szemben. Tudtam, be akarnak jönni.

-Ne az ablakon gyertek be!

-Megyek, kinyitom az ajtót!

Visszahúztam a függönyöket, eligazítottam.
Elindultam az ajtóhoz.

(megzavart valami és nem láttam többet)

2000. 12. 24.

Szent este.

A betlehemi istállót látom, jászolban fekvő Gyermeket. A Kisded fényességben ragyog. Olyan ragyogása van, mint egy tündöklő csillagnak. Belőle sugárzik a fény, maga a gyermek a fény. Gyönyörű.

-Senki nem adott szálást az egész Betlehembe egy várandós anyának, akinek látszott az állapotán, hogy minden pillanatban megindulhat a szülés. Nem tudhatták, hogy Isten Gyermek. Akkor is az emberek szívében, a jó szándéknak meg kellett volna mutatkozni.

-Próbáltam ezektől a gondolatoktól megszabadulni, mert közben ráeszméltem arra az igazságra, hogy Isten tervében úgy szerepelt, hogy istállóban szülessen meg Isten Fia. Mindennek úgy kellett történni, ahogyan azt a Teremtő elrendelte. Ma sem lehet másképpen, mint ahogyan el van rendelve. Az én sorsomnak is úgy kell beteljesülni, ahogyan el van rendelve az Isten által.

Tovább imádkoztam a Gyermek előtt.

A Kisded kezében egy levelet tart, és mellette álló Józsefnek nyújtja. Ő elfogadja és átadja nekem.

Szűz Máriát nem látom, hol van. Körbenézek jobban, de nem látom akkor sem.

-Ott vagyok melletted!

Később meglátom, amint Gyermekeit táplálja.

Az Atya szólott hozzám:

-ELJÖTTEM HOZZÁD!

Hatalmas kezet látok, melyből nagy fényesség látszik. Itt vagy a kezemben.

-Abban a fényességben?

A Kisdedet látom, az Ő fényessége is ugyanolyan színű-fényű, mint amit az Atya keze sugároz.

- Abban a fényben vagyunk benne? A kezembe az kerülhet, akit Te oda emelsz.

- KÍMÉLNI AKAROM, A TÉRDEDET!
- GYARLÓSÁGTÓL MEGTISZTÍTALAK!
- TE IS BETLEHEMI CSILLAG VAGY!
- FÉNYES VAGY, RAGYOGSZ!

Sok angyal volt körülöttem. Nagyon örvendezni látszottak.

Ezután égi dolgokkal leszek elfoglalva biztosan. Az angyalok láthatóan egyetértettek a gondolataimmal.

- Krisztus Urunknak ma van születése...-

(E dalnak, dallamait halottam magam körül.)

2000. 12. 28.

Látomás:

Fény létra jelenik meg felettem. Nézem. Fel kellene másznom rá, de nem teszem. Később, egészen

előttem, lebeg. Kínálja magát. Ekkor biztosan tudni vélem, hogy nekem küldték. Felmászok. Gyorsan fent találok magam. Mennyországban vagyok. Arkangyal jön elé. Szeretném megkérdezni, de nem tudok megszólalni.

Várom.

Később valaki előtt találok magam. Egy pillanat múlva tudom, az Atya előtt vagyok. Térdre borultam előtte.

- Isten mindörökké!- gondoltam –

- ISTEN MINDÖRÖKKÉ!

Utána halottam és gondoltam, Isten mindörökké. Nem tudtam mást gondolni. Akartam köszönetet mondani. Nem sikerült. Ismételtam az előbbi gondolatom, újra és újra.

Amíg tudatosan kimondtam:

Igen Uram! Isten mindörökké!

Utána fény maradt körülöttem. Vége lett a látomásnak. Gondolatomban továbbra is benne volt: Isten mindörökké. Sokáig gondolkodtam ezen.

2001. 01. 02.

Esti szentmisén voltam.

Láthatóvá lett előttem, az oltár mellett egy angyal. Nagyon magas volt, akinek kezében egy virágkoszorú látható.

Arra gondoltam, hogy ugyan kinek hozta?

Ekkor megkérdezte tőlem: na, kinek hoztam?

Pap az oltárnál állt. Oda néztem, és mondtam. Neki!

Feje fölé tartotta egy pillanatra, de nem hagyta ott.

Állt velem szemben. Kezében a koszorút úgy tartotta, hogy tekintetével kért. Várt az én kérésemre. Tudtam, de nem szóltam semmit. Vártam.

-Talán, mégis nekem hozta? –

Nem szólt.

Kis idő múlva láttam magam, amint előtte állok, ott az oltár mellett. Fejem fölé emelte a koszorút.

-Neked küldték!

Nem tette a fejemre, csak fölé helyezte.

Biztosan nem most kapom meg. –gondoltam –

Ekkor a koszorút fátyol vette körbe, mely hosszan eltakart. Kezemmel széjjelhúztam és kiléptem alóla, hogy megnézzem kívülről. Majd újra alatta voltam, és nagyon boldogan mosolyogtam. Mintha felpróbáltam volna.

Arra gondoltam, hogy annak oka van, amiért nekem a fátyolt mutatják. Figyelmeztetnek.

Egy kezet láttam, amint a fátyolt összehúzta előttem, egy húzózárral.

Ez bezáródott! –gondoltam –

Mit akar az Úr tőlem?

Elgondolkodtató. Más esetben is hozták az angyalok a fátylat, melyet felettem tartottak. Talán mégis elhatározom magam. Legalább is, várják

határozatomat. Isten nem kényszerít senkit, de hív. Hívott. Hívására eddig mindenre igent mondtam.

Egyedül élek, és minden időmet Istennek szentelem. A házi munkát elvégzem, és a többi időmet Istennel töltöm. Akkor jelenlegi ismereteimet tekintve, kevesebb időm lenne lelki életre. Nem vagyok könnyű helyzetbe.

Valakitől tanácsot kellene kérnem.

2001. 01. 04.

Sokszor átgondoltam helyzetemet. Nagyon boldogan lennék szerzetesnő, de jelenleg úgy gondolom, hogy ebben a helyzetemben többet tudok Istennel lenni. Hiszen a háztartásomat igyekszem gyorsan ellátni, és a többi időmet teljes mértékben az Úrnak szentelem. Minden nap elmegyek szentmisére. Írogtatok. Imádkozok, és olvasok keresztény írásokat, és természetesen a bibliát. Alig tudom beosztani az időmet, mindig kevés az időm. Olvasni általában éjszaka szoktam. Nappal nem jut rá időm. Rendszeresen nem főzök, mert ahhoz is idő kell. Amennyiben kolostorban élnék, gondolom, ott is kell különböző munkákat elvégezni, és nem biztos, hogy lenne ennyi időm Isten dolgaira.

Az írás időigényes munka. Az írók teljes életüket az írásnak szentelik. Írni nem lehet úgy, hogy most van időm, és akkor most írok. Sok gondolatnak kell először letisztulni, hogy az ember mondanivalója tisztán tükröződjék az írásból.

A világban nem találok helyem. Keresem a megoldást, de nem találok.

Szentmisén voltam este. Utána ott maradtam. Nem imádkoztam, vára­koztam.

Jézus Krisztus megszólított:

-ELBOCSÁSSALAK?

-Most? Nehogy elbocsássál!

-MERT?

-Én szeretlek Uram!

-MERT?

-Tudom, szeretsz engem.

-MERT?

-VELED AKAROK ÉLNI!

Hallgattam nagyon. Bizony meg­le­pődtem. Nem tudtam mire vélni, hogy engem az Úr el akarna bocsátani. Nem tettem én semmit, amiért el kellene küldenie. Írok és imádkozok.

Most ugyan miért kérdez tőlem ilyet?- gondoltam –

Minden esetben megkérdezte a továbbiakat vállalom-e?

Azért kérdezett, hogy akarom e tovább szolgál­ni? Valamivel meg akar bízni, és most igent mondtam a válas­zommal.

Lehetséges az is, hogy a döntésemet sürgeti. Lépjek már tovább. Isten szabad akaratot adott minden­kinek. Nekem kell döntenem.

Igent, válaszoltam.

Ki mondtam:

VELED AKAROK ÉLNI!

ISTEN, MINDÖRÖKKÉ!

KÖZELEBB, KÖZELEBB URAM HOZZÁD!

*Közelebb, közelebb Uram hozzád,
Boldogan ölelem szent kereszted át,
Álmomban rebegem, neked adom szívem,
Közelebb, közelebb hozzád Istenem.*

*Lépcsővel álmodom, hozzád vezet,
Kegyelmed felsegít ott engemet.
Angyali szózat hív, repes feléd a szív,
Közelebb, közelebb hozzád Istenem.*

*Tudom, hogy arcodat megláthatom,
Véget ér egykoron sok-sok bánatom,
Melletted a helyem, hisz Te fogod kezem,
Közelebb, közelebb hozzád Istenem.*

Krisztus nem azért jött, hogy igazakat, hanem azért, hogy bűnösöket hívjon megtérésre, s végül megadta a feloldozást.

Kedves ismerősöm szentmise előtt a templomban odajött hozzám és átadott egy borítékot nekem címezve. Gondoltam levél. Igen. Egy verset találtam benne, melyet olvasva megdöbbentem. E vers mondanivalója megérintette a szívemet, lelkemet.

Elgondolkodtatásra késztetett.

Közelebb, közelebb Uram hozzád!

Isten megszólított ezzel a levéllel.

Újra hallom a hívását. Azóta is hallom, hogy szólít: közelebb, közelebb hozzád Istenem.

1999-ben tavasszal történt, de a pontos dátumot nem jegyeztem meg.

Sokszor átgondoltam helyzetemet, de nem találtam a megoldást. A magányomra szükségem van.

Hogyan tovább?

Várok.

Aki képes elszakadni a világtól, vagyis az anyagtól, mindentől ebben a világban, nem kötődik semmihez. Szabad tud lenni, mert nem tartják fogva szenvedélyei, fel tud emelkedni a mélységekből, és eljutni a lélekhez. Vagyis megtalálja önmagát. Azonosulni tud a saját lelkével. Az embert, lelke el tudja vezérelni, hogy a lélek útját járja. Akkor lélekben felemelkedik, és lélektől vezéreltetve, képes lesz, felülemelkedni minden helyzeten és megtalálja az Istenhez vezető utat. Rátalál az Istenhez vezető útra.

Isten hívását érzi az ember.

Isten hívja az embert.

Elindul az ember, lelkétől vezéreltetve Isten felé.

Hallja Isten hívását.

Nem jelenti azt, hogy oda is ér. Közben nagyon sok megpróbáltatás éri, és nem biztos, hogy kiállja a próbát. Nagyon komolyan kell venni, életét átrendezni Isten szándéka szerint. Különböző hivatások vannak. Legtöbbször teológiát tanulnak, közben megérik bennük valami, amire elhívást éreznek.

Feladatok különböznek egymástól, és annak megfelelően kell átrendezni az emberi körülményeket. Megteremteni a helyzetet, a feladathoz. A kegyelem átformálja, és lassan észrevétlenül átalakítja, hogy megfeleljen Istennek. Megérint, simogatásával, mint a szellő, letörli róla felesleges dolgait, általa átalakul szinte észrevétlenül.

Ekkor úton van az ember, megy Isten felé.

Isten jön elébe, megfogja kezét, és vezeti. Nem egyedül járja meg az utat.

Isten vele van kegyelmével, Szentlélekben.

Nem kötelező követni. Bármikor választhat másik utat. Szabad akarata megmarad. Semmit nem vett el tőle a Teremtője. Adta neki a Szentlelket, aki vezeti, de nem lép helyette. Minden lépés az ember akarata szerint történik. Felajánlja a lehetőséget, valaminek a megtételére.

Megteszi, vagy nem?

Döntést az emberre bízta.

MEGFELELNI ISTENNEK

Az embert Isten teremtette. Adta neki a lelket. A lélek kellene, hogy irányítani tudjon. Amíg az embernek elsődleges a cselekedetében, hogy amit tesz, Istennek tetsző legyen, ne bántsa meg Teremtőjét, addig a lelkében rend van. Amikor az ember tudatában megjelenik sajátos emberi magatartásként, hogy nekem legyen, nekem akarom, hogy megfeleljen, és más nem érdekli, akkor „én” központú lesz. Vagyis én vagyok magamnak az első és nem az Isten akaratának megfelelni. Könnyen el lehet térni a helyes életminőségtől.

Mivel az ember lelke Istentől van, tehát Istené. Akkor Isten szándéka szerint kell cselekedni. Isten teremtette a világot és minden az Övé.

Amennyiben első helyre kerül Istennek megfelelni, akkor a léleknek is megfelel. Tehát a parancsolatok betartása, melyeket kapott az ember, hogy hogyan éljen, vezetik el az embert a helyes útra. Átgondolva

cselekedeteit, miért tette, amit tett, akkor kiderül rögtön, kinek akart megfelelni.

Amikor az ember úgy él, hogy meg akar felelni, de csak a Teremtőjének, és pedig mindenben, akkor az egész életével odaborul a Teremtője elé. Ezzel az odaadással, teljesen ráhagyatkozik Isten szándékára, és neki él. Ekkor boldogság tölti el a szívét, lelkét.

Mitől lehet ekkor olyan boldog?

Attól, és csak akkor lesz az ember boldog, ha a lelke nyugalmat talál. A lélek tisztább lesz és fölemelkedik Isten felé. Közelebb kerül a Teremtőjéhez. Hozzá közel lenni, vele élni, mert ha neki élek, akkor vele is élek egy közösséget vállalva, harmóniába kerül Istennel és saját magával is. Érzi Isten szeretet kisugárzását, mely a legnagyobb szeretet ebben a világban. Megható és felemelő. Felemeli Isten az ember lelkét, hogy közeledni tudjon az ember.

Amikor az ember Istennel él szeretetközösségben, akkor közösségben lesz vele, mellyel vállalja a szenvedésközösséget is. Mert közösségben, vagyis együtt élni valakivel, annyit is jelent, hogy mindenben vele van. Jóban, rosszban. Érthetőek, Jézus Krisztus követőinek szenvedései. Közösséget vállaltak vele.

Aki életében találkozott Jézus Krisztus Urunkkal, megérintette az Ő szeretet kisugárzása, melytől nagyobb boldogságot nem tapasztalhat meg az ember. Lángra gyullad az ember szívében a szeretet, és ez a lobogó láng, akkora lánggal ég, hogy mindent megtesz Jézus Krisztus szándékára. Ez a tűz, melyet Krisztus gyújtott az emberi szívben, soha nem alszik el.

A TŰZ, MELYBEN AZ EMBER ÉG, ÉGŐ FÁKLYKÉNT MUTATJA A VILÁGOSSÁGOT.

Krisztusért, lassan elégni egy életúton.

Jézus Krisztus követői önként követik Urunkat. Aki segíteni akar Jézus Krisztus Urunknak, átvállal az Ő szenvedéseiből, a vele való sorsközösséget vállalva. Sz szenvedéseket, olykor sorscsapásokat megélni, azért, hogy Jézus Krisztusnak, annyival kevesebb szenvedése lesz az emberi gonoszság miatt.

Az ember nem szakadt el tőle, csak eltávolodik, ha nem megfelelően él.

„Ám ha az igaz elfordul igazságától és bűnt követ el, utánozza azokat az iszonyatos tetteket, amelyeket a bűnös végbevisz, vajon élni fog? Nem emlékszem többé az igazságára, amelyet tettekre váltott, hanem hűtlensége és vétkei miatt, amelyeket elkövetett, meg kell halnia.”

(Ez 18, 24)

Minél rosszabb az ember, annál nagyobb a távolság, annál messzebbre kerül Istentől. Földi vándorlása alatt az ember vágyakozik a szép és a jó után. A jó, a szeretet. A Szeretettől jött az ember lelke, és oda vágyakozik egész életében, de nem mindig tudatosan. Érzi, hogy milyen fontos, hogy szeretetet kapjon, adjon, melyben kiteljesedik. A szerelem a legjobb példa, melytől minden ember boldog tud lenni. Tehát a boldogság, az a szeretet melytől a lélek lesz boldog és nem az embernek a tudata.

Lélek szerint élni, boldognak lenni, szeretetteljes cselekedetekkel lehetséges. Megfelelően élni. Megfelelni a léleknek. Összességében azt jelenti, hogy Istennek megfelelni.

Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!

Isten megparancsolta az embernek, hogy éljen szeretetben Parancs betartása a garancia az embernek, hogy földi vándorlása alatt, Isten vándora legyen. Nem szakadhat el az eredettől, mert akkor meghal. Az örök életre nem jut el. A test halála után, a lélek visszamegy az eredethez, oda, ahonnan jött.

Gonosz, büntől terhelt lélek nem juthat el abba a világba, ahol tisztaság és szépség van. Bepiszkolná környezetét. Vagyis kitaszítja önönmagát, letaszítja a sötétségbe. A lélek meghal a szeretet számára, sötétsége súlya lehúzza a pokolba. Meghal, számára nincs örök élet. Szenved, e szenvedést a saját bűnei okozzák.

Kell, hogy az ember megnyissa szívét, lelkét, Isten elé, és őszintén mondja el bűneit. Valójában Isten

hallgat meg a gyóntatószékben, neki mondja el az ember minden bűnét. Előtte pedig nem lehet eltitkolni semmit.

Keresztények misét szolgáltatnak, az elhalálozott lelke üdvéért. Nagyon fontos az érte bemutatott, szentmise, mely tisztítja az elhunyt lelket. Ezzel is szeretetünket adjuk, mert a lelke üdvén fáradozunk. Érte hozunk, áldozatot.

Az ember bűneivel együtt él. Sok esetben szaporítja a rosszaságát, amikor bünt, bűnre halmoz. Hasonlítom a bünt egy szénaboglyához, melyet összegyűjtöget az ember, és egymásra halmozza. Amikor már hatalmas méreteket ölt, vasvillával kell neki összébb pakolni, hogy jobban férjen.

Képletesen mondva, a bűnös ember vasvillával a kezében ül a saját szemétdombján és őrzi azt. A nem hívő ember, nem megy el gyónni, hanem halmozza a bűnöket. Ezzel a szemétdombról, melynek ül a tetején, megy el a halála idején. Viszi magával, amit összegyűjtött. Ezzel a szeméttel, mely sötétség, nem engedik be tiszta helyre, mert beszennyezné a helyet. Ezzel a sötétséggel fog a megfelelő helyre kerülni, ahol képletesen szólna alágyújtják, és ott ülhet a szemétdombja tetején, mint az ördög a vasvillájával. Most már szeretne megszabadulni tőle. Ekkor megérti tetteinek következményeit.

Aki szeretetben élt, az a szeretetét viszi magával, és azzal a tisztasággal kerül tiszta helyre. Oda, ahol fény van.

A bűnökkel terhelt lélek, a sötétségét vitte magával, mellyel sötét helyre fog kerülni. Minél sötétebb, annál sötétebb helyre fog menni.

Valóság ez, mert a sötétség rabja lett az emberiség. Saját kezével, (tettével) ásta meg a vermet, és tapogatja az utat, mert nem látnak szemei. Kiutat keresi, de nem találja meg, amíg nem gyújt lámpát. A lámpa fénye megvilágítja az utat, melyet keresett.

A szemétdomb kigyullad, lángokban áll, de az ember már nem tudja megfékezni, és ott a tetején, mint trónján, a lángtenger martalékává lesz. Alkotásának részévé válik, vele együtt ég el, és semmivé lesz.

Valóban semmivé lesz.

Porból lettünk, és porrá leszünk.

A test lesz porrá. A lélek tovább él. A látható vagyis az anyagi világból átmegy a fölöttünk lévő világába, ahol a lélek tovább él.

Visszatekint, tettének következményeit vállalnia kell. A bűnökkel terhelt lélek szomorúan nézi a megismert butaságát. Mivel tudja következményeit, szívesen menekülne el.

A szemétdomb, a bűnei, elkísérték, mint saját tulajdona, és égetni fogják. A tűz ég, amíg a bűnei elégnék, és ő a lángokban szenved. A bűnök égnék az örök tűzben, de vele a gazdája is a tűzbe kerül, amíg megtisztul. Ezért nevezik, tisztító, tűznek.

Földi életében mindenki bűnbánattal elégetheti a szemetet, amit összegyűjtött. A bűnbánatnak a szív mélyéről kell fakadnia.

Mindenki meggyújthatja a lángot, hogy világítson. Képletesen szólva, a sötétségből átkerüljön a

világosságba, hogy ne szaporítsa bűneit. Maradjon a fényben és boldog lesz tőle.

Tiszta gondolatokkal élni, és eljutni az örök életre.
Megfelelni!

ISTENNEK.

A BÚZÁBÓL KENYÉR LESZ, A KENYÉRBŐL
ISTEN.

Oltáriszentség alapításánál mondta, Krisztus Urunk:

„Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre. Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: Ez a kehely az újszövetség az én véremben, amelyet értetek ontok.”

(Lk 22, 19-20)

Szentség, mellyel az ember erőt merít. Felemeli az emberi lelket az Úrhoz. Istennel találkozni, aki lehajol az emberhez, hogy megerősíteni tudja és felemelni.

KRISZTUS ÉL!

Számunkra az Oltáriszentség, mint kenyér, lelki eledel. Krisztus magát adja nekünk, hogy belőle táplálkozzunk.

Van földi kenyér, mely a testet táplálja. De van Égi Kenyér, mely a lélek tápláléka.

Az Oltáriszentséget tiszta lelkülettel fogadja magához az ember. Kellő bűnbánat után, lélekben, megtisztulva, hogy magunkat Isten előtt elfogadhatóvá tegyük. Jézus Krisztus fénye és tisztasága, tiszta helyet keres magának. Bűntől mentes helyen lehet jelen.

Az ember bűneitől megszabadulva, felajánlotta magát Istennek, hogy vele szeretet közösségben akar lenni, ezzel megnyitotta lelkét az Úrnak, hogy jöjjön hozzá, táplálja szeretetével. Értünk adta, és adja magát, lelki eledelként, táplálja azt az embert, aki képes tiszta szívvel elé járul

Áldozok.

Az ember is áldozatot kell, hogy nyújtson, magát, áldozza, hogy vele akar lenni, vagyis élni.

Áldozni, annyit jelent, hogy átadok valamit, amiről lemondok, mert én odaadom, eléje teszem. Az életünket tesszük elébe, hogy íme itt vagyok, odaadom magam, hogy Istennel szeretet közösségben éljek.

Az ember áldozata, hogy Istennek odaadja magát, hogy rendelkezzen vele.

Az Isten áldozata, hogy feláldozta magát az emberekért, és jelen van az Oltáriszentségben, kenyér és bor színében.

Az Oltáriszentségben, találkozunk Jézus Krisztus Urunkkal, aki életet ad. Az örök élet záloga, mellyel az örök életre eljuthat az ember.

A búzából kenyér lesz, és a kenyérből Isten.

Az ősi gabona helyébe új terméshozam növelő fajtákat kísérleteztek ki, ezzel megváltoztatták külső formáját tekintve is. Ehhez nem volt joga az embernek. Kitörölték belőle, amit Isten teremtett, mely úgy hiszem végzetes hiba az ember részéről.

A Föld minden területén a helyi viszonyoknak megfelelően van növényzet, melyek termést adnak. Átcsoportosítani nem szükséges más területre. A helyi adottságokat figyelembe véve, az ott élő ember szükségleteinek megfelelően tartalmaznak, olyan táplálékot, melyre abban a természeti környezetben, az ott született ember szervezetének szüksége van. A megváltoztatott növények nem bírnak ugyanazzal a táplálék láncsal, és nem megfelelőek az emberi szervezet számára.

Az emberi test mellé lett teremteve, a megfelelő táplálék. Jó lenne, ha felismerné az ember, hogy mi a dolga ezen a Földön.

Az idősebb emberek közül, akik szeretik Istent, tudnak, kézben tartani gabonát, olyan tisztelettel, hogy érezni lehet mélyről jövő szeretetüket, ami a

szívükben van iránta, hogy adott a Teremtő kenyeret. És olyan tisztelettel beszélnek róla, hogy azzal, köszönetet is nyilvánítanak.

Tudnak imádkozni a termésért, hogy elegendő kenyeret adjon az Isten. Amit kapunk, minden Isten ajándéka az embernek. Istennek gondja van ránk.

Az embernek nincsen joga belenyúlni a természet rendjébe. Az embert élni teremtették erre a Földre, nem teremteni. Amit az ember megváltoztatni próbált a teremtés rendjében, azzal minden esetben kárt okozott. Beláthatatlanul, károsak a következmények.

KARÁCSONY, ADVENT.

Eljön az Isten.

(lat. Adventus: megérkezés, eljövétel,
Adventus Domini: Úrjövét)

Úgy is gondolhatom, hogy kettős értelmű: én megyek az Isten felé, Ő pedig jön hozzám, végül találkozunk.

Karácsonykor Jézus Krisztus születés napját ünnepeljük. Eljött az emberekhez, elhozta Isten szeretetét nekünk. Karácsony a szeretet ünnepe.

Az Ünnep várakozása már karácsonyi hangulattal hat az emberre. Majdnem minden ember igyekszik valamivel megajándékozni szeretteit. Ebben a várakozásban az emberi gondolatok szeretetteljesebbek. Azok a tervezgetések és az

ajándékok kiválasztása szeretetteljes gondolatokkal párosulnak. Mert nagyobb öröm adni, mint kapni.

Gondolataink beáramolják környezetünket, és érezzük, hogy valamiben más a körülöttünk lévő világ. Ekkor mondják az emberek: Már lehet érezni a Karácsony hangulatát.

Sokan arra gondolnak, hogy a feldíszített városok, falvak, a karácsonyi kivilágítás melyet érzékelnek, mint karácsonyi hangulatot.

Nem! A szeretet kisugárzása, mellyel telve van a világ körülöttünk, elér az ember lelkéhez, melytől boldog minden ember.

A várakozás ideje.

A környezetünket ünneplőbe öltöztetjük. Várjuk Jézus Krisztus Urunknak a születése napját.

A SZERETET születésnapja e nap.

Közeleg a Karácsony a Szeretet ünnepe, mi keresztények várjuk a megtestesített Szent Szeretet megérkezését, a békesség, és szeretet megszületését, a Kisdéd Földre jövetelét. A legszebb és legnagyobb ajándék Krisztus születése.

Talán a legnagyobb csoda földi életének kezdete. A testé vált Ige, földi küldetése, Szent Karácsony éjjelén veszi kezdetét.

A Szent Karácsony éjjele, a kegyelem kifejezése, a ragyogó öröm beteljesülése. Az Üdvözítő, üdvözítésül jött.

Amikor megérkezett, kint felhő volt látható, de bent ragyogás volt, melytől nagy fényesség lett, melyet a csillagos mennybolt is mutatott.

Amikor Mária érezte, hogy elérkezett az ideje, arccal keletnek fordulva, térden állva imádkozott. A barlang világossággal telt meg. A fényesség Szűz Máriát ragyogta be, mely egyre nagyobb lett körülötte, szinte világított. Mária fehér ruhában térdelt, mely körben szétterítve, fátyolként eltakarta. Körülötte angyalok voltak láthatóak, akik segítségére jöttek, és várták az Isten születését.

Imája közben elragadtatásba esett, melytől felemelkedett a levegőben és alatta ruhája, fátyolként takarta a földet. A fénysugár egyre nagyobb lett körülötte, mely az Égig ért. Mária lesütött szemmel imádkozott.

Megszületett az Úr!

Mária fehér ruhájában, mely fátyolként takarta az alatta lévő földet, benne, az egészen kicsi Gyermeke, tündöklőbb volt a környező fényességnél. Mária kezébe vette és betakarta Gyermekeit.

József és Mária könnyes szemmel néztek az Isten Fiára.

Kint az éjszakában a pásztoroknál, megjelent az Úrangyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége, mely világított az éjszakában.

„Nagyon megijedtek. De az angyal megnyugtatta őket: Ne féljete! Mert nagy örömet adok tudtul nektek és majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok, Krisztus az Úr Dávid városában. Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett bepólyált gyermeket. Egyszeribe mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal:

Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek.”

(Lk 2, 9-14)

*„Ime a szűz fogan, és fiat szül,
Emánuel lesz a neve.
Ez azt jelenti: Velünk az Isten”
(Mt 2, 23)*

Amint csodálatos módon alkotta meg az Isten az első ember testét, ugyancsak csodálatos módon alkotta meg a második Ádám testét a második Éva testéből.

Elhozta nekünk, minden embernek a világosságot, a fényt, a szeretet fényét.

Szeressük egymást, éljünk szeretetben!

A betlehemi csillag az egész világ megváltozását jelzi. Isten teremtette, és Ő rendelkezik a csillagokkal. (Ábrázolni hat, hét, sőt nyolc ággal szokták a betlehemi csillagot.)

Várjuk a mennyei szeretet ünnepét, Szent Karácsony éjjelét. Mert hiszen:

” Földre szállt a csendes éjjen, a szent éjjen az Úr.”

Várunk, elébe megyünk, hogy végül találkozni tudjunk a Szent Szeretettel. A Karácsony megérinti az emberek lelkét. A hitetlen ember lelkében is van várankozás. Ő is megy Isten elé, bár nem tudatos nála, de mégis a lelke szeretetével elindul Isten elé, a szeretetteljes cselekedeteivel. Apró lépésekkel, de elindul. Megyünk, hogy találkozzunk Istennel, Jézus Krisztussal. Az egész emberi élet erről szól. Találkozni Istennel.

A cél minden ember életében az, hogy odaérjen Teremtője elé. Keresztény emberek életükkel készülnek a találkozásra, hogy amikor odaérnek, boldog találkozásban örvendjenek az Atya előtt. Igyekeznek úgy élni, hogy a vele való találkozásban teljesebben ki a lélek öröme.

Indulni kell! Szeretettel! Menni, és szeretni!

Legyen a cél: Szeretetlenben élni!
Szeretni Jézus Krisztust!

Akkor már elindult az ember Isten elé, és Ő biztosan nem hagyja magára, hanem elé siet. Megfogja

az ember kezét, és még a kilátástalannak tűnő helyzetből is kivezeti.

Minden családban törekszenek, hogy Karácsonykor boldogok legyenek szeretteik. Ajándékokkal adják szeretetüket egymásnak. Így remélve, a boldogságot. Napjainkban, az elszegényedéssel sokan egy jó ebédrel ünnepelnek, de szívükben szeretettel gondolnak Jézus Krisztusra, akinek egy szegényes környezetben kellett erre a világra érkeznie. Nem kapott szállást az emberektől. Vigasztaljon minden szegény embert, hogy sorsközösséget vállalt, Isten Fiával.

A gazdagok bővelkednek minden földi jóban. A földet úgy teremtette Isten, hogy minden élőlény számára életet adjon. Megélhetést. Ételt, italt, és amire szüksége van az élőlényeknek. Nem csak az embernek. Nem a gazdagoknak lett teremtve a Föld, hogy uralkodjanak rajta.

Régi időkben tudták az emberek, hogy akinek sokat adott a Teremtő, annak kötelessége másoknak is juttatni belőle. Azért kapott sokat, hogy másoknak hasznára tegyen. Adakoztak is. Építettek templomokat, köszönetüket így fejezték ki. Isten pedig akarta, hogy legyen minden ember számára elérhető helyen oltár, ahol az Isten elé járuljon.

Nyitottak szegényházakat, ingyen konyhákat. Az arra rászorulóknak ruhát gyűjtöttek.

Iskolákat építettek. Isten szándékára, hogy tanuljanak az emberek.

Isten szolgálóinak monostorokat építettek, hogy legyen hol élniük. Isten szándéka szerint cselekedtek.

A Föld mindenkié, és a termése is mindenkié.

Az emberi élet, egy része Karácsony. Boldogsággal élük meg a szeretet ünnepét. Szeretni kell az élet többi szakaszában is, akkor boldogságban lehet élni! Minden ember a boldogságot keresi. Adni kell magunkból, hiszen adni nagyobb öröm, mint kapni. Adni az arra rászorulóknak. Aki megtette, adakozott már, átérezte a túlradó örömet, melyet érzett szívében lelkében.

Legyen Karácsonyi hangulat az életünk minden napjaiban. Odafigyelni embertársunkra. Szándéka legyen az embernek a segítség. Pénz nélkül is lehet segíteni. Odafigyeléssel meg lehet találni a módját, az élet minden területén. Nem kell kidobni feleslegessé vált holmikat. Megkeresni, kinek van rá szüksége. Nem idő kérdése, hanem odafigyelés embertársamra.

Az udvarunkban lakott egy idős nyugdíjas néni. Egyik alkalommal összetalálkoztunk a lépcsőházban. Megkérdeztem: Hogy tetszik lenni? Elpanaszolta: Elromlott a televízió és a szerelő nagyon sok pénzért javítaná meg. Nem tudja megjavíttatni. Sajnáltam.

Később eszembe jutott, hogy itt van nálam egy televízió mely gyermekemé, de nem vitte el. Szóltam a néninek, hogy neki adom. Igaz a gyermekemé, de biztosan örülni fog neki, hogy találtam olyan embert, akinek szüksége van rá. Megkértem egy másik szomszédot, vigye át és üzemelje be a készüléket. Nagyon boldog voltam, hogy segíthettem. Alig vártam, hogy a gyermekem jöjjön hozzám és újságoltam neki a történeteket.

-Igaz nem kérdeztelek meg, de gondolom, örülsz, hogy segítettünk a néninek?

- Nagyon jól tetted! – válaszolta –

Amikor jót teszünk embertársunkkal, felemelő érzés. Örül a lélek tőle.

Családunkban ruhanemű soha nem kerül kidobásra, mindig tovább adjuk. Akár kinőtt gyermekholmi, vagy régi megunt ruhadarab legyen is az.

A Szent Karácsony, fenyőfák feldíszítve. Minden család ott van a karácsonyfa előtt.

Amikor meggyűjtjük a fenyőfán a gyertyákat, világítanak, fényük beragyogja az ünnepet, elhozza a világosságot.

A fenyő az örök zöld, gyertya a világosság, melyek az örök világosságot jelképezik ezen az ünnepen, mely napon megszületett, az Örök Világosság. A világ Világossága eljött a világba, hogy világítson nekünk, és világosban éljünk.

A Szeretet Ünnepeén a legszebb pillanat, amikor kigyúlnak a fények a fenyőfán, ami a Szent Szeretet születését jelképezi. Az emberiség legszebb pillanata, mely fényt hozott. Megszületett a Kisdéd, a Mennyei Szent Szeretet megérkezett. Beragyogja az egész világot, minden időben ott ragyog az emberiség felett.

Amikor a gyertyákat meggyújtom, az Égi Világosságra gondolok, a Szent Szeretet születésére. A legnagyobb ajándék, Krisztus születése. Felnézek az Égi Világosság felé. Ezzel a fénnel a lelkemben, és szeretettel szívemben, gondolok Jézus Krisztusra, a világ Megváltójára.

Köszönjük fényedet, a világosságot, a szeretetedet, és tanításodat.

Éljünk szeretetben! Írjuk be lelkünkbe, nagybetűvel, hogy mindig emlékezzünk:

SZERETETBEN.

Az Örök Világosság fényeskedjék felettünk!

Ezerben, Szent István koronázásának esztendejében, éjfélkor a legenda szerint, megállt Rómában a bazilika toronyórája tíz percre, és a hívek ezrei várták lélegzet visszafojtva, hogy mi fog következni. Mintha a sors lidérces tréfáját élték volna meg. Utána a szokott módon folytatódott minden tovább, kezdődött a második évezred. Nem kell Nostredámusnak lennünk, ahhoz, hogy aggódással tekintsünk a jövőbe. Minden jóvendülés szerint,

kiélezett időszakba fog lépni a harmadik évezred polgára.

Kétezer éve, megparancsolták az emberiségnek:
Éljen szeretetben!

Éljünk SZERETEBEN!

Hozza be az ember életébe Karácsony melegét,
szeretetét.

Advent. Valaki elébe megyek. Szeretettel. Legyen életünk advent. Nem csak Karácsony előtt. Életünk többi napján is menjünk az Isten felé, Ő jön hozzánk, és végül találkozunk!

SZERETETBEN.

LEGNAGYOBB UTAT AZ EMBER NEM AZ
UTAKON JÁRJA MEG.

Az ember életében különböző utakat jár be, mely utakon sok port nyel. Lába nyomán az út pora felszáll, és minél több utat jár be, annál több port ver fel, melytől poros lesz.

Amikor az ember megáll, letisztítja az út porát. Megtisztítja magát.

Földi vándorlása során az ember, amikor útjai után
elgondolkodik:

Milyen céllal indult?

Sikerült megvalósítani?

Mikor tettem olyat, amitől a lelkemben örömet
éreztem?

Mitől voltam boldog?

Minek örültem a legjobban?

Mi értelme volt az eddigi életemnek?

Milyen a lelki életem?

Megtartottam Isten parancsolatait?

Mennyi időt töltöttem Istennel?

Valóban Istennel töltöttem?

Neki adtam lelkemet?

Neki adtam szívemet, lelkemet, és mindenemet!

Atyám, Istenem, itt térdelek előtted, tégy velem
belátásod szerint!

Anyagi javak, már nem fontosak. Mivel más kívánságok kerültek előtérbe, azokkal akar élni. Ekkor rá döbben, a megtett út mennyi fáradsággal járt. Nyelte az út porát, és nem tette boldoggá. Széles utcák, melyek a semmibe vezetnek.

Megállni, lerázni az út porát. Gondolkodni.

Ott álltam az én Istenem előtt. Neki adtam a lelkemet, mely az övé volt öröktől fogva. Amikor az ember lélekben Istennek odaadja magát, akkor a lélek kívánságai szerint rendez be életét. Mivel a lélek Istentől van, vele együtt van lélekben. Ekkor Istennek akar megfelelni.

Megfelelni Istennek!

A lélek Istentől van, oda fog vissza térni majdan. Mégis, milyen nehezen határozza el az ember, hogy átadja életét a léleknek.

Vagyis alárendeli magát, a lélek akaratának. Tehát Teremtőjével, az Ő akaratának megfelelően rendezni az életet, hogy a földi vándorlása során, elfogadja Isten bölcsességét, és irányítását az élete felett.

Ezzel az odaadással lehet Isten szolgálatába állni.

Odaadással, mert oda adtam életemet.

Neki adtam szívemet, lelkemet, és mindenemet!

Testünket, lelkünket, mindenünket az Istentől kaptunk. Eddig is az Ővé volt mindenem. Megengedte

használatát. Nem eltékozolni kaptuk javainkat, hanem lelkünk épülésére.

Isten minden jó forrása. Szeretetével átölel, vigasztal, segít, felsegít olykor.

Mindenem, Tőle származott. Akkor nem is adtam Neki semmit. Az irányításomat adtam vissza Isten kezébe.

Tehát megérkeztem Istenhez, megtértem Hozzá. Leborultam Isten előtt, meghajolva minden akarata előtt. Ott térdelni előtte, hatalmassága előtt megsemmisülve a világ számára.

Igen megsemmisülve!

Minden akaratom megsemmisült. Nincs tovább az én akaratom. Én nem akarok semmit. Bennem a Szent Lélek akarata munkálkodik, és megcselekszi, Isten akaratát. Meghalva a világ számára. Mindenemet visszaadtam, annak, akitől ajándékba kaptam. Ezzel minden köteleket elszakítva, ami az anyagi világhoz kötött. Isten kezébe ajánlottam sorsomat. Rendelkezzen velem, belátása szerint. Itt hagyatkozik az ember Isten bölcsességére, mely a legnagyobb bölcsesség a világon.

Akkor jut el a lélek Istenhez, amikor meghal a test. A világi örömökről lemondva, meghalni a világi dolgok számára, de élni a Lélek öröme, Istennek. Földi életben átlépni egy másik világba, melyben Isten közelében élhet a Lélek. Legnagyobb boldogság, melyet ember megélhet.

Testben itt élni földi szférában, lélekben fent az Égben. Két lét teljessége. Ekkor leszáll az emberhez Isten Lelke, hogy a testet kísérje, ne maradjon Lélek nélkül. Itt marad vele. Mert Isten Lelke, vagyis a Szent Lélek egy azon időben több helyen is jelen tud lenni. Az ember lelke erre nem képes egyedül, egyszerre jelen lenni két szférába.

Kegyelemmel, Isten kegyelmével élni minden időben. Megtisztulva. Megtisztelve érzem magam, mert segít nekem, átvette irányításomat.

Úgy halad tovább az ember, hogy leverte az út porát. Tehát megtisztította magát. Tisztán áll a Teremtő előtt. A lélek vezetését elfogadja. Vagyis Isten parancsolatai szerint él. Léleknek tetsző minden cselekedete. Megnyugvást talál a lélek, és boldog.

Isten bölcsessége kiteljesedik az ember élete felett.

Az ember boldogságra lett teremtve. Szabad akarata szerint élhet, de földi vándorlása során boldogságot akkor talál, ha Istennek tetsző életet él.

Megfelelni Istennek!

Jó lenne, ha az ember élete kezdetén lenne Isten vándora.

Akit megkereszteltek, és megtanítottak keresztény módon élni, azoknak könnyebb életük lehet. Megtanulták Isten parancsolatait, melyek betartása, elvezet az élethez. Az örök élethez. Vissza, oda, ahonnan jött a lélek, ahova mindig is vágyakozik, egész földi életében.

Eljutni, majdan földi vándorlás után az örök életre.

Jó lenne, ha minél kevesebben gyarapítanák azoknak a táborát, akik földi vándorlásuk alatt, boldogtalanul, sokszor elhagyatottnak érezve magukat, vándorolnak semmibe vezető utakon. Elhagyatottnak érzik magukat. Ők hagyták el Istent, nem az Isten felé vezető úton vannak.

Isten nem hagyja el az embert.

Kíséri útjain, segítségére küldi angyalait, ők próbálják a helyes irányba terelni. Sokszor éveken keresztül hiába próbálkoznak, mert az ember nem figyel rájuk. Szaladgál, minél nagyobb földi javak elérése érdekében. Megállás nélkül hajszolja magát, nem marad csendben, hogy felismerje, amit az angyalok eszébe szeretnének juttatni.

Vele van a Lélek, mely Istentől van, aki lelkiismeret furdalást okoz olykor.

Van eset, amikor figyelmeztetni akarnak valakit, és megállítanak az útján. Néha-néha olyan dolgok történnek, melyek megállásra kényszerítik. De az ember érdekében van, azért, hogy ne haladjon tovább meggondolatlanul. Legyen lehetősége dönteni, merre menjen tovább.

Az Úr elengedi azt, aki Tőle távozni akar, ám mégis kíséri, hogy két karjával felfogja, ha elesik.

Az ember a legnagyobb utat, nem az utakon járja meg.

TORINÓI LEPEL.

1970-ben voltam egy körúton Olaszországban. Abban az időben külön engedéllyel volt lehetséges nyugati országba kiutazni, és kevés remény volt arra, hogy meg is kapjuk. Baráti körben szerveztünk meg. Nagy reményekkel. Rövid idő elteltével negyven ember kérte kiutazási engedélyét, szervezett, csoportos

körutazáshoz Olaszországba. Türelem kellett hozzá. Hónapokat vártunk, hogy megkapjuk útlevelünket. Siker koronázta terveinket, mindannyian engedélyt kaptunk.

Úti célunk legfontosabb állomása Róma volt. Természetesen nem szerepelt a programunkban. Tervezett útvonalunk volt, melyben több napra szabad program volt beírva. Ezeken a napokon, szabad időnkben készültünk Rómába. Így nagyobb esélyünk volt az utazáshoz.

Elérkezett a várva várt nap, amikor csoportunk autóbusszal utazását megkezdte. Szegedről indultunk. Amikor Hegyeshalomnál voltunk, éreztük, hogy valami nem várt eseménnyel állunk szemben. Mindenki nyugtalan lett. Kevés várakozás után, közölték velünk, hogy nem szállhatunk ki. Szólítani fognak mindenkit vámvizsgálatra név szerint. Hosszú várakozás után megérkeztek hozzánk a névsorral és pár ember szólítottak vámvizsgálatra. Megfagyott körülöttünk a levegő. Újra hívtak embereket, de vissza nem jött senki. Találgatások folytak: mi történik odabenn. Órák teltek el várakozásban, akit még nem szólítottak, az nem hagyhatta el az autóbust. Toalettet sem látogathatott. Nagy sokára mi is sorba kerültünk. Komoly vámvizsgálaton esett át mindenki. Négy órahossza elteltével visszamehettünk a buszhoz, de be kellett szállni, és nem ám sétálgatni ottan. Ekkor már nem bírtuk a kiképzést és engedélyt kértünk, hogy igénybe vehessük a toalettet. Aki igénybe vette, újra motozáson esett keresztül. Már beszélni sem mertünk. Hallgatott

az egész társaság. Mindenki félt, ha mástól nem, attól, hogy valaki el ne árulja a titkolt úti célunkat.

A csend magáért beszélt.

Valami belenémult a szívünkbe. De, odabent, a lelkünkben beszélgettünk Istennel.

Közölték velünk: Várjanak! Továbbutazókat szólítani fogják.

Vártunk, újabb két órahosszat. Összetartó, nagy, családdá alakított a sors bennünket. Lelkünkben éreztük, hogy maradjunk csendben. Elnémulva vettük tudomásul helyzetünket.

Amikor eldöntötték sorsunkat, felolvasták azoknak a névsorát, akiket leszállásra és ezzel itthon maradásra köteleztek. Az utasok egyharmada itthon maradt. Volt olyan eset, ahol a férjet leszállították, de a felesége utazhatott. Ha a házastársa is itthon marad, nem térítik vissza az út árát.

Nagyon nehéz és bonyolult helyzetek alakultak ki. Nem volt idő átgondolni a megbontott családoknak, hogy hogyan döntsenek. Indították a tovább utazókat és menni kellett.

Átérkeztünk az Ausztriai határhoz. Ott jó utat kívántak nekünk és intettek, hogy menjünk tovább.

Ennek a csendnek, ami most következett, nagy szomorúsága volt. Örülni kellett volna, hogy átengedtek bennünket, de aggódtunk az otthon lévőkért. Mi vár rájuk. Semmit nem lehetett tudni. Az anyagi

károk is jelentősek voltak, mert az út árát nem kaphatták vissza. De az erkölcsi károk, nem voltak még felmérhetőek. Volt olyan személy, akinél nála maradt véletlenül a személyazonossági igazolványa, és azért nem engedték tovább utazni. Meg hasonló apróságok.

Mire Velencébe értünk, látszólag összeszedte magát a társaság.

Nyolc napos utazás volt. Azokon a napokon, amikor szabad program volt, elmentünk Rómába. Itthon adtuk oda a költségekre a pénzt. Nagyon boldogok voltunk. Úgy gondolom, hogy felfogtuk az eszmei értékét is annak, hogy ott lehetünk. Az idegenvezetőnket rábeszéljük még arra is, hogy Firenzét nézzük meg, fakultatív program keretében. Természetesen megígértük, hogy otthon nem szólunk róla.

Abban az évben, volt kiállítva a torinói lepel. Oda is elmentünk. Nehéz volt mindent megszervezni, de végül sikerült. Egy nappal később értünk a Garda-tóhoz. Nem bántuk.

Amikor bementünk a bazilikába, ahol a torinói lepel volt látható, én megálltam előtte egy pár méterrel, és mondhatom úgy, hogy elnémultam. Tekintetemmel rajta függtem, és néztem. Lassan, egyre erőteljesebben láttam Krisztus alakját. Végül olyannak láttam, mintha megelevenedett volna. Nem tudtam tekintetem levenni róla.

A csoportot az idegenvezető közben végigvezette a bazilikában, majd adott félóra szabadidőt. Végül a parkolóban az autóbussznál volt megbeszélve a találkozó.

Én addig ott álltam mozdulatlanul. Néztem Krisztus Urunkat. Ő nézett rám, nyitva volt a szeme. Úgy gondoltam mondani akar nekem valamit, és vártam.

Az időt nem érzékeltem közben.

Akkor nem tudtam, de ma úgy gondolom, valóban érzékeltette velem, hogy mondani valója van számomra. Én arra vártam, hogy megszólaljon. A tekintete beszélt hozzám, biztatást kaptam valamire tőle.

Arra lettem figyelmes, hogy oldalt, mellettem, tőlem pár lépésnyire megállt az idegenvezető. Kedves tekintettel szemlélte, mit teszek. Majd odajött és nagyon halkán, mintha nem akarna zavarni, megkérdezte: tessék mondani, sokáig tetszik még itt állni?

Meglepődtem. Láttam rajtam zavaromat és folytatta: Hiányzott! Már mindenki az autóbussznál van.

-Visszajöttem magáért!

-Itt megvárom, ameddig elmond egy imát.

Elmondtam még gyorsan egy imát, és intettem, mehetünk. Úgy néztem Krisztus Urunkra búcsúzól, mint akinek nagyon fáj, de el kell mennie.

Megköszöntem, hogy megkeresett, és bocsánatot kértem, amiért megvárakoztattam őket.

Nem haragudott. Nagyon kedvesen rám mosolygott és közölte velem, hogy én figyeltem magát. Láttam, hogy ott állt és nem jött velünk. Nagyon meghittten nézett föl Jézus Krisztusra. Ilyet még nem láttam, ahogyan ott volt. Megszólítottam, amikor mentem ki, de maga nem érzékelt maga körül semmit.

-Kérdezhetek magától valamit?

-Igen!

-Ha nem jövök vissza, meddig állt volna még ott?

-Nem tudom. Úgy éreztem, hogy Jézus Krisztus mondani akar nekem valamit. Arra vártam.

Úgy tűnt, nem lepődött meg a hallottakon. Megértően nézett rám.

Az autóbusznál senki nem kérdezte, hogy hol voltam. Olyan szelíden néztek. Mintha érezték volna az én lelkem rezdüléseit.

Helyet foglaltam.

Barátnőm kérdezte: miért álltál ott?

- Hívtalak, de nem szóltál hozzám!

- Mire vártál?

- Arra, hogy Jézus Krisztus szólni fog hozzám.

Úgy nézett rám, mint aki mondani akar nekem valamit.

- Olyan furcsa voltál. Nem válaszoltál semmire.

- Tényleg úgy éreztem, hogy mondani akar nekem valamit. Ha maradtam volna, biztosan szólt volna hozzám.

Nem mosolyogta meg válaszomat. Természetesen fogadta mondandómat. Pedig nem is volt olyan természetes. Ebből az is kiderült, hogy részesei voltak annak a történéseknek, amit akkor én nem értettem meg. Sokáig gondolkodtam felőle. Amíg egyszer ráésméltem arra, hogy csukott szemmel látható Jézus Krisztus a halotti leplen, én meg nyitott szemmel láttam. Innentől kezdve még több fejtörést okozott számomra.

Bebizonyosodott, mondani akart valamit. Jelezte, szólni akar velem. Közben több évtized telt el, mire elég érett voltam ahhoz, hogy megszólítson. Évek során sokszor gondoltam át, újra és újra, de nem értettem meg. Valami nyugtalansággal töltötte el a lelkemet időnként, és sokszor kerestem Jézus Krisztust a templomokban. Vágyódtam a közelségébe lenni. Sokszor időztem el hosszasan templomban. Nem csak imádkoztam. Olykor vártam, mintha hívott volna, legyen velem. Látni nem láttam, de éreztem a közelségét. Bármilyen furcsa is, mintha lehajolt volna hozzám. Amikor reményvesztett voltam, és ott térdeltem előtte, könyörögni sem tudtam már, leborulva vártam. Kétségek gyötörték, nem tudtam hogyan tovább.

Ő segített. Küldte angyalát, aki megmondta: Imádkozzon, és nagy kegyelemben lesz része. Csak imádkozzon.

Imádkoztam. Isten kegyelme mindenható.

Kegyelme által jutottam el Olaszországba, és a torinói lepel kiállítására. Abban az időben nehezen lehetett utazni nyugati országba. Ma, mindenki utazhat kedve szerint, amennyiben az anyagiak rendelkezésére

állnak. Természetesen akkor is meg kellett dolgozni azért, hogy legyen az embernek utazásra is pénze.

Megmaradt nekünk Róma titka.

Amikor visszaérkeztünk a magyar határhoz, engem szólítottak elsőnek vámvizsgálatra. Bevittek kihallgatni.

Köszöntem udvariasan. Nem előre megfontolt szándékkal, mondtam: tudtam, hogy engem be fognak hívni!

- Gondolom, most darabokra szednek, és nagyítóval átnéznék mindenemet.

- Tessék mondani, most mi vár rám?

A tiszt úr úgy látszott szólni kíván. Végigmért, furcsa tekintettel méregetett egy darabig, majd kezét nyújtott és bemutatkozott.

- Nézze nekem az a dolgom, hogy tegyek fel kérdéseket.

Gondolta, jól felvágták a nyelvem. Gyorsan feltett egy pár kérdést. Elfelejtette a csomagomat megnézni. Nagyon udvariasan beszélt velem, és elküldött, hogy készen van. Minden rendben.

Elköszöntem, és annyit mondtam: köszönöm.

Kezet nyújtottam neki. Ő rajtam felejtette tekintetét, mint aki mondana valamit, de nem szólt. Beszélt helyette a tekintete. Valami megérintette a lelkét. Látszott rajta, hogy jelenlétem alatt valami változás ment végbe benne. Amikor bementem határozott

komoly embernek látszott, szúrós tekintettel. Távozásomkor egy szelíd jószívű ember köszönt el tőlem.

Éreztem, hosszan nézett utánam.

Isten kegyelme mindenható.

A HIT, HALLÁSBÓL FAKAD!

1. Kitűzött cél felé haladni. Azért tenni valamit, mert a tervezett cél eléréséhez vezet a tevékenység.

2. Hittel megtenni valamit.

A célt nem tudom, de hiszem, hogy Isten irányítja cselekedeteimet, és nekem a célt nem kell tudnom. Isten eszköze vagyok ebben a világban. Hagyom, hogy rajtam keresztül munkálkodjon.

Hiszem, Isten irányítja cselekedeteimet, és nekem a célt nem kell ismernem.

A cél ott van, de számomra ismeretlen.

Itt van benne a legnagyobb hitem.

Az Úrra, az Ő akaratára bízom magam. Ő tudja a célt, és célhoz vezet kegyelmével. Irányítja utamat.

Meghívott!

Hív, és én megyek. Amikor elhívott, elindultam az utamon. A cél, hogy én útba vagyok hozzá, és oda is fogok érni.

Isten irányítja életem.

Akit meghív, hallja az Ő hívását, és elindul.

Utána követni kell, menni a kijelölt úton.

Nem látom, vagy tudom a célt, de megyek.

Napról-napra, lépésről-lépésre, de haladni. Mert tudom, hiszem, hogy Hozzá vezet az utam.

Hiszem, hogy meghívott, akkor hiszem, hogy vezet.

Hiszem, hogy felé haladok minden lépésemmel.

Hiszem, az utam célba vezet.

A hit, mely eligazítja életem, minden lépésemben benne van a hitem.

Hiszem, Aki elhívott, hív és vezet.

Hiszem, nem vagyok egyedül, mert velem van, nem hagy magamra.

Egyedül Vele haladok, Vele vagyok most is. Tehát ha véget ér az utam, akkor is velem lesz.

Nem meghatározott előre általam ismert cél felé teszem lépéseimet, hanem hitben haladok.

A hit, a cél.

Hiszek!

Én hiszek, de a cél ismeretlen előttem.

Egy, a következő lépés lesz ismeretes számomra, de sokszor annak az egy lépésnek a célja is ismeretlen, csak a lépés, de tudom, hogy lépnem kell, és megteszem. Ha a cél ismeretlen, nem értenem kell, hanem hinnem.

Hit által juthatok tovább. Hitem vezet. Hiszek abban, aki elhívott.

Hiszem, hogy Ő vezet.

Hiszem, hogy hazatalálok.

Mert én tudom kinek hittem!

De az utamról letérni nem szabad. Egyedül nem lehet tovább jutni, hiszen a célt nem tudom, csak a következő lépést. Hitben élek, és haladok vakon. Isten akaratára bízom magam, és elvezet minden igazságra. Benne nem lehet csalódni. Neki engedelmeskedni, alázattal elfogadni minden akaratát, mellyel Őt

szolgálja az ember. A szolga engedelmességgel tartozik Urának.

Én Istent szolgálom, és ez a szolgálat maga a hit.

Hiszek az Ő akaratában.

Hiszek abban, hogy vezet, és tanít.

A megtapasztalásokból bölcsességet merít az ember, mely erőt és kitartást ad a továbbiakhoz. Mindezek által, növekszik az ember hite. Mint írva van:

„Az igaz a hitből él.”

Nagyon szép Istennel, az Ő akarata szerint élni. De olykor, amikor meg kell tenni valamit, vagyis lépni kell, de a lépés értelme ismeretlen az ember előtt, sőt emberi ésszel lehetetlennek tűnik megtenni, de meg kell tenni, bizony nehéz.

Egyedül a hitre lehet támaszkodni, és vele megtenni.

Senkivel megosztani nem tudom dolgaimat, mivel nem lehetséges. Az emberek, aminek a magyarázatával nem rendelkeznek, úgy is kavardást okoznának, mellyel előrébb nem juthatnék, csak felesleges időpocsékolás lenne részemről.

Bizony sokszor próbáltak meg hitemben megingatni, még így is. Előfordul, hogy tudomásukra jut az embereknek valamilyen munkám, és annak célja. Itt említeném meg, amikor az ózonréteg Magyarország feletti gyógyulásáért szerveztem ima napot. Valaki meg akarta magyarázni ennek lehetetlenségét. Vagyis

fizikusok tudományos magyarázatával érvelt. Megkértem, hogy nekem ezt ne magyarázza.

„Nem engedem, hogy hitemben megingasson!

Tudnia kellene, hogy Isten előtt semmi sem lehetetlen. Ha meg akar kegyelmezni, meg fog kegyelmezni!

Természetesen az Ő akaratának megfelelően kell tenni. Az Ima az egyetlen lehetséges forrás, mellyel Isten elé lehet borulni, megfelelő alázattal, és kérni, hallgassa meg kérésünket.

Hol marad a hite?

Nem hisz az imában?

Én hiszem, hogy Isten meghallgatja imánkat! Ha lenne hite, akkor nem vonná kétségbe Isten kegyelmét! Nem a magyarázatát keresné, a jelenlegi fizikai törvényeknek megfelelően, lehetséges voltát. Nincs felhatalmazva az ember, megmagyarázni, hogy Isten hogyan oldja meg, amikor kegyelmével letekint. Isten dolga, hogy mit és hogyan tesz.

Ha Isten akaratát teljesítjük, igenis meg fog kegyelmezni! De Ő azt akarja, hogy az ország vonuljon a színe elé, alázattal térdeljen le, és imádkozzon!

„Hittel imádkozzon!”

Ha kell, szembe szállok az egész világgal is, Isten mellett állva. És ha Isten úgy akarja, legyőzöm az egész világot, mert én mindig teljesítem az akaratát, mindenben.

Tehát én vállaltam önként, hogy Isten elhívásának eleget teszek. Hűségesen kitartok mellette, minden időben, minden helyen, és körülmények között.

Teljes életemmel Őt szolgálom.

Nem szolgálhatok az emberek véleményének, vagyis tetszésének megfelelően. Nem keresem, embertársamnak akaratát, tetszését. Szolgálni, csak egyet lehet. Két Úr szolgálja nem lehet senki sem.

Nagyon nehéz élet. Akkor is az emberek javára van szolgálatom, amikor nem értenek velem egyet.

Bölcsebben teszem, ha hallgatok. Akkor nem tudnak velem vitatkozni. Érvelésükkel nem jutok el a megoldáshoz, és előrébb sem viszi dolgaimat.

Mint már említettem: az ember kezéből, mindent ki kell ejteni, hogy szabadon kulcsolódjanak össze kezei Isten előtt!

Világi vágyaktól megszabadulva, Isten akaratának megfelelni.

Térdem állva, összetett kézzel, meghajolni Isten előtt.

„Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem.”

(Gal 2, 20)

AZ ÉLET

Milyen az élet?

Kérdezte régebben tőlem az Úr. Akkor nem tudtam válaszolni kérdésére. Kérte, gondolkozzak rajta, tudjam a választ. Sokszor eszembe jutott, de feleletet nem találtam. Teológiát tanult személy sem tudott erre válaszolni, amikor erről kérdeztem. Elmondtam neki, miért kérdezem.

Most tudom a választ.

Az élet, minden élet Istentől van.

Isten a Szeretetet, Tőle szeretetteljes dolog származhat.

Tehát Isten jót tud adni!

Minden, ami Tőle van, az jó.

Akkor az élet jó.

Az embert, amikor teremtette, is mondta:

Teremtés Könyve írja a teremtésnél:

„Akkor megint szólt Isten: Teremjen a föld zöldellő növényeket, amelyek termést hoznak, és fákat, amelyek magot termő gyümölcsöt termenek a földön. Úgy is lett. A föld zöldellő növényeket teremt, amelyek termést hoznak fajuk szerint, és fákat, amelyek gyümölcsöt érlelnek, amelyben magvak vannak, a fajtának megfelelően. Isten látta, hogy ez jó.”

(Ter 1, 11,12)

„Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő.”

(Ter 2, 18)

Isten látta, hogy ez jó.

Jót teremtett. Kimondta, hogy ez jó, vagyis az életet jónak teremtette.

Tehát, minden élet jóra születik, mert jóra van teremtve. Benne van az életben, önmagában a jóság. Az élet hordozója, a jóságot hordozza önmagában.

Önmagában az élet, maga a jóság.

Az élet célja és értelme a szeretet.

Az élet, jó, melynek értelme a szeretet.

A születés jó, mert az élet hordozója, és az élet jó.

A jó, mint születés, lehozza az Isten szeretetét, mely minden ember lelkében jelen van. A lelket Isten adja az embernek, Isten a Szeretet Lelke, és abból ad az embernek. Tehát a lélekkel az emberben benne van a szeretet.

Amikor megszületik az ember akkor jó. Jóságával, szeretetben élve, teljes az élet.

Az élet jó.

Amennyiben a gondolkodni tudó ember, rosszkodik, gonoszsgot művel, akkor nem szeretetteljes a cselekedete.

Minden ember szabad akarattal rendelkezik.

Mindenki különbséget tud tenni jó és rossz között.

Tudja az ember, amikor bántalmazza embertársát, hogy annak, akit bántalmaz, azzal rosszat okoz. Nem elfogadható indok, ha valaki arra hivatkozik, hogy nem gondoltam. Gondolkozni kell az embernek, mielőtt cselekszik, és akkor, ha átgondolta tettének súlyát, már azt sem mondhatja, hogy nem gondoltam. Az embernek van értelme, mely által értelmesen cselekszik.

Az ember értelmes lény. Aminek folytán értelmes életet kell élni.

Az élet értelme a szeretet.

Tehát, milyen is az élet?

Jó!

AZ EMBER ARRA LETT TEREMTVE, HOGY JÓ LEGYEN!

Az élet forrása, célja és értelme a szeretet.

Ha elszakad az ember az eredettől, vagyis a forrástól, akkor megszűnik az élet.

A fa mely a gyökerével táplálkozik, sem élhet a gyökerei nélkül, nem szakadhat el, nem válhat el tőle.

Az ember gyökere a forrása, mely szeretet, és ha elszakad a forrástól, megszűnik az élet.

Ezen a földön, ha minden ember elszakadna a forrástól, megszűnne az élet. A forrás, mint a fát a gyökere, úgy táplálja az emberi életet.

Az Élet forrása a szeretet, mely a Szeretet Lelkétől, Istentől ered.

Az élet értelme is a szeretet, mert szeretetben lehetséges élni. Mivel értelmes lény, értelemmel felfogott, életet tud élni, mely szeretetteljes.

Az élet célja is a szeretet, mivel szeretet nélkül megszűnik az élet.

Az élet, az élet, és akkor nem lehet célja a halál.

A halál, pusztulás, finomabban kifejezve elmúlás. Aki az élet ellen tesz, az pusztít, mely az elmúláshoz vezet.

Amikor az emberiség felfogja az élet jóságát, forrását, célját és értelmét, és ennek értelmében átrendezi az életet, akkor a teremtésnek megfelelően fog élni.

A teremtés szerint, az élet jó.

Legyetek jók, ha tudtok!

URAM!

Nagyon sok virágot szeretnék Neked adni. Helyzetem nem teszi lehetővé, hogy annyi élő virágot adjak, amennyit szeretnék, hogy körülötted mindenütt virágok nyíljanak.

Kérlek fogad el tőlem, virág helyett!

Legyenek az én apró virágaim, az imáim és azok az imák, melyeket, általam imádkoznak.

Lábad elé helyezem, mint apró virágokat, akik általam tanultak meg imádkozni, és szeretni Téged.

Ezek az én virágaim.

Hogy minden virág Érted nyíljon ki!

A könyv borítója hátsó oldalára:

Képesek vagyunk-e megérteni Istent, amikor gyaláznak bennünket?

Képesek vagyunk-e felfogni, hogy mi Isten akarata?

Hogy megbékéljünk helyzetünkkel!

Mindenben felismerni Istent! Az Ő akaratát!

Akkor is, ha nehéz helyzetben vagyunk, de Őt látni az események felett. Hinni a reménytelennek tűnő

helyzetben is, abból is erőt meríteni. Az Ő fenségét tisztelni, hogy létre tudott hozni hatalmával, minden helyzet felett irgalmából merítve, hogy akkor is öröm forrása a Vele való együttlét, amikor gyaláznak bennünket. Mert Neki élni, Vele élni, nagyon szép. Végtelen irgalmával lehetőséget ad az embernek, minden helyzetnek fölé emelkedni, és Isten dicsőségében örülni.

Mert megtehették velem, amit tettek.

De én hűséges maradok, és örülni tudok a fájdalmak felett is, mert láttam ISTENT.

Látni Istent a legnagyobb boldogság. Egyéb problémák, nem lehetnek problémák, mert felette áll Isten, az Ő szeretetével, és minden eltörpül az Ő nagy szeretete mellett.